Deborah Harmon

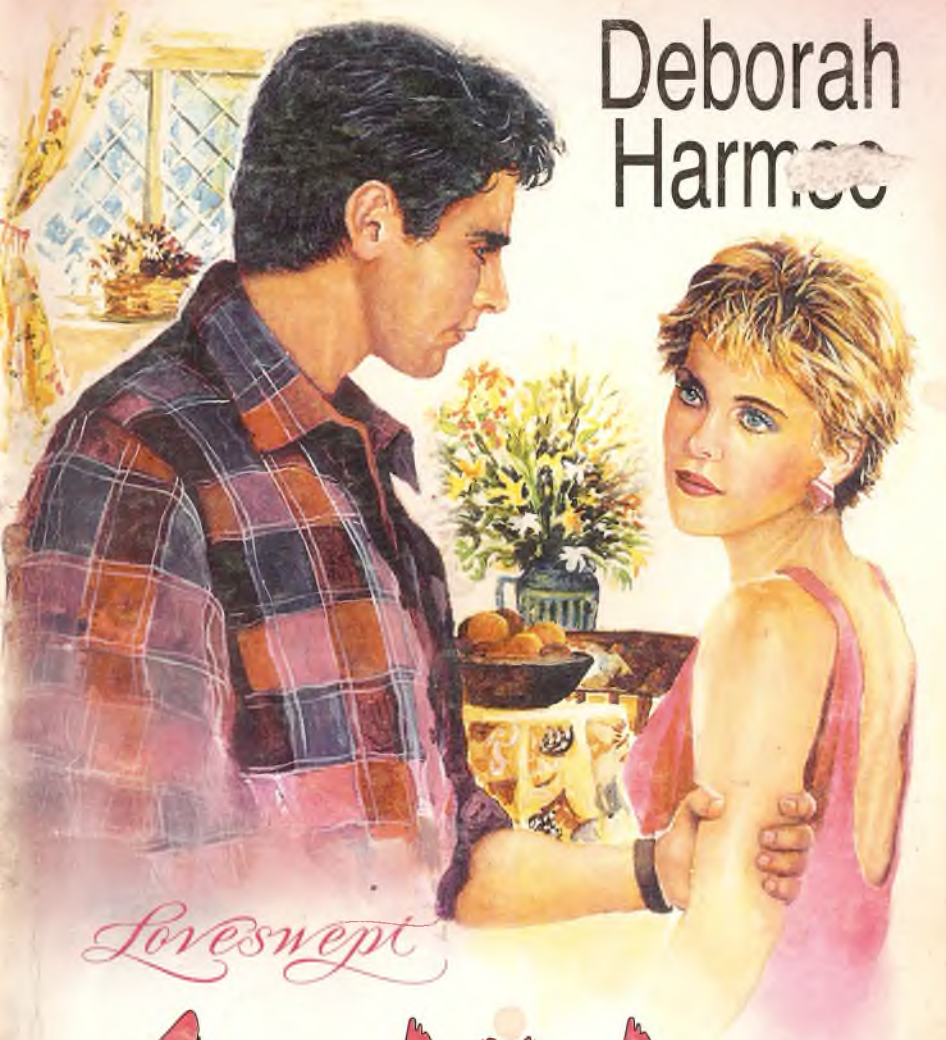

Loveswept

Un bărbat de nădejde

Loveswept

Jake - un tip grozav cu ochi albaștri căruia nu-i poți refuza nimic...

El era visul oricărei femei, un bărbat înalt, brunet și deosebit de frumos, iar la petrecerea costumată Cori McLaughlin nu putu crede că era pereche la șarade cu Jake Tanner! Dar odată ce jucase rolul de seducătoare, Cori dispăru - și apoi fugi!

Vocea lui era dură și tandră... Cori știa că era o nebunie să fugă de cel mai sexi bărbat pe care îl întîlnise vreodată, dar Jake putea vrăji orice femeie - iar ea era hotărîtă să nu cedeze.

Jake și-a dat seama că merită să aștepți, dar îndoielile lui Cori îi spulberau toate speranțele. Putea el oare înțelege că trebuia s-o lase să-și deschidă aripile ca să se poată avînta amîndoi spre înălțimi?

Lei 2549+51TL = 2600

Capitolul 1

– Cel puţin putea să poarte cămaşă!

Cori McLaughlin zîmbi la comentariul pe care îl făcu cea mai bună prietenă a ei. Deşi încercă din greu, nu-şi mai amintea ultima dată cînd Marsha Simpson găsise ocazia să-i arate un bărbat arătos. De data asta nu trebuia să se deranjeze. Cori îl observase pe piratul cu pieptul dezgolit din clipa în care ajunseseră la petrecerea de *Halloween*. Dar să recunoască acest lucru faţă de masca ce reprezenta felinarul din dovleac de lîngă ea?

Poziţia ei de peţitoare a lui Marsha această informaţie benignă ar fi devenit de-a dreptul mortală.

Cori sorbi o înghiţitură din punciul ei şi privi cum bărbatul în chestiune, vîrî un crevete pufos în gură. Se întrebă dacă-şi alesese acest costum ca să atragă atenţia asupra trupului lui puternic. Pe de altă parte, ar fi putut face o alegere mai bună. Încerca de cîteva minute, fără succes, să nu se holbeze la el.

Înalt cam de un metru optzeci, piratul îi depăşea cu mult pe ceilalţi oaspeţi. Avea umeri largi, iar pieptul imens era acoperit cu păr fin, negru. Era impunător, decise ea. Şi dat faptului că avea pielea bronzată, ea îşi imagină că petrecuse mult timp în aer liber.

În teaca centurii late de la brîul lui atîrna o sabie haioasă, şi purta o pereche de pantaloni cafenii care arătau exact ca cei la care se refereau romanele de dragoste ca fiind nădragi. Picioare musculoase, talie îngustă, stomac plat, era fie un atlet performer, fie un fanatic al exerciţiilor. Probabil amîndouă, decise ea.

– Aş spune despre bărbatul ăsta, comentă ea trăgînd de o şuviţă din părul blond-bej ce i se ivea de sub mască, că ştie să se etaleze.

– Chiar aşa. Este de parcă l-am avea pe *Co-*

nan Barbarul, aici în Gleudale. Marsha sorbi din paharul cu sifon. Ce mai tip! Mă întreb cine este.

– Nu l-ai invitat tu?

– Ăă... E opera soţului meu. Kevin mi-a spus că a dat peste un vechi coleg de şcoală şi că l-a invitat în seara asta. Marsha apucă un covrig din bolul de lîngă ea şi apoi flutură mîna în direcţia bufetului. Uite, Andrea tocmai l-a zărit. Mai bine te-ai repezi într-acolo.

– Şi crezi că Andrea duce o conversaţie politicoasă cu un tip arătos? Eu n-aş putea.

Marsha ridică din sprînceană.

– Andrea n-a dus în viaţa ei o conversaţie politicoasă cu cineva. Şi bărbatul nu e drăguţ, zise ea înălţînd covrigul ca pentru a puncta ceva, e fabulos.

Cori luă o mînă de alune şi le băgă în gură una cîte una, gîndindu-se că ar fi o idee prostească să o contrazică în privinţa asta. Piratul era de departe cel mai frumos bărbat de la petrecere.

– E un tip grozav, recunoscu Cori. Dar înfăţişarea nu e totul.

– Alan Philips e mic copil, se pronunţă Marsha clătinîndu-şi buclele negre.

Mic copil? se gîndi Cori. Poate. Dar fusese înnebunită luni de zile la rînd de cînd Alan o pă-

răsise, şi nu mai dorea să simtă vreodată acest lucru.

Marsha continuă.

– Şi cine spune că tipul ăsta, arătă spre pirat, este ca Alan? Ar putea fi cu adevărat drăguţ, dar nu poţi ştii dacă nu-i dai ocazia. Corect?

Cori îi aruncă prietenei sale o privire bănuitoare.

– Dacă asta e o nouă încercare a ta în calitate de peţitoare...

– Hei, nici măcar nu-l cunosc pe tip.

Expresia inocentă de pe faţa lui Marsha nu o prosti pe Cori. Marsha subscria la ideea demodată că dacă o femeie se îndrăgostea şi se căsătorea, toate problemele ei vor fi rezolvate. Aceeaşi filosofie o înflăcărase şi pe mama ei, şi avu nevoie de ambele mîini ca să-i numere pe taţii ei vitregi.

Îşi azvîrli paharul gol într-un coş de gunoi, apoi se îndreptă către bucătărie.

– Vrei să-ţi mai dau un pahar de punci?

Marsha îşi ridică braţele defensiv.

– În regulă, gata. Am priceput mesajul. Sfîrşitul discuţiei. Cît faci tu asta, eu merg şi organizez şaradele.

Odată ce îşi umplu paharul, Cori li se alătură celorlalţi oaspeţi. Nu mai fusese la o petrecere

mascată de ani de zile, şi uitase cît de amuzant putea fi. Varietatea costumelor o uimea. Chiar dacă nu petrecuse mult timp făcîndu-şi costumul precum pomul de Crăciun sau Big Ben-ul îi plăcuse să lucreze la el. Şi decise bine, îmbrăcîndu-se precum o femeie de tavernă, din moment ce îi era mai uşor să o ajute pe Marsha la prepararea mîncărurilor şi a băuturilor. Mînecile mototolite ale bluzei îi căzeau peste umeri şi decolteul era destul de adînc cît să-i scoată un pic la iveală sînii. Nu folosise mult fard. Lui Cori îi luase doar cîteva minute să-şi contureze ochii bleu-verzui cu creionul şi să-şi perieze genele lungi cu rimel negru. Adăugase cîţiva pistrui pe nas şi un fard roşu aprins în obraji. În ultima clipă se hotărîse să poarte o fustă mini neagră. Şi ce dacă îi rămăsese fidelă costumului din secolul al XVII-lea? Picioarele erau cel mai frumos lucru al ei. De ce să nu le arate din cînd în cînd?

– Ascultaţi cu toţii. A venit timpul şaradelor.

Vocea lui Marsha întrerupse gîndurile lui Cori şi îşi ridică privirea ca să o vadă pe prietena ei ridicîndu-şi braţele portocalii.

Costumul ei voluminos ascundea faptul că era gravidă în opt luni.

– Domnilor, veniţi aici ca să vă aflaţi partenera.

Doamnelor, rămîneţi pe locuri. Partenerul vostru vă va găsi.

Cori privi cum ceilalţi se grupau. Umorul răutăcios al lui Marsha era într-o formă rară, observă ea rîzînd. Îi urmări pe un evanghelist şi pe Lolita făcîndu-şi numărul.

Brusc, două braţe puternice îi încercuiră talia şi o trase către trupul lui puternic. Ea îşi răsuci capul şi îl văzu pe pirat învîrtindu-se în jurul ei, cu buzele la cîţiva milimetri distanţă de ale ei.

– Cred că facem echipă în seara asta, fetiţo. Vocea îi era profundă şi un zîmbet îi mijea la colţurile gurii. Mă cheamă Jean Laffite. Şi tu cine ai putea fi?

Cori îi dădu braţele în lături şi reuşi să-i alunece din strînsoare.

– Mary Tifoasa, şi dacă nu vrei să te transform în căpitanul Hook ia-ţi mîinile de pe mine.

Bărbatul îşi lovi tocurile cizmelor negre unul de altul, îşi uni palmele şi se îndreptă de umeri.

– Am înţeles, doamnă. El veni uşor lîngă ea. Ai mai jucat jocul ăsta?

– Sigur, de foarte multe ori.

– Bine, fiindcă eu joc ca să cîştig. Gura lui se lărgi într-un zîmbet. Şi ajută să ai un partener experimentat, adăugă el, respiraţia lui mîngîindu-i

obrajii drăgăstos.

În timp ce piratul asculta instrucţiunile lui Marsha, Cori se uita la el mai îndeaproape. Avea un nas drept şi ferm, buze senzuale. Părul lui negru era aproape albăstrui şi uşor ciufulit de la briză sau de la degetele unei femei? se întrebă ea. Aşa cum îi cădea pe spate i-ar fi trecut peste guler dacă ar fi purtat cămaşă. Dar nu purta, şi ea nu putu să nu se uite la pieptul lui musculos. Cu un dispreţ curios, ea recunoscu că era la fel de impresionant, atît de aproape cît şi de la distanţă.

– Cum arăt?

Cori îşi înălţă capul. Grozav, acum o prinsese că-l studia ca o adolescentă bolnavă de dragoste.

– Arăţi bine, replică ea indiferent, hotărîtă să lasă basma curată. Îţi observam cercelul. O notă autentică. Ea îşi arcui sprîncenele şi se uită lung la cercelul de aur, admirîndu-i tupeul de a-l purta. Chiar dacă lua în considerare caracterul universal al cercelului, ea tot îl vedea ca pe un accesoriu feminin. Dar purtat de el nu părea deloc feminin.

Şi cu siguranţă că nu era nimic feminin în modul în care el îi privea decolteul.

Cori îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu scopul de a se îndepărta de pirat. Ochii lui stăruiră aşa de mult asupra bluzei ei, încît

trebui să se întrebe dacă arăta mult mai mult decît ştia ea. Nu păruse deloc îndrăzneţ atunci cînd se îmbrăcase. Şi nu părea nici acum, cînd avea un partener mai scund decît ea. Îşi ridică privirea către el, enervată de faptul că îl lăsase să-i zdruncine atît de uşor încrederea în ea.

Aplecîndu-şi capul, îl privi cu colţul ochiului.

– Cum arăt? întrebă ea, sperînd că poza ei îl va face să se simtă la fel de jenat. Nu vedea nici un motiv pentru care el să nu o studieze la fel de deschis.

Expresia lui deveni răutăcioasă imediat. Îşi încrucişă braţele peste pieptul gol, apoi îşi ridică bărbia cu o mînă, de parcă o studia cu luare aminte.

– Eşti o privelişte tentantă pentru un marinar care a stat mult timp pe mare. El scoase un sunet pirateresc. Arăţi absolut delicios.

– Vai de mine, murmură Cori, simţind cum obrajii i se înroşeau. Eşti aşa de sigur pe farmecele tale?

De data asta el îşi dădu capul pe spate şi hohoti.

Ce n-ar da să-l pună la punct, se gîndi ea. Ar fi trebuit să fie mai atentă decît să se alăture unui pirat. Ăştia spun orice. Nu au scrupule.

– E rîndul nostru, zise el luîndu-i mîna mică într-a lui şi împingînd-o în faţă. Ea era atît de ocupată să-i critice comportamentul încît nu o auzi pe Marsha chemîndu-i la prima şaradă.

Întinzîndu-se către bolul de cristal pe care îl ţinea Marsha, Cori trase o carte. Citi cuvintele în tăcere, îşi roti privirea şi îi înmînă cartea partenerului ei fără să îl privească. Respiră adînc şi, scuturînd din cap, se gîndi la cel mai bun mod de a mima titlul filmului *Îndrăgostiţii şi ceilalţi străini.*

Nu minţise cînd îi spusese bărbatului că jucase acest joc de multe ori. Şi de vreme ce el juca pentru a cîştiga, probabil că va afla cu plăcere că ea dorea să facă orice pentru a juca şarada repede şi cu succes. Îşi privi partenerul cu coada ochiului. O voce ascunsă undeva în mintea ei îi spunea să fie atentă. De data asta era perechea unui pirat. Putea fi periculos.

Cori decise să ignore vocea. Ce se putea întîmpla cu atîţia oameni în jurul lor? Apoi, înainte să-şi dea seama, partenerul ei dădu semnalul celorlalţi oaspeţi şi jocul începu.

La naiba cu el! Cum vor cîştiga dacă ei nu le dăduseră ocazia să pună strategia la punct? Strîngînd din dinţi ca să se abţină să nu spună ceva cu voce tare, ea se gîndi că bărbatul nu era

numai competitiv, ci şi operativ. Exact de ceea ce avea nevoie, un bărbat cu o vervă abundentă.

El îi luă mîna şi o trase mai aproape. Îşi petrecu cealaltă mînă în jurul taliei ei şi o aduse lîngă el. Deşi ea era mai înaltă decît media femeilor, îi venea pînă la bărbie şi se simţi mică în braţele lui.

Ea îşi dădu capul pe spate şi respiră adînc în timp ce îl privea. Banderola neagră de pe un ochi îl făcea să arate chiar ca un pirat. Îşi imagină pentru o clipă cum ar fi fost să-l întîlnească pe acest bărbat cu sute de ani în urmă. Citise destule ca să afle că piraţii nu prea aveau conştiinţă, că fetele de tavernă le ofereau mult mai multe tentaţii decît kilogramele de băutură şi vasele cu aburi.

Un tremur de excitare o trecu pe şira spinării. O secundă mai tîrziu, un alt gînd se chinui să iasă la suprafaţă: nu erau în anii 1700 şi nu erau într-o tavernă. Erau la o petrecere, jucînd şarade, iar dacă el se străduia ca ei doi să arate ca nişte îndrăgostiţi, şi era mai mult ca sigură că asta avea în minte, atunci ea nu putea sta ca un manechin, lăsîndu-l să facă toate mişcările.

Îşi puse mîna liberă peste braţul lui gol şi începu să-l mîngîie uşor, aşa cum ar fi făcut un îndrăgostit, sperînd ca el să priceapă aluzia şi să

își dea seama că erau o echipă.

Pielea lui era caldă, aproape fierbinte, acoperită de păr moale și negru. Ea observă cu o oarecare satisfacție cum mușchii lui se încordau sub degetele ei, de parcă nu se așteptase la o asemenea manevră. Probabil că el nu se gîndise că ea se va prinde în joc așa de repede.

– Dansează! Ei dansează. Georgia, clovnul, cu nasul roșu imens pe față, flutură din genele false și arătă spre cuplu. Sînt Ginger Rogers și Fred Astaire. Este filmul *Top Hat?* O... Ea oftă gînditoare, și sări din nou în scaunul ei. Mi-a plăcut ăla.

Drept răspuns la sugestia lui Georgia, piratul scutură din cap și o trase pe Cori mai aproape.

– Dar ce zici de Debbie Reynolds și Gene Kelly în *Singing in the Rain?* spuse o cană de Pepsi către una de Pepsi dietetic.

– Mda, sau poate Sandy Duncan și Tommy Tune în *My One and Only.* sugeră Pepsi dietetic.

Harry Tipton, îmbrăcat ca un vagabond, în pantaloni sfîșiați și o jachetă șuie, dădu din cap cu vehemență.

– Nu, ăsta nu e un film. Este o piesă de pe Broadway.

De data aceasta, partenerul lui Cori ignoră sugestiile oaspeților, își eliberă mîna care îi înde-

părtă unul de altul şi începu să-i mîngîie spatele pe sub bluză. Pielea i se încreţi cînd mîna lui coborî de pe umeri în talie şi apoi mai jos.

– Urmează-mă, şopti el, în aşa fel încît să audă numai ea.

– Aşa a spus şi generalul Custer înainte să-şi ducă oamenii la măcel, murmură ea, încercînd fără succes să-i oprească mîna înainte de a ajunge prea departe.

Chicotitul lui slab îi spuse că îi auzise remarca, dar era clar că nu intenţiona să înceteze. Primul ei impuls fu să-i dea mîinile la o parte şi să-i spună să şi le ţină acasă. Dar cînd îi văzu privirea furioasă, îndepărtă această idee. Probabil că el gîndea că ea nu avea destul nerv cît să pretindă că erau îndrăgostiţi.

Cori ezită mai puţin de o fracţiune de secundă – nimic nu o va incinta mai mult decît să-i şteargă rînjetul ăla de pe faţă. În afară de asta, nu era singurul care juca pentru a cîştiga.

Ea îşi lăsă degetele să-i exploreze încet pieptul gol. Îi mîngîie umerii gîtul, faţa şi urechile înainte să şi le vîre în părul lui negru şi bogat. Şuviţele moi i se împletiră între degete în timp ce-i masa încet pielea capului.

Realitatea dispăru. Brusc, nu mai fu Cori Mc-

Laughlin, bibliotecara. Era o femeie de tavernă apetisantă, dornică să obţină o monedă de aur, satisfăcîndu-l pe străinul corsar. Instinctiv se apăsă pe pieptul lui gol şi se simţi încălzită de pielea lui prin bluza decoltată.

Jake Tanner tremura, dar nu de la briza răcoroasă care sufla prin uşa din hol. Era pus pe jar, dorind mai mult de o mîngîiere uşoară, pierzîndu-şi controlul în mai puţin de o secundă. Brusc îi trecu prin minte că îşi neglijase de prea mult timp viaţa socială. Cuprinzînd gîtul femeii cu mîinile, se întrebă dacă îndrăznea să o sărute cu toţi aceşti oameni de faţă.

Ea mirosea a flori, se gîndi el, inhalîndu-i parfumul dulce. Ca acelea pe care obişnuia să le culeagă bunica lui de pe cîmp din spatele căsuţei de la lac. El se gîndi că dacă ar fi trăit cu mulţi ani în urmă, o grămadă de bărbaţi ar fi riscat bucuroşi doar pentru a-i mirosi parfumul dulce. Zîmbi. Întotdeauna apreciase o femeie care avea trupul la fel de bun ca şi mintea. Inteligenţa femeii fusese evidentă în decursul conversaţiei lor de mai devreme şi deja îi văzuse curburile feminine. Fusta ei scurtă scotea la iveală nişte picioare pentru care dansatoarele de la Las Vegas ar fi invidiat-o. Cum ar fi să fie ţintuit de aceste pi-

cioare? se întrebă el, apoi îşi scutură capul din direcţia pe care o luaseră gîndurile. Întîlnise această femeie doar de cîteva minute.

Dar cînd ea îşi dădu capul pe spate ca să-l privească precum o tigroaică seducătoare, el îşi pierdu controlul. Avea oare ea vreo idee de ceea ce-i făcea? Încercă să caute un răspuns pe faţa ei, dar ea îşi lăsă capul în jos. Totuşi, el prinse o strălucire de triumf în ochii ei.

Deşi, ştia. La naiba, o făcea dinadins! Doar un orb ar fi scăpat provocarea ei tăcută.

Ei bine, el avusese întotdeauna o înfăţişare excelentă şi nu fusese capabil să reziste vreunei provocări.

Jake îi imită mişcările, lăsîndu-i capul în jos în timp ce îi mîngîia scalpul, la fel de expert cum făcuse ea. Aici e o mătase de milioane de dolari, se gîndi el. Mătase moale, scumpă.

El îşi învîrti o şuviţă blond-roşcată în jurul încheieturii şi o trase încet, privind-o în ochi. Începuse acest joc, dar era evident că ea voia să-l ducă pînă la capăt. Era mai mult decît dornic să fie cu ea, dar şi să vadă ce îi va mai face în continuare. Voia să-i arate, fără îndoială, că îşi *împărţeau* responsabilitatea pentru ce va urma.

Cori privi surîsul piratului dizolvîndu-se într-o

dorinţă făţişă. Deci îi acceptase îndrăzneala, se gîndi ea, simţindu-se de parcă urcase în cuşca unui leu neîmblînzit. Poate că era nebună, dar nu voia să se întoarcă la siguranţă.

Privi, fascinată de el. Acest bărbat o întîlnise doar cu cîteva minute în urmă şi totuşi o privea de parcă îşi vedea iubita de care fusese despărţit mult timp, de parcă era înfometat de ea. Ca şi cînd i-ar fi cunoscut gîndurile intime, fiindcă şi le oglindea pe ale lui.

Prinsă de fantezie, ea se predă controlului. Poate că va plăti mai tîrziu pentru decizia ei impulsivă, dar acum îşi permise să se bucure de moment fără să-şi facă griji în privinţa consecinţelor. Şi, cu fiecare secundă care trecea se simţea mai vrăjită de el, din ce în ce mai mulţumită să-l vadă stabilind ritmul. Auzi fluierături şi bătăi din palme în spate. Şi le ignoră, canalizîndu-şi eforturile spre a se concentra asupra gurii lui ce cobora asupra gurii ei cu un calm înnebunitor.

Dar în loc să-i prindă buzele, el depuse mai multe săruturi mărunte pe obrajii şi pleoapele ei şi se mută în zona mai sensibilă de după ureche.

Tandreţea lui o surprinse. Se presupunea că piraţii erau criminali. Luau ce doreau fără să întrebe, păsîndu-le prea puţin de sentimentele ce-

lorilalţi, riscînd să fie pedepsiţi pentru o plăcere de moment. Acest bărbat nu va avea niciodată timp de o crimă. Se făcea vinovat de a o tortura cu tandreţe. El o necăji şi o tentă cu sărutări mici. Niciodată nu se simţise aşa de vie, sau aşa de dorită.

Cori simţi că se topeşte lîngă el, cînd o săruta pe frunte şi apoi pe buzele pe care le evitase deliberat.

– M-am prins. Sînt îndrăgostiţi.

Cuvîntul străpunse fantezia lui Cori. Deschise ochii şi o privi fugar pe Andrea. Vrăjitoarea brunetă stătea pe margine, răsucind un pahar de hîrtie între mîini.

– Este filmul *Dragoste cu străinul nimerit?* Sau... *Îndrăgostiţii şi ceilalţi străini?* întrebă ea pe un ton dezgustător de dulceag.

Pentru Cori vraja fu ruptă. Andrea ghicise filmul corect – şi o clipă prea repede.

Dar piratul nu se dădu înapoi.

Buzele lui se învîrteau în jurul buzelor ei. Doar nu avea de gînd să o sărute chiar acum? Jocul se sfîrşise. Ea îl îndepărtă, aşezîndu-şi mîinile pe obrajii lui.

– Ne-au ghicit şarada. Respiră precipitat şi fu surprinsă de cît de greu îi era să vorbească.

– Foarte rău, replică el, respirînd la fel ca şi ea.

– Dar ăsta este scopul jocului.

– Nu al celui jucat de mine.

Tonul lui sugestiv o lovi ca o palmă peste faţă ştergîndu-i din memorie minutele de tandreţe de mai devreme. Se simţi ca o idioată fiindcă îl lăsase să facă aceste lucruri.

– Adevărat, conchise ea, dar pentru acel joc ai nevoie de o parteneră diferită. Începînd chiar de acum. Cum să se lase amăgită în felul ăsta? Şi ce s-ar fi întîmplat dacă Andrea nu ar fi ghicit titlul filmului în acel moment? Cori se cutremură. Simt nevoia să mă îndepărtez de acest fiu dur al lui Sinbad, îşi spuse ea ca pentru sine, şi se răsuci să plece.

Înainte să facă doi paşi, piratul îi captură una dintre mîini într-ale lui şi o trase înapoi cu uşurinţă.

– Hai să vedem ce am făcut.

Dispreţuitoare, Cori se prefăcu să o asculte pe Marsha în timp ce anunţa timpul şi chemă cel de-al doilea cuplu în faţă, dar nu se putea gîndi decît cum să scape de acest bărbat. De cîte ori încerca să-şi tragă mîna dintr-a lui, el îşi înteţea strînsoarea.

– Am avut dreptate, îi şopti el în ureche.

– Referitor la ce? Întrebarea îi ieşi din gură

înainte ca s-o poată opri.

– Eşti delicioasă, răspunse el, cu o voce moale ca mătasea pe pielea goală. Facem o echipă grozavă, nu crezi?

O echipă minunată, recunoscu ea în tăcere, amintindu-şi cum li se potriveau trupurile ca două bucăţi dintr-un puzzle şi îşi muşcă buza de jos ca să nu încuviinţeze. Nu era nevoie ca ea să-i măgulească ego-ul.

– Cred că ar fi ieşit mai bine dacă ne-ai fi dat ocazia să stabilim strategia înainte să începi şarada.

Ochii lui o măsurară, luîndu-i în vizor părul ciufulit şi roşeaţa din obraji.

– Iubito, tărăgănă el, strategia mea a decurs aşa cum am dorit.

Doamne, oare acele cuvinte ieşiră din gura lui? se întrebă el. Părea că e un ticălos. Nu-l va surprinde să afle că partenera sa gîndea acelaşi lucru, şi nu o putea învinovăţi. Evident îşi lua prea în serios rolul de pirat. Dacă o va ţine aşa, nu va avea nici o şansă cu ea.

Se uită la părul ei, observînd cum cădea într-o cascadă de bucle pe spate. Îşi aminti cum îi simţise pielea moale sub degete, şi gemu uşor. Ea se simţise atît de bine în braţele lui de parcă îi apar-

ţinea. Şi chiar dacă tocmai o întîlnise, simţi că atracţia către ea era mai mult decît fizică.

Îi plăcuse cum îl pusese la punct după ce se prezentase aspru, modul în care îl prinsese că o privea şi cum refuzase să-l lase să continue. Dar cel mai mult îi plăcuse felul în care refuzase să-i urmeze ordinele, impunîndu-şi-le pe ale ei.

Nu fuseseră rele, îşi aminti el surîzînd, hotărînd să găsească un mod în care să-i arate că rolul său de pirat era un simplu rol, că de fapt nu-i plăcea deloc.

Complet frustrată, Cori încercă încă o dată să se elibereze din strînsoarea lui. Timp de o fracţiune de secundă se gîndi că poate părea un pic prostuţă, dar respinse ideea. Nimic din comportamentul lui de pînă acum nu-i dădea impresia că el va gîndi rău despre ea, lăsînd la o parte felul în care jucaseră.

– Hei, stai liniştită.

– Natura îşi cere drepturile. Ea ridică din umeri încercînd să arate de parcă regretă că trebuia să plece de lîngă el. Corect. În ceea ce o privea, cu cît scăpa mai repede de el, cu atît mai bine.

– Întoarce-te repede. O să bem o cafea cînd se termină asta. Trebuie să ne cunoaştem mai bine.

Ea îi aruncă un zîmbet vesel, sperînd ca gestul să-l satisfacă, apoi se îndreptă spre baie.

Trecură zece minute pînă să se alăture petrecerii. O altă echipă era în mijlocul şaradei lor şi Cori găsi un loc între un cowboy şi un fotbalist vizavi de pirat, hotărîtă să-l ignore, sperînd că el va uita de invitaţie.

Cum seara continua să se desfăşoare, fu surprinsă să-şi găsească ochii aţintiţi în direcţia lui. Îşi spuse că îl va urmări, ca să fie sigură că îl poate evita, dar nu era necesar. El nu încercă să se apropie de ea. Ochii li se întîlniră de mai multe ori şi de fiecare dată el zîmbea, ridica un pahar în semn de noroc, sau o privea fugar, spre a-i reaminti că nu-şi pierduse interesul faţă de ea. Asta fu tot.

În cele din urmă, se săturase de jocul de-a şoarecele şi pisica pe care îl juca el şi se gîndi să îl uite. Îşi petrecu următoarea jumătate de oră dansînd şi distrîndu-se, neîngăduindu-şi să se îngrijoreze în privinţa lui.

Brusc, ţipătul unei femei străbătu sunetul muzicii. Împreună cu mai mulţi invitaţi, Cori fugi către bucătărie să vadă ce se întîmplase. Bucăţele de pahare sparte erau pe podea. Piratul era în picioare, înconjurînd-o cu braţul pe Georgia, clovnul,

care îşi ţinea degetul arătător înfipt în palmă.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat, ţipă Georgia. Cu o secundă înainte ştergeam paharul şi în secunda următoare mi-a alunecat din mînă şi s-a făcut bucăţi pe podea. Am încercat să-l curăţ, n-am vrut...

– E-n regulă. Era doar un pahar obişnuit. Nu-ţi face griji în privinţa asta, îi spuse piratul încet, în timp ce o conducea către un scaun şi o aşeză pe el. Îi zîmbi şi îi şterse lacrimile de pe obraji.

– Hai să ne uităm la deget, vrei? Aprobînd din cap, Georgia respira sacadat, apoi întinse mîna.

– Daţi-mi un şerveţel, comandă el fără să se uite în jur. Cineva îi înmînă mai multe şi el şterse sîngele ca să se uite mai bine la tăietură.

– Voi avea nevoie de dezinfectant şi de leucoplast. Doi oaspeţi merseră să caute bandaje.

Cori observă felul în care Georgia tremura şi vrînd să-i sară în ajutor, îşi făcu drum prin mulţime, îngenunche şi întinse piratului mîna femeii, ca să o inspecteze.

– În regulă, aventura a trecut. Să ne întoarcem la petrecere, anunţă Marsha. Ea clipi către Cori, apoi îi direcţionă pe ceilalţi prin camere şi o lăsă singură cu Georgia şi cu piratul.

Anticipînd ceea ce avea el nevoie, Cori strînsese ustensilele în jurul ei şi i le înmînă înainte ca

el să i le ceară. Curăţă rana cu atenţie, spunîndu-i lui Georgia pe un ton grav şi consolator că rana arăta mai rău decît era, şi că totul va fi în regulă. Bandajă lovitura cu un antiseptic, apoi înfăşură degetul, avînd grijă să fie blînd. Georgia se calmă considerabil cînd îşi văzu degetul pansat.

– Gata. Piratul îi prezise o reînsănătoşire grabnică şi o ajută pe femeie să se ridice în picioare. Ea rîse de maniera lui doftoricească.

– Acum du-te să te relaxezi. O să curăţăm noi aici, îi spuse el şi o împinse către uşă. În cîteva minute curăţară bucătăria lună, paharul spart fusese adunat şi aruncat la gunoi. Cori se dusese la chiuvetă ca să se spele pe mîini.

Un minut mai tîrziu piratul i se alătură, vîrîndu-şi mîinile lîngă ale ei, sub apa caldă. Stăteau aşa de aproape încît umerii li se atingeau. Aroma puternică a after shave-ului lui se amestecase cu parfumul săpunului.

– Aşa cum am mai spus, facem o echipă grozavă, remarcă el, prinzînd săpunul cînd îi alunecă printre degete. Mulţumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere. Lucraseră bine împreună, dar Cori nu voia să recunoască fiindcă era la fel de tulburată de această a doua – şi cu totul diferită – ocazie de a lucra în echipă. Modul blînd, atent în

oare el se purtase cu Georgia o derutase. *Acest* bărbat părea atît de diferit de cel cu care făcuse echipă mai devreme în această seară. Părea aşa... de drăguţ. Din vreun motiv oarecare, ea se simţea mult mai bine gîndindu-se la el ca la piratul arogant.

– Mai bine ne-am întoarce la petrecere, spuse ea. Fără să piardă timpul, îşi şterse mîinile repede şi o porni către uşă.

– Ce-i atîta grabă? De ce nu stai jos o clipă? Meritäm să ne odihnim.

Cori se întoarse cu faţa spre el.

– Ar trebui... ăă... Ea privi către uşă apoi iar către pirat. El stătea rezemat de masa din bucătărie, cu o mînă pe chiuvetă şi cu cealaltă ţinînd spălătorul de vase. Picior peste picior, arăta complet relaxat. Pe de altă parte, ea se simţea nervoasă ca o adolescentă la prima ei petrecere cu băieţi.

– Marsha ar putea avea nevoie de ajutor.

El azvîrli prosopul pe masă şi se întoarse cu spatele la ea.

– Am spus ceva?

Cori se încruntă.

– Poftim?

– Arăţi de parcă nu ai putea scăpa de mine

îndeajuns de repede. Uite, dacă e şarada...

– Nu. Nu este. Doar că... ăă... Marsha este însărcinată şi oboseşte uşor. Eu sînt cea mai bună prietenă a ei. Ar trebui să merg acolo în caz că are nevoie de ceva, să organizeze un alt joc, din astea.

Marsha era cea mai sănătoasă şi mai energică gravidă pe care o văzuse Cori, dar piratul nu avea de unde să ştie.

Cu o expresie gînditoare, el îşi încrucişă braţele peste piept.

– Atunci cred că mai bine te-ai întoarce la petrecere. Vorbim mai tîrziu.

– Bine. Mai tîrziu. Putea spune după modul în care o privea că văzuse chiar prin scuza ei, dar ei nu-i păsa. Părăsi bucătăria fără să se uite înapoi, şi în loc să se alăture petrecerii, aşa cum spusese că va face, se cufundă în dormitorul stăpînei.

Petrecu cîteva minute gîndindu-se ce va face. Dacă se întorcea la petrecere, el îi va repeta sugestia de a ieşi la o cafea. Atunci de ce nu-i refuza invitaţia politicos şi să termine cu el?

Chiar şi aşa, nu se putea ascunde în dormitor pentru tot restul nopţii. Şi exact asta şi făcea. Se ascundea.

De cel mai sexy bărbat pe care-l întîlnise vreo-

datăl

Bine, recunoştea. Îl găsea atrăgător, dar nu era nici o lege care zicea să acţionezi cînd eşti atras. Totuşi, nu era absolut sigură că-i va rezista plratului. Cînd o ajutase pe Georgia văzuse o latură a lui care o surprinse, nu, o fascinase. Cum putea o femeie să reziste unui bărbat aşa de atent şi de blînd? De ce voia asta? Fiindcă în timpul şaradei lor îi văzuse şi altă latură, cea de comandant, latură pe care ar trebui să fie în stare să o înlăture uşor, şi nu o făcuse. Nu repede.

Fără îndoială, ar fi inteligent să plece pe uşa din spate fără să-l mai vadă. Evident, nu se putea încrede în voinţa ei cînd el era prin preajmă. Cu un pufăit brutal ea îşi dădu seama că nu putea să albă încredere că el va fi un gentleman.

Nu el.

De-a lungul anilor citise sute de romane de dragoste şi un lucru era clar despre piraţi: ei îşi *luau* orice doreau.

Şi acest pirat îşi făcuse dorinţa remarcabil de clară.

Capitolul 2

În dimineaţa următoare Cori îşi înhăţă cheile de la maşină într-o mînă şi îşi încrucişă degetele de la cealaltă în timp ce se apropia de vechiul ei *Volswagen.*

– Te rog, porneşte.

Ea îşi repetă mantra aleasă de mai multe ori, promise maşinii ei multe recompense dacă va coopera şi vîrî cheia în contact. După cîteva secunde tensionate, ea auzi un huruit şi motorul prinse viaţă. Cori zîmbi şi bătu uşurel bordul.

– Mulţumesc, spuse ea şi băgă în prima viteză. Mă revanşez.

Curînd, adăugă ea, amintindu-şi că dacă nu-şi făcea timp în viitorul apropiat pentru o revizie, maşina o putea lăsa în pană oriunde. Ca pentru a sublinia acest lucru, motorul tuşi de trei ori în drumul ei către serviciu, forţînd-o să-şi petreacă secunde preţioase pornind-o din nou de fiecare dată. Cînd în cele din urmă ajunse la librărie, îşi verifică agenda pe acea zi, apoi se duse direct către biroul de informaţii şi luă loc.

Uitînd problemele maşinii timp de o clipă, ea scoase o copie din *Publishers Weekly* şi se întoarse la revizuirea cărţilor, hotărîtă să completeze lista cu cărţile selectate înainte de prînz. Alegerea cărţilor pe care trebuia să le cumpere biblioteca, fusese întotdeauna activitatea ei preferată, dar cum bugetul i se micşora din an în an, nu-şi putea permite să cumpere tot ce dorea, o situaţie cu care se obişnuise de curînd, cînd făcuse inventarul pentru noua librărie pe care plănuia să o deschidă în cîteva săptămîni.

Micul ei împrumut pentru afaceri, împreună cu banii pe care-i economisise ani la rînd, nu îi ajungeau ca să cumpere toate cărţile pe care le dorea în stoc. Deşi le putea oferi clienţilor ei o selecţie

bună, se va simţi mai bine cînd se va extinde.

Tocmai revizuise jumătate din *Cum să ceri o mărire de salariu cînd ştii că nu o meriţi,* cînd o umbră îi căzu peste pupitru, făcîndu-i dificilă citirea cuvintelor asupra cărora se concentra.

– Bună, Cori.

Cumva se abţinu să nu ridice capul la auzul acelei voci, o voce profundă, intens masculină, pe care o recunoscu pe loc.

Clătinîndu-se o clipă, puse creionul jos şi închise magazinul. Îşi încrucişă braţele peste piept, poate fiindcă începuseră să tremure, ridică privirea încet şi se uita drept în ochii albaştri strălucitori ai piratului.

Nici o sabie. Nici un cercel. Nici o banderolă peste ochi.

Cori nu putu să nu se întrebe cum de reuşise acest om să arate aşa de ameninţător fără accesoriile pe care le purtase ieri noapte. Decise că unii bărbaţi aveau talent în a te intimida.

– Nu mă aşteptam să te văd azi. Dacă ea ar fi ştiut că el va veni la bibliotecă, ar fi găsit un mod de a se îngropa la subsol, să catalogheze cărţi ascunse vederii, în loc să se planteze într-unul din cele mai deschise locuri ale bibliotecii. Cu un calm exagerat, ea deschise revista şi îşi spuse să

se concentreze asupra recenziei celui mai nou roman al lui Daniel Steele. Poate că dacă îl va ignora, va pleca.

– Credeam că îţi voi face o surpriză, îl auzi ea spunînd o secundă mai tîrziu, ceea ce îi sugeră că era complet nebună dacă credea că îl putea descuraja atît de uşor. La petrecere îi făcuse foarte clar că nu dorea să aibă de-a face cu el, şi iată-l, încercînd încă o dată. Trebuia să se descurce cu el, era insistent. Dar deja ştia asta, nu? Răbdătoare, îşi ridică privirea către el.

– Urăsc surprizele.

Declaraţia ei făţişă primi un surîs în schimb. Inima lui Cori stătu în loc.

El se instală la colţul pupitrului arătînd de parcă plănuia să stea ceva mai mult.

– De ce mi-ai făcut vînt noaptea trecută? întrebă el.

Fiindcă nu dorea să-i spună adevărul, şi neputînd să zică nimic, îi ignoră întrebarea şi încercă să întoarcă foaia revistei. Colţul ei era prins sub piciorul lui. Ea îl înţepă cu creionul în coapsă şi eliberă pagina, apoi se uită inexpresivă la articolul din faţa ei.

El se aplecă mai mult.

– M-ai auzit?

Cori îşi ridică privirea şi oftă.

– Îmi pare rău, dar nu pot discuta cu tine acum.

– Nu-i nimic. Aştept.

– Nu. Adică vreau să spun că nu pot vorbi cu tine. Am de lucru. Ea rupse guma de la celălalt capăt al creionului în revistă, de parcă asta i-ar fi întărit afirmaţia.

Drept răspuns, el începu să bată cu degetul în ecusonul cu informaţii de pe biroul ei.

– Fă-te că mă ajuţi. Am venit după nişte informaţii.

Ea îşi ridică din nou capul încet, răbdătoare. Respiraţia i se opri la fel ca şi cînd îl văzuse stînd lîngă ea cu cîteva minute mai devreme.

Noaptea trecută ea pusese o parte din farmecele acestui bărbat pe seama costumului lui. Întregul lucru era făcut să atragă atenţia şi o atrăsese. Vestimentaţia lui de azi era complet diferită.

În ciuda intenţiei ei de a-l ignora, îi luă un moment nemaipomenit de lung să observe croiala frumoasă a blugilor lui înainte să-şi mute privirea asupra cămăşii cu mîneci lungi. Aceasta era deschisă la gît, cu mînecile rulate ca să expună braţele musculoase. La început ea crezu că modelul

îi exagera lăţimea umerilor, apoi decise că nu conta prea mult ce purta el. Era un tip uriaş. Şi oricît de mult ura să recunoască, nu hainele îl făceau pe el – *el* făcea hainele.

Se forţă să respire adînc, apoi se hotărî să pretindă orice ca să-l scoată mai repede de acolo.

– În regulă, ce pot face pentru tine?

Vocea lui era moale, catifelată, exact aşa cum şi-o amintea. Şi atitudinea trufaşă era aceeaşi.

– Nu am fugit de tine. El lăsă capul într-o parte şi îşi arcui o sprînceană. După cum vezi, azi am de lucru, continuă ea, pierzîndu-şi încrederea în explicaţia ei cînd expresia lui răbdătoare se transformă într-un zîmbet. Era tîrziu şi eram obosită. Ea ridică uşor din umeri. Deci m-am dus acasă. Încrucişîndu-şi braţele pe pupitru, îi aşteptă răspunsul.

Dar el nu răspunse. După mai multe minute îşi dezlipi privirea de a ei. Ea scoase un oftat dorindu-şi ca el să stea în picioare sau să se uite în altă parte în loc să se holbeze la ea cu cei mai frumoşi ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată. În cele din urmă, ea decise că singurul lucru care mai rămăsese de făcut era să facă pe naiva.

– Şi în afară de asta – ea se îndreptă de spate

şi îşi înălţă bărbia – ce motiv aş avea să fug de tine?

– Fricã.

Cu un efort, Cori reuşi să-şi păstreze cumpătul. În ciuda faptului că el o lovise sub centură. Ceva din acest bărbat şi reacţiile ei cînd îl vedea, o speria. De ce nu o lăsa în pace? Hotărîndu-se că trebuia să se ţină de tactica originală de a-l ignora, ea îşi aranjă hîrtiile de pe birou şi se ridică. Apoi scotoci într-un sertar şi scoase o plăcuţă pe care o aşează direct în faţa lui, înainte de a se răsuci să plece.

– Fugi din nou.

Strîngînd din dinţi, ea îi arătă plăcuţa cu vîrful unghiei.

Biroul de informaţii închis. Vă rugăm, mergeţi la biroul circulare.

El surîse larg, surîs care îi adînci gropiţele de la colţurile buzelor.

– Am obţinut un A la citire? întrebă el.

Ea zîmbi cît mai îndrăzneţ, la fel cum zîmbise şi el.

– Numai dacă urmezi instrucţiunile.

Fără să mai spună vreun cuvînt ea se răsuci şi se îndreptă către raftul de referinţă.

– Cori, stai.

Doar ignoră-l. În cele din urmă va trebui să renunţe şi să plece, îşi spuse ea în sinea ei, în timp ce mergea. Se simţea prost fiindcă era nepoliticoasă, dar dacă asta îl făcea să înţeleagă că nu dorea să aibă de-a face cu el, nu avea de ales. La urma urmei nici el nu era mai manierat.

La jumătatea drumului ea îi simţi mîna mare prinzîndu-i încheietura, apoi îi dădu drumul după mai multe clipe.

– Acum ce mai vrei? întrebă ea.

– Ssss. El ridică un deget lung şi i-l puse peste buze. Nu ţipa. Eşti în bibliotecă. Căutînd în buzunarul cămăşii, el scoase un plic şi i-l înmînă.

Cori îl deschise şi scoase două bilete pentru spectacolul *Frumoasa Adormită* la *Pavilionul Dorothy Chandler.*

– De unde ai luat astea?

– Marsha mi le-a dat noaptea trecută, replică el. De fapt ni le-a dat. Am avut cel mai scurt timp la şarade. Am cîştigat premiul întîi.

Blestematul. Ea discutase cu Marsha azi de dimineaţă înainte să plece la lucru şi prietena ei nu spusese un singur cuvînt despre asta, probabil fiindcă fusese ocupată să-i spună lui Cori tot ce aflase despre pirat. Mulţumită lui Marsha, îi ştia numele. Jack Tanner; vîrsta: treizeci şi şapte;

ocupaţie: proprietarul unei companii de construcţii, şi cel mai important starea civilă: burlac, spre încîntarea lui Marsha.

– Premiul întîi, ce să zic, murmură Cori, uitîndu-se la bilete.

În primul rînd ea fusese cu Marsha în ziua în care cumpărase sticle de şampanie nu prea scumpă, pentru a le folosi drept premii la şarade. În mod clar schimbase premiile în ultima clipă, cînd descoperise că Jack şi Cori cîştigaseră jocul. Oricine putea ghici cum de avusese bilete aşa de scumpe.

În al doilea rînd, Marsha ştia al naibii de bine că Cori ar fi făcut pe dracu-n patru să-şi vadă baletul favorit, ceea ce făcea ca acest premiu să fie inedit. Marsha va insista, să o facă pe Cori să iasă cu acest bărbat. Şi pentru o secundă fu tentată să spună că merge.

Apoi se uită la Jake.

Noaptea trecută, cînd ea se răsucise şi se zvîrcolise în somn ore în şir, decise că cel mai bine pentru ea era să se ţină departe de el. Modul în care îi bătea inima de cîte ori se uita la el o făcuse să ia o decizie bună. Ceva din acest bărbat îl făcea irezistibil, şi o ameninţa că putea să devină uşor o distracţie uriaşă pe care nu şi-o

putea permite. Nu acum, cînd avea nevoie să-şi concentreze tot timpul şi energia asupra deschiderii la 1decembrie a magazinului de carte.

Încet, vîrî biletele la loc în plic şi i-l înmînă lui Jake.

– Ţine tu biletele, spuse ea. Sînt sigură că-ţi vei găsi o parteneră.

– Eu vreau să merg cu tine.

– Îmi pare rău, dar nu pot.

– De ce nu?

Înainte ca ea să poată găsi un motiv logic pentru că-l refuza, el o luă de mînă şi porni către uşă, trăgînd-o după el. Cori decise că nu era îmbrăcat ca un pirat azi, dar acţionă ca unul.

– Ce crezi că faci?

– Te iau la prînz. Putem mînca ceva şi discuta despre bilete în acelaşi timp.

– Nu pot lua prînzul acum. Ea îşi eliberă mîna şi se opri.

El se răsuci cu faţa la ea.

– Sigur că poţi. Biletul de pe pupitrul tău spune că ora de prînz a început – el se uită la ceas – acum două minute.

Cori înjură prostul ei obicei de a scrie bilete.

– Dar... nici măcar nu te cunosc.

Jake se dădu un pas înapoi, îşi ridică o pălărie

imaginară de pe cap şi se aplecă din talie într-un stil galant.

– Mă cheamă...

– Jake Tanner. Asta ştiu şi eu.

– Aha. Te-ai luptat să afli. El îşi încrucişă braţele la piept şi surîse, părînd mulţumit de el.

Cori scutură din cap gînditoare şi îndepărtă ideea cu o fluturare a mîinii.

– Am întrebat-o pe Marsha cum te cheamă ca să văd dacă ai datorii la bibliotecă.

Încă zîmbind, el dădu aprobator din cap.

– Atunci ştii că sînt la zi, aşa că mergem să mîncăm acum?

Cori se gîndi că Jake Tanner era cel mai tenace bărbat pe care îl întîlnise vreodată. Această observaţie, legată de faptul că ea căuta scuze, îi spuse că nu are de ales. În afară de asta ea murea de foame şi dacă nu mergeau chiar acum va pierde ora de prînz cu totul.

– O, bine, spuse ea. Să mîncăm ceva.

– Grozav. El o luă din nou de mînă şi o luară spre uşă înainte ca ea să aibă timp să se răzgîndească.

– Dar eu aleg restaurantul, îl informă ea în timp ce părăseau biblioteca. Şi dacă mai încerci ceva amuzant, o să te pocnesc aşa de repede cum

nici n-ai visat.

– Da să trăiţi. Îţi dau cuvîntul că mă voi purta ca lumea.

– Am sentimentul îngrozitor că deja ţi-am văzut cel mai bun comportament, murmură ea în timp ce se îndreptau către parcare. Mai bine să luăm maşina ta. A mea este cam retardată.

Cu o crispare militărească, Jake salută.

– Tu eşti şeful. El arătă către camionul negru. Cel puţin ea gîndea că era negru. Murdăria făcea greu de ghicit culoarea lui. Noroiul uscat se îmbibase în roţile supradimensionale, acoperind uşile şi cea mai mare parte a ferestrelor. Cori se cutremură. Al ei era vechi, vopseaua îşi pierduse luciul, dar întotdeauna îl ţinuse deosebit de curat. Cum putea cineva să lase un vehicol, fie el şi un camion, atît de murdar?

Jake îi deschise uşa şi ea se sui înăuntru, grijulie, ca să evite noroiul de pe volan. Cînd el porni maşina şi ieşi din lotul de parcare, ea se uită pe un ochi de fereastră.

– Îmi cer scuze pentru camion, spuse el cînd îi prinse expresia meditativă. Îl folosesc şi la serviciu.

– Cu ce te ocupi? Furnizezi noroi pentru luptele cu noroi?

Jack îşi dădu capul pe spate şi rîse, aparent nici un pic jignit de remarca ei.

Cori bătu cu degetele în masă în timp ce el se prefăcea că se uită peste meniul de pe masa din faţa ei. Faţa de masă roşie cu picăţele albe amortiza sunetul provocat de unghiile ei scurte care loveau suprafaţa dură, dar starea ei de agitaţie se simţea clar.

– Ai mai fost aici, nu?

Ochii lui Jake străluciră răutăcios.

– Mă ataci?

Răspunsul lui lejer îi domoli furia. Ea alesese *Butch's Barbecue Pit* fiindcă era un client al casei acolo, de parcă acest fapt ar fi constituit un avantaj, dar strategia ei fusese spulberată de cacealmaua ivită în clipa în care intrară pe uşă. Trei dintre cele cinci ospătăriţe îi întîmpinară pe fiecare, chemîndu-i pe nume.

– Nu, nu este un atac, conchise ea, simţindu-se ca o proastă fiindcă gîndise că ar fi avut nevoie de un plan de joc. Era doar un prînz, pentru numele lui Dumnezeu.

– Credeam că te voi duce ia cel mai bun restaurant cu sos *barbecue* din oraş, dar se pare că deja cunoşti localul.

– Sigur că da, remarcă el în timp ce o femeie micuţă cu păr alb, cîrlionţat aşează două pahare şi un ibric cu ceai cu gheaţă pe masă. Familia mea vine aici de ani de zile, nu-i aşa, Harriet?

Cori privi în tăcere cum chelneriţa ei preferată îşi petrecu braţul peste umerii lui Jake şi-l îmbrăţişă familiar.

– Sigur, dragule. Zîmbind amabil, Harriet îl eliberă pe Jake şi îşi vîrî mîna în buzunarul şorţului ei după bloc-notes şi creion, ca să ia comanda.

– Sora ta mai mică a trecut pe-aici. A comandat un sandviş cu şuncă şi o chiflă franţuzească...

– Cu cartofi prăjiţi şi fasole uscată, ca de obicei, continuă Jake rîzînd împreună cu Harriet.

O undă de gelozie o străbătu pe Cori cînd Jake îşi menţionă familia. Asculta tăcută în timp ce Harriet îl chestiona pe Jake cu privire la mama şi surorile lui. Pe cînd vorbea, ceva din vocea lui îi atrase atenţia. Tonul lui cald şi moale îi spuse că ţinea foarte mult la ele. Asta era drăguţ. Bărbatul era agresiv, dar îşi aprecia familia.

– Tu ce vrei, Cori dragă?

Întrebarea lui Harriet întrerupse gîndurile lui

Cori chiar cînd stomacul îi chiorăia ascuţit, amintindu-i că sărise peste micul dejun.

– Vreau un sandviş, cu sos *barbecue* şi carne de vită, anunţă ea, salivînd la perspectiva acelor cartofi prăjiţi şi la sandvişul cremos. Jake îi repetă comanda.

Harriet se îndepărtă, apoi se răsuci brusc.

– Sper să nu spun tîmpenii, şopti ea, aplecîndu-se atît de aproape peste Jack, încît îi mîngîie faţa cu buclele. Dar bărbatul cu care Susie a venit ieri aici era un diavol fermecător. M-a făcut să-mi doresc să fiu cu cîţiva ani mai tînără. Se pare că Susie a găsit în sfîrşit pe cineva special, nu?

Înainte ca Jake să comenteze, Harriet se răsuci şi o porni spre bucătărie. Cori măsură dintr-un ochi trăsăturile lui Jake. Deci remarca lui Susie lovise sub centură? Oare Susie era oaia neagră a familiei? se întrebă ea. Sau Jake ura pur şi simplu gîndul că acest bărbat se întîlnea cu sora lui mai mică?

– Povesteşte-mi despre familia ta, zise ea împinsă de curiozitate.

Jake trase aer în piept şi zîmbi larg cînd se gîndi la surorile lui. Alţi bărbaţi ar fi văzut responsabilităţile de familie o povară; el le vedea o

binecuvîntare. Da, chiar şi cînd era chemat să o apere pe Susie de un bărbat arătos cu un libidou superactiv.

– Susie este cea mai mică şi cel mai greu de ţinut în frîu, începu el. Destul de răsfăţată, trebuie să recunosc. Era doar un copil cînd tata – Jake se uită în zare pentru cîteva clipe; cînd întîlni privirea lui Cori, aceasta nu văzu nici urmă din umorul de dinainte. Cînd tatăl nostru ne-a părăslt acum douăzeci de ani. De atunci i-am fost ca un tată. El zîmbi timid. Am reuşit cumva să fiu indulgent şi protector în acelaşi timp.

Cori oftă uşor, amintindu-şi de vremea cînd ar fi dat orice să aibă un frate mai mare pe care să se sprijine. Acum ştia cît era de periculos să depinzi de cineva, dar în urmă cu cîţiva ani simţise diferit.

– Susie e norocoasă că te are.

– Spune-i asta cînd o vei întîlni, da? îi sugeră Jake chicotind. Ea nu apreciază întotdeauna grija mea frăţească, spune că fac pe şeful şi o dădăcesc peste măsură.

– Tu? îl necăji Cori.

Ochii lui se măriră.

– Îţi poţi imagina?

Ea se pomeni rîzînd, dar încă simpatiza cu

Susie. Îl cunoştea pe Jake doar de cîteva ore şi aflase că nu era genul care să se piardă cu firea. Luase lucrurile asupra lui de cînd se întîlniseră, semnalînd începutul şaradei fără s-o întrebe. Ea nu avusese dificultăţi în a-şi imagina bătăile dintre Susie şi Jake, cît Susie fusese copil.

– Sever şi prea grijuliu, hm? întrebă ea părînd să mediteze asupra acestor caracteristici. Susie poate avea dreptate în privinţa asta. Ea zîmbi, plăcîndu-i expresia încurcată de pe faţa lui. Mai ai şi alte surori?

– Mda, încă două. Mary, cu cinci ani mai mică decît mine. Ea are treizeci şi doi de ani, e văduvă şi are trei copii micuţi.

– Văduvă? Deja?

Jake îşi întoarse capul şi privi afară, la traficul de pe Walnut Avenue.

– A fost destul de greu pentru ea un timp, dar a învăţat să se adapteze.

Cori zîmbi compătimitor.

– Şi cea de-a treia soră a ta?

– Elizabeth. Ea are douăzeci şi opt de ani, e căsătorită şi are un copil.

Jake sorbi adînc din paharul său cu ceai cu gheaţă şi le umplu din nou.

– Ele nu prea mai au nevoie de mine, dar cîţiva

ani de zile am fost ocupat din plin.

Cînd Martin Tanner dispăruse la cîteva zile după ce Jake absolvise liceul, Jake îşi amînase imediat plecarea la colegiu, îi explică el. Se înscrisese la cursurile serale ale colegiului comunităţii Glendale şi îşi petrecuse timpul lucrînd pentru bunicul său la *Construcţiile Tanner.*

– Nu puteam să o las singură pe mama ca să aibă grijă de două fete mici şi un bebeluş de trei luni.

Cori fu ca trăsnită pentru o clipă.

– Asta este o atitudine foarte matură pentru cineva aşa de tînăr.

– Eram destul de mare ca să ştiu că un bărbat trebuie să aibă grijă de familia lui, şi asta am şi făcut. El luă mai multe înghiţituri de ceai, arătînd de parcă trebuia să-şi clătească gura după un gust amar.

– Dar tu? Tu ai familie?

Cori se gîndi la tatăl ei, care murise într-un accident de maşină cînd ea avea zece ani, şi la mama ei cu care nu vorbise de luni de zile şi care acum locuia la New York cu actualul ei soţ. Şi se gîndi la şirul nesfîrşit de taţi vitregi pe care îi cunoscuse de-a lungul anilor.

– Familie? Nu chiar, spuse ea ridicînd din

umeri, apoi se uită rapid la cuplul de la masa de alături.

Jake îi observă răspunsul vag. În ceea ce-l privea, fie aveai familie, fie nu aveai, dar era clar că Cori nu simţea acelaşi lucru. I-ar fi plăcut să o întrebe mai multe, dar se hotărî să nu insiste asupra subiectului. Evident, ea nu era pregătită să discute ceva atît de personal. Era dornic să aştepte pînă cînd vor putea discuta.

Un moment mai tîrziu, Harriet sosi cu două platouri pline cu mîncare.

Jake muşcă încet din sandvişul lui şi privi fascinat cum Cori îşi lingea sosul de pe degete entuziasmată. Părea aşa de diferită azi.

Părul ei roşcat auriu prin care el îşi trecuse mîinile era prins pe spate într-o coadă de cal, care o făcea să arate proaspătă şi inocentă ca o adolescentă. Costumul provocator al fetei de tavernă fusese înlocuit cu haine de stradă conservatoare, şi un pulover gros îi acoperea şoldurile unduioase. Nu conta. El şi le amintea bine şi aceste amintiri erau răspunzătoare pentru o noapte de nesomn. Privirea lui poposi peste faţa ei, observîndu-i cearcănele uşoare de sub ochi. Se întrebă dacă nici ea nu putuse să doarmă azi-noapte. Poate că de asta îl repezise cînd îl

văzuse la bibliotecă. Jake luă o bucată de sandviş şi mestecă vesel. Mai mult ca sigur că fusese şocată să-l vadă acolo, şi încercase să-şi mascheze surpriza. Trebuia să o avertizeze. Ea îşi revenise repede.

Iar acum aproape că cedase total.

El o privi cum vîrî un cartof prăjit în ketch-up înainte să-l bage în gură. Uitîndu-se acum la ea, nu ar fi crezut că fusese mai devreme aşa de dură. O secundă era foc şi pară, în următoarea era relaxată şi fericită. Un semn sigur de femeie pasionată, decise el, gîndindu-se că nu se plictisise nici o clipă alături de ea. Mulţumit de concluzie, Jake zîmbi.

Cori îşi alesese acel moment ca să-l privească.

– Ce e aşa de amuzant? întrebă ea.

Încă zîmbind, Jake scuturâ din cap.

– Nimic. El se opri, observînd modul în care o şuviţă de păr căzuse pe faţa ei. Cu un efort, el rezistă tentaţiei de a i-o da în lături. Dar am făcut bine să vin cînd am venit. Ai fi murit de foame.

Cori privi în jos, comparînd cei trei cartofi prăjiţi de pe farfuria ei cu sosul din farfuria lui aglomerată. Ea puse furculiţa jos, se îndreptă de umeri şi îşi încrucişă mîinile în faţa de masă.

– Cred că mi-era foame. Chiar şi aşa, nu tre-

buia să încerci să mă tragi afară din bibliotecă. M-ai fi putut ruga să iau masa cu tine.

El dădu din cap aprobator şi vîrî un cartof prăjit în gură.

– Poate, dar Marsha m-a avertizat în legătură cu tine.

– Marsha? Ce-a spus?

– Am discutat mult după ce tu... ai *plecat* de la petrecere, replică el aproape evitînd întrebarea.

O discuţie cu Marsha. Cori închise ochii o clipă, gîndindu-se că ar fi trebuit să prevadă acest lucru. Cum ar fi putut Marsha să-i furnizeze toate detaliile de azi-dimineaţă dacă nu ar fi aflat chiar de la sursă?

– Ai discutat, hm?

– Îhî. Marsha este foarte vorbăreaţă odată ce-o stîrneşti. Dar presupun că deja ştii acest lucru.

Dîndu-şi farfuria deoparte, Cori zîmbi strîns.

– O persoană foarte prietenoasă, prima mea prietenă Marsha. Ce ţi-a spus?

Jake se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele lungi sub masă, atingîndu-i coapsele. Contactul întîmplător îi dădu un fior care i se duse pînă în gît.

Cori respiră adînc şi recunoscu un fapt pe

care voise să-l evite toată dimineaţa. Deşi acest bărbat era plictisitor, chiar enervant uneori, ea îl găsea atrăgător. Bănuia, de asemenea, că era mai mult decît atracţie fizică. El era tandru şi bun. Şi al naibii de periculos, se gîndi ea.

Cori dădu din cap în timp ce el îi furniza fiecare informaţie. Treburi nevinovate pînă acum. Nu era deloc genul lui Marsha. Ea făcu un semn rapid cu mîna.

– Şi...

– A spus că te-ar interesa să ieşi cu mine, serios. *Oricum,* de fapt, adăugă el încet, grăbindu-şi privirea de safir către ea.

Ea îşi încleştă pumnul pe masă. *Asta era Marsha.*

– Are dreptate, ştii.

Un sentiment de groază o cuprinse pe Cori văzînd surîsul de pe faţa lui. El nu ar fi aici, luînd masa cu ea, dacă asta îi spusese Marsha.

– Bine, las-o baltă. Ce altceva ţi-a spus?

Ea aşteptă răbdătoare în timp ce Jake îşi şterse gura cu şerveţelul, îl aruncă în farfurie şi o dădu la o parte.

– Marsha, mi-a spus că toţi tipii cu care te întîlneşti sînt nişte neserioşi şi crede că aş fi bun pentru tine. Am aprobat-o, normal.

Fierbînd, Cori se hotărî pe loc. O va fierbe pe femeie de vie pînă cînd va deveni la fel de crocantă ca un cartof prăjit, apoi va turna peste ea untură şi îşi va hrăni pisica.

Chicotind la expresia dezaprobatoare de pe faţa lui Cori, Jake se întinse şi îi acoperi mîna cu a lui. Pielea ei era catifelată sub palma lui aspră. Îşi imagină timp de o clipă cam ce ar simţi dacă ar mîngîia-o peste tot, cum părul ei i-ar gîdila pieptul cînd s-ar apleca să-l sărute. Brusc, pîntecele i se încordă de dorinţă. Îşi îndepărtă acest sentiment, forţîndu-se să-şi amintească faptul că erau într-un local public, şi că de-abia o cunoştea.

– Nu fii prea severă cu prietena ta, îi sugeră el, ţinîndu-şi imaginaţia bogată în frîu. Am impresia că a spus-o fiindcă ţine la tine şi vrea să te vadă fericită.

Cori îşi trase mîna şi înşfăcă paharul rece cu gheaţă, simţindu-i răceala ca pe un şoc binevenit după căldura tulburătoare a degetelor lui.

– M-ar putea vedea rîzînd cu gura pînă la urechi dacă şi-ar ţine gura cîteodată. Ca noaptea trecută, de exemplu.

– A încercat, recunoscu el tăcut. Într-un fel am forţat-o să-mi spună tot ce ştie despre tine.

Cori ridică paharul şi se uită peste buza lui.

– Eşti bun la tras de limbă, nu? Jake ridică din umeri şi zîmbi. Dumnezeu Tatăl ar putea folosi un om cu stilul tău.

Jake nici măcar nu încerca să rîdă. Chiar dacă era o glumă pe seama lui, o acceptă. Ăsta era unul din lucrurile care îi plăcuseră la Cori de la bun început – simţul umorului ei. Apoi observă că ea nu zîmbea, că era serioasă şi îşi dădu seama că era foarte mult adevăr în ceea ce spusese. El folosise tactici dure din clipa în care o întîlnise, întîi la petrecere, apoi azi, cînd intrase în bibliotecă de parcă ar fi fost a lui. Doamne, dacă vreun tip i-ar fi făcut una ca asta surorilor lui, l-ar fi plesnit ca pe un ticălos.

– Chiar am fost îngrozitor, nu? recunoscu el, sperînd că nu era prea tîrziu ca ea să-şi schimbe părerea despre el. Dă-mi o şansă ca să mă revanşez faţă de tine. El pescui biletele pentru balet din buzunar şi i le înmînă. Lasă-mă să te duc la balet. Am cîştigat biletele împreună, îţi aminteşti?

Ea se uită la biletele scumpe, apoi la Jake, întrebîndu-se cum de un tip care trebuia să ţină sub control orice situaţie se lasă manevrat aşa de uşor.

– Jake, începu ea, răbdătoare, pari un bărbat

inteligent.

– Vai Cori, ăsta este singurul lucru drăguţ pe care mi l-ai spus.

Neintimidată de surîsul lui amuzat şi de modul lejer în care îi răspunsese la compliment, ea hotărî să-şi facă auzit punctul de vedere.

– Acum trebuie să-ţi imaginezi ce s-a întîmplat aici. Jake ridică întrebător dintr-o sprînceană, dar Cori bănuia că ştia exact ce dorea ea să-i spună. Ea va nega, sînt sigură, dar Marsha a aranjat toată treaba asta. Doar ca să mă forţeze să mă întîlnesc cu tine.

Ea se dădu pe spate şi îi aşteptă replica furioasă, sperînd că aversiunea lui de a avea prieteni în societate o va egala pe a ei.

Jake se aplecă înainte uitîndu-se rapid spre dreapta, apoi spre stînga.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Privi din nou în jur, ca pentru a se asigura că era o conversaţie intimă. Nimeni nu m-a *forţat* vreodată să ies cu o femeie frumoasă.

Complimentul, prefăcut în glumă dar complet sincer, făcu să se topească şi bruma de rezistenţă a lui Cori.

Brusc nu mai conta că atracţia ei puternică faţă de el, ameninţa să dărîme straturile de pro-

tecţie pe care şi le construise în jurul ei de-a lungul anilor. Pentru prima dată de mult timp, se simţea bine în compania unui bărbat. Încerca să reziste sentimentelor ei, dar nu reuşi. Şi acum nici nu mai ştia dacă dorea.

Cînd era alături de Jake o strălucire caldă se împrăştia în ea, şi îi plăcea, îi plăcea cu adevărat. Îi găsi zîmbetul irezistibil, şi abilitatea de a face haz pe seama lui relaxantă. Şi ştia cînd el avea o atitudine agresivă care o irita al naibii de tare, nu putea să nu-l admire.

La vremea cînd prietenii lui erau pe cale să devină membri ai generaţiei lor, Jake punea bunăstarea familiei lui mai presus de a sa. Nu putea fi uşor să ajute la creşterea surorilor sale cînd el însuşi era un copil. Cori nu auzi nici un fel de resentiment în vocea lui cu privire la acest lucru.

Înainte să vorbească de asta, luă un şerveţel curat şi scrise adresa pe el. Probabil că făcea prea mare caz dintr-o mică întîlnire. Bărbatul nu-i ceruse să-l ia acasă şi să-l păstreze lîngă ea. Îi cerea să petreacă o seară, o singură seară, la baletul ei preferat. Ar fi nebună să piardă ocazia. Îi înmînă şerveţelul.

– În regulă, Jake. Ai obţinut întîlnirea pentru balet.

– Grozav. Jake zîmbi, întrebîndu-se dacă avea curaj să-i ceară să cineze împreună într-o zi, înainte de spectacol. La urma urmei, era peste două săptămîni şi păreau două luni.

– Mai bine să ne întoarcem, spuse ea. Este aproape ora unu.

El îi înmînă biletele lui Cori.

– Ca să stea în siguranţă, o informă el şi făcu semn să vină nota de plată.

Făcură o excursie scurtă pînă la bibliotecă, tăcuţi. Cîteva minute mai tîrziu, Jake parcă camionul în spaţiul de parcare de lîngă uşă. El opri motorul şi se întoarse cu faţa către ea, rezemîndu-şi braţul pe spătarul scaunului ei.

– Ce-ai zice să te iau la şase şi jumătate?

– Ar fi grozav. Ea se întinse către uşă, dar cînd încercă să o deschidă, nu reuşi.

Jake îşi smulse braţul de pe spătar şi îl aduse prin faţa ei ca să o ajute. Pe cînd deschidea uşa, braţul i se frecă de sînii ei.

Cori îngheţă.

Cu capul plecat, îşi fixă ochii pe mîna lui care apucă de clanţă, refuzînd să se uite la el. Dacă se uita, el ar fi văzut ceea ce îi provocase contactul nevinovat. Braţul lui, ferm şi fierbinte, încă se odihnea peste sînii ei. Interiorul camionului păru

brusc cu douăzeci de grade mai încins.

În cele din urmă, Jake dădu drumul respiraţiei pe care nu ştia că o reţine. Cu cealaltă mînă o prinse de bărbie apoi îi răsuci capul, ca ea să îl privească. Buzele lor erau apropiate. El vru să o sărute, mai mult decît orice altceva. Deci, de ce nu o făcea?

Fiindcă instinctul îi spunea că ar face o mare greşeală dacă ar proceda astfel. În ochii ei văzu că şi ea dorea la fel de mult, dar mai văzu îngrijorarea din ei, şi asta îl avertiză.

Bunicul lui îl avertizase întotdeauna să aibă în vedere instinctele cu care Dumnezeu îl înzestrase. Pînă acum se dovedise a fi fost un sfat bun. Dacă ea avea nevoie de timp ca să accepte ce se întîmplă între ei, el i-l acorda. Dar va fi unul dintre cele mai grele lucruri pe care avea să le facă. În silă, ea se dădu pe spate şi el o eliberă, amintindu-şi că bunicul lui îl sfătuise să înveţe ce este răbdarea. Încă un sfat bun şi el ştiu că dacă asculta de bătrîn cu mult timp în urmă, nu ar fi dus-o aşa de greu acum.

– Uşa asta înţepeneşte uneori, spuse el în cele din urmă. O deschid de afară.

El coborî din camion, îl ocoli şi deschise uşa. Simpla activitate îi dădu timp să-şi recîştige stă-

pînirea de sine. De asemenea, avu timp să ia o hotărîre; va găsi un mod să fie răbdător pentru un timp, dar afurisit să fie, dacă va sta două săptămîni fără s-o vadă.

Capitolul 3

– Aş putea pune misterele acolo. Cu vîrful creionului ei, Cori bătu în secţiunea alăturată celei pentru materialul documentar cartonat. Crezi că va merge? Drept răspuns, pisica ei mieună. Dormitul la soare fusese întotdeauna activitatea preferată a lui Max, şi astăzi era o zi perfectă pentru un pui de somn. Vremea călduţă de la Santa Ana adusese un val de căldură în California de Sud şi o temperatură de treizeci de grade.

– Nu, nu e destul spaţiu aici. Oricum, trebuie

să găsesc un loc în care să pun misterele aici, împreună cu celelalte genuri de ficţiune. Timp de cîteva minute ea studie schiţa detaliată a librăriei ei, apoi scutură din cap. Ar fi mult mai uşor de aflat dacă nu ai sta drept pe mijlocul planşetei. Ea îndepărtă pisica uşor.

Evident insultată de remarcă, Max îşi reaşeză trupul blănos pe colţul mesei de picnic pînă ce veni faţă în faţă cu stejarul uriaş şi cu spatele la ea şi la desenul ei.

Cori reuşi să ignore insulta deşi obişnuita răbdare îi scădea. Lucrase la revizia parterului mai bine de o oră şi încă nu găsise o soluţie la problema ei, care era aşa de greoaie. Tîmplarii erau în urmă – nimic de care să se îngrijoreze – şi plănuiau să mai întîrzie cîtva timp construcţia rafturilor. Dar pînă atunci ea trebuia să aibă macheta gata ca să poată începe stocarea rafturilor cu inventarul depozitat în garajul ei de mai bine de cîteva săptămîni.

Mai hotărîtă ca oricînd să termine proiectul ea îşi ascuţi creionul pe marginea masei de lemn şi se gîndi la posibilitatea de a strînge cărţile pentru cadouri şi cu cele de artă pe gondolă. Asta ar putea rezolva problema care se ivise odată cu apariţia spaţiului mai mic decît cel pe care îl an-

ticipase. Apoi încercă să-şi concentreze atenţia asupra spaţiilor centrale. În schimb, mintea ei imagina o pereche de ochi albaştri, mărginiţi de gene lungi şi negre. Îşi azvîrli creionul.

– La dracu'.

Trecuse mai mult de o săptămînă de cînd nu-l văzuse pe Jake, dar avea imaginea lui clară în minte, gata să-i risipească concentrarea. Ajungînd la culmea frustrării, îşi propti coatele pe masă şi bărbia în palme. Intensitatea soarelui îi încălzea faţa şi ea închise ochii, întrebîndu-se de ce acest bărbat o distrăgea aşa de uşor.

Trecu peste farmecul şi înfăţişarea lui plăcută care erau evidente, ştiind cu siguranţă că nici un bărbat nu-i putea capta atenţia mai mult de un minut dacă era superficial. Şi în timp ce cîteva reprize de rîs şi cîteva glume isteţe le făcuseră prînzul amuzant, spiritul iute al lui Jake şi simţul umorului nu puteau realiza ce efect aveau asupra ei.

Într-un interval de timp uimitor de scurt el reuşise să-i provoace insomnii şi zile agitate; el atrăsese atenţia lucrătorilor din bibliotecă asupra noului ei iubit, pînă cînd începu să evite să meargă la bufet de teamă să nu fie acostată şi chestionată în legătură cu tipul straşnic care o vizitase săptămîna trecută. Şi deşi încercase pe cît putuse

mai bine să-l descurajeze, el o făcuse să accepte să iasă cu el, de două ori.

Cel mai rău era că o tulburase emoţional şi sexual, sentimente pe care şi le suprimase de cîtva timp.

Fără îndoială, bărbatul ăsta era o belea.

Şi ea nu-şi va termina treaba niciodată dacă se va tot gîndi la el. Aşa cum era, deja petrecuse mai mult timp făcînd speculaţii în privinţa bărbatului. Mai decisă ca oricînd să-l uite, ea îşi luă creionul şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra desenului.

Ceva mai tîrziu, sunetul unui motor îi risipi concentrarea încă o dată.

Tresărind, Max sări de pe masă şi dispăru în gardul viu din curtea vecinului. Cori ridică privirea la timp ca să vadă un camion murdar familiar, tras în stradă.

– Vorbeşti de lup, murmură ea, privindu-l pe Jake în timp ce cobora din camion şi trăgea uşa după el. Ar fi trebuit să fie surprinsă că îl vede, dar nu era.

El purta o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou care se mula pe pieptul lui musculos. O caschetă de baseball a lui *Los Angeles Dodgers* îi acoperea părul bogat şi cîrlionţat. Culoarea cas-

chetei se asorta cu cea a ochilor: albastră. Se gîndi că arăta adorabil, atrăgător, sexy.

– Erai prin vecinătate? îl întrebă ea cînd îi reveni glasul.

Jake trecu pe lîngă ea şi se aşeză în colţul opus. Îşi spusese că era un prost chiar pe cînd trăgea maşina în stradă. Ea îi dăduse de înţeles destul de clar că nu dorea să-l vadă înainte de balet. Dar apoi, nu îi dăduse şi el la fel de clar de înţeles că nu intenţiona să o aştepte atît de mult pînă să o vadă?

– Am venit să te invit la un picnic.

– Vai, Jake. Asta sună aproape ca o invitaţie. Vrei să spui că o să mă iei de mînă şi o să mă tragi după tine?

El scutură din cap.

– Încerc o nouă tehnică.

Expresia ei curioasă îl zburli.

– Este apropierea din trei paşi pe care am citit-o în *Popular Caveman.*

Ea zîmbi, un alt semn încurajator, apoi decise.

– Pasul unu, continuă el, pretinzînd că citează dintr-un articol al revistei, cuvînt cu cuvînt. Rugaţi doamna politicos să iasă cu dumneavoastră.

– Incredibil de civilizat.

– Exact.

– Dar mi-e teamă că...

– Aha. El pretinse că se uita într-o copie imaginară a revistei.

– Aici spune că pasul numărul unu nu funcţionează întotdeauna, în care caz ar trebui să apelaţi la cel de-al doilea pas. Imploraţi. El îşi uni palmele şi încercă să arate umil. Cori, vrei, *te rog,* să ieşi la picnic cu mine? Întreaga mea familie va fi acolo, şi le-ar plăcea să te cunoască. Şi eu vreau să-i cunoşti.

Cori rîse. El făcea pe dracu' în patru, dar trebuia să admită că îi mergea. Fără să-şi dea seama, el spusese un cuvînt care făcu dificilă refuzarea invitaţiei. *Familie*. Ar fi grozav să facă parte dintr-o familie, chiar şi pentru cîteva ore şi ideea de picnic i se păru amuzantă. În afară de asta, în ultimele cîteva minute reuşise să lucreze asupra detaliilor planului pentru parter şi îşi putea permite o pauză.

– Cu plăcere. Lasă-mă doar să mai fac nişte schimbări pe-aici şi apoi termin cu astea. Ea mîzgăli mai multe observaţii înainte să pună creionul jos, satisfăcută de rezultate. Gata.

– Ia să ne uităm. Jake răsuci schiţa ca să vadă mai bine. Librăria ta?

Cori dădu din cap afirmativ şi privi cu mîndrie

în timp ce Jake inspecta planul parterului. Fusese o luptă, dar în final reuşise să găsească loc pentru toate. Nu trebuia să mai elimine revistele sau cărţile de gătit, sau altceva.

– E al naibii de bun, comentă el, evident impresionat. Cum merge fixarea construcţiei pe dinăuntru?

– Ei... sîntem cu cîteva zile în urmă, dar nu cred că trebuie să încep să mă îngrijorez.

– Dacă ai nevoie de ajutor, îţi pot trimite nişte oameni de-ai mei.

– Mulţumesc, dar nu vreau să te încurc.

– Nu-ţi face probleme. Întotdeauna mă pot debarasa de doi, trei oameni pentru un proiect special. Ţi-i trimit mîine.

– Nu, serios. Nu te pot lăsa să faci asta.

– De ce nu?

Cori nu ştiu exact cum ar reacţiona el dacă i-ar spune că nu-şi putea permite să cheltuiască cu o echipă de constructori profesionişti. Adolescenţii pe care-i angajase la recomandarea atelierului de tîmplărie erau ieftini şi lucraseră bine. Erau un pic mai înceţi decît sperase ea că vor fi.

– Îţi apreciez oferta, dar adevărul este că am un buget limitat, îi mărturisi ea, sperînd că nu-l va jigni. Marsha mi-a spus că ai o companie, şi sînt

sigură că este foarte bună. Dar eu nu-mi pot permite.

– Înţeleg. Ce-ai zice să facem o învoială? Îţi trimit oamenii ca să recuperezi, iar noi doi putem...

– Jake Tanner, spuse ea, întrerupîndu-l înainte ca el să-şi facă clară intenţia. În puţinul timp de cînd te ştiu, nu cred că ai fost refuzat vreodată de cineva.

El surîse.

– Trebuie să fie un defect genetic.

Cori rîse, gîndindu-se că era adevărat că unii oameni nu suportau să audă cuvîntul *nu* şi Jake era cu siguranţă unul dintre ei. Rulînd planul parterului ei, ea spuse:

– Nu ar fi mai bine să mergem la picnic?

Jake se uită la ceas.

– Mda, cred că da.

– Vin într-o clipă. Ea dădu buzna în casă, punînd planul parterului într-un sertar, înainte de a înşfăca un tricou. Cînd se întoarse afară, Jake aştepta lîngă camionul său. El deschise uşa şi îi făcu semn să se suie lîngă şofer.

– În legătură cu articolul acela din *Popular Caveman,* zise ea suindu-se.

Jake se sui după ea.

– Ce-i cu el?

– Primii doi paşi erau să întrebi politicos şi să implori, dar al treilea?

El închise uşa şi porni motorul, apoi îi aruncă un zîmbet tandru, care ar fi putut înmuia şi un iceberg.

– Ignoră toate protestele şi trage-o afară de păr, zise el băgînd în viteza întîi.

– Iau eu răcitorul. De ce nu aduci alea două genţi aici? Jake luă cubul de gheaţă enorm din portbagaj de parcă nu ar fi cîntărit mai mult ca o minge de bumbac.

Cori deja se bucura că acceptase invitaţia lui Jake. Vremea era perfectă pentru un picnic duminică după-amiază, şi fiindcă avusese o dimineaţă aşa de productivă era gata să se distreze. Trase sacoşele cu hot dogs şi cartofi prăjiţi din portbagaj şi o luă pe urmele lui Jake. El îşi făcu drum către pîlcul de copaci unde se aflau mesele de picnic, înainte să fie opriţi de un băieţel blond care căra o minge fosforescentă de fotbal.

– Unchiule J.T., uite ce am adus. Ai avut dreptate. E mai uşor pentru mine să prind pasele.

Jake puse răcitorul jos şi luă mingea de la

băiat.

– Ia să vedem. Pregăteşte-te pentru una lungă, Ricky.

Ricky fugi în zigzag, prefăcîndu-se că se apără de un atac invizibil, apoi se răsuci cu mîinile întinse, gata pentru pasă. Mingea îi lovi pieptul şi ateriză în braţele lui.

– Vezi, am prins-o!

Jake rîse.

– Eşti bun de sport. O să te facem un portar bun în scurt timp.

Ricky zîmbi mîndru şi o luă la fugă către mesele de picnic, unde erau un bărbat şi mai multe femei, ţipînd despre pasa pe care i-o dăduse unchiul J.T. şi cum el o prinsese ca un adevărat portar.

Cori îl urmă pe Jake acolo unde era strîns grupul şi căuta un loc în care să-şi pună bagajul. Două mese, acoperite cu feţe de mese din plastic erau deja umplute cu diferite provizii pentru picnic.

– Uite aici un loc. O femeie brunetă tunsă scurt dădu deoparte un bol cu salată de fructe ca să facă loc bagajului lui Cori. Zîmbea cald şi prietenos. Cori o plăcu pe dată.

– Sînt Mary şi aceştia... sora lui Jake arătă către trei copii care scotoceau prin răcitor după

băuturi răcoritoare, sînt copiii mei. Hei, copii, ce v-am spus să cereţi voie mai întîi?

– Iartă-ne mamă, ziseră ei la unison. Putem iua nişte floricele?

– Am putea... îi corectă Mary răbdătoare, trăgînd de marginea tricoului ei roşu care, aşa larg cum era, nu-i putea ascunde curbele generoase.

– Am putea lua, te rugăm, nişte floricele? Zîmbiră cu toţii dulce, văzîndu-se după zîmbetele lor angelice şi vocile muzicale, că mai trecuseră prin asta de multe ori.

– Cîte un pumn fiecare. Dar, cîte unul. Mary scuturâ din cap într-o exasperare bine intenţionată. Trebuie să-i păzesc ca un poliţai.

Cori se prezentă şi ea şi îi oferi lui Mary un zîmbet înţelegător. Trebuia să fie greu să fii unicul părinte, dar Mary părea să se priceapă destul de bine. Modul vesel în care îşi disciplinase copiii îi spuse lui Cori că Mary era o mamă iubitoare, acomodată cu rolul ei de ofiţer de corecţie.

Interesată de cei mici, Cori trecu peste cubul de gheaţă şi se lăsă pe vine pînă la nivelul copiilor.

– Bună. Cum te cheamă?

Ea îşi îndreptă întrebarea către fetiţa cea mai înaltă, al cărui păr blond era strîns într-o coadă de cal subţire într-o parte.

– Eu sînt Jennifer şi sînt cea mai mare, o informă ea pe Cori mîndră. Ea este sora mea, Christy, şi el fratele meu Ricky. El are doar şase ani. Ultima informaţie fusese spusă de parcă era nemaipomenit de importantă.

Cori dădu din cap gînditoare, apoi se răsuci către Ricky.

– Ai prins pasa grozav acum cîteva minute. Ricky dădu din cap încet şi îi trase un zîmbet care spunea că era de acord cu ea.

– Vino să-ţi prezint restul familiei. Jake o conduse. Arătîndu-i o femeie subţire, el spuse.

– Aceasta este sora mea Elizabeth.

Părul castaniu al lui Elizabeth era cu cîteva nuanţe mai deschis decît cel al lui Mary. Purta breton şi avea părul tăiat drept pe umeri. Aerul ei tăcut şi sofisticat era complet contrar entuziasmului exuberant al lui Mary.

Arătînd către un alt bărbat din grup, el zise:

– Acesta este cumnatul meu, Tom, şi micuţul de aici este fiul lor, Timothy. Astăzi îi sărbătorim prima zi de naştere. Timothy se legăna pe genunchii mamei lui, evident, bucurîndu-se de toată atenţia.

Apoi Jake ocoli mesele ca să se oprească în spatele unei femei al cărei păr negru, buclat şi ai

cărei ochi albaştri semănau cu ai lui.

– Şi aceasta este....

– Dacă mă mai numeşti cea mai bătrînă Tanner în viaţă o să te pun pe genunchi şi o să te bat, spuse femeia uitîndu-se feroce la el.

Odihnindu-şi mîinile pe umerii ei, el se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Aşa cum spuneam, continuă el exagerat de politicos, aceasta este frumoasa mea mamă Virginia. Mamă, aş vrea să ţi-o prezint pe Cori.

– Să nu iei de bună ce spune, domnişoară, o sfătui ea, bătînd uşurel mîna fiului ei. Îşi pierde uşor controlul.

– Nu cred că trebuie să te îngrijorezi în privinţa lui Cori, îşi asigură el mama. S-a ţinut bine pînă acum.

Cori privi în jur amintindu-şi că Jake avea trei surori.

– Unde este Susie?

– Uite-mă. Susie acoperi în fugă ultimii treizeci de metri, apoi se aruncă într-unul din scaunele de pe plajă. Îşi dădu pe spate părul buclat şi închise ochii timp de cîteva clipe.

– Îmi cer scuze că am întîrziat, spuse ea, încetinindu-şi respiraţia înainte de a i se prezenta lui Cori.

– Eşti singură? întrebă Virginia. Am crezut că îl vom cunoaşte pe noul tău prieten.

– Robert a fost chemat la o audienţă pentru o reclamă.

– Este actor? întrebă Cori. Ce emoţionant! Deşi crescuse la cîteva mile de Hollywood, încă găsea fascinant misterul industriei.

– Cam aşa ceva. Tonul jalnic al lui Jake o făcu pe Cori să tresară.

Susie oftă frustrată.

– Jake... Singurul cuvînt sună ca o cruce între o rugă şi o avertizare.

– Este un ospătar care are minimum de salariu, continuă Jake cu privirea fixată în cea a lui Susie. Cearta ameninţa să tulbure starea calmă a adunării.

– Ei, cred că mi-e sete, declară Virginia tare. Ricky, vrei să-i faci bunicii un serviciu şi să-i aduci o răcoritoare? Ricky fugi către răcitor şi scoase o apă minerală, apoi luă şi pentru ceilalţi. Anunţul vesel al lui Virginia spulberase tensiunea şi în cîteva secunde toată lumea rîdea şi vorbea din nou.

Următoarele cîteva minute fură umplute cu întrebări, în timp ce femeile îşi întoarseră atenţia către Cori.

– Locuieşti în zonă?

– Unde ai făcut liceul?

– Unde lucrezi?

– Ţi-ai deschis propria afacere? Ce emoţionant!

Cori de-abia avea timp să răspundă la o întrebare că îi şi puneau alta. Le răspunse pe cît de cinstit putu, amuzată de intensitatea întrebărilor lor rapide, surprinsă că interesul lor viu pentru ceea ce le spunea o făcu să se simtă ca în familie.

– Cum l-ai întîlnit pe Jake? întrebă Elizabeth.

Mormăind ceva, cum că nu vrea să mai audă restul interogatoriului, Tom îl luă pe Ricky ca să aşeze fileul de volei.

Jake nu se băga. Stătea deoparte, dîndu-i de înţeles că era la fel de interesat de răspunsurile ei ca şi ceilalţi.

Cînd Cori le povesti doamnelor cum se întîlniseră ea şi cu Jake, şi cît de bine făcuse el pe piratul arogant, se uitară unul la altul şi izbucniră în rîs.

– Pare a fi Jake al nostru, spuse Susie, sprijinindu-şi bărbia în palme într-o atitudine meditativă. Tinde să acţioneze de parcă ar fi stăpînul mărilor.

Zîmbetul sec pe care i-l aruncă Jake o făcu pe Cori să se gîndească că poate pe Susie nu o

supărau tacticile de şef ale fratelui său. Cori îi aruncă o privire care spunea că pe ea cel puţin, se putea conta în disputarea autorităţii lui.

– Fileul este gata, spuse Jake. Hai să ne facem poftă de mîncare.

Femeile se ridicară la unison şi o luară către terenul de volei, rîzînd pe seama povestirii lui Cori, despre şarada pe care ea şi cu Jake o jucaseră în seara cînd s-au întîlnit.

Cori era uimită. Ei tocmai îi confirmaseră atitudinea de şef şi totuşi nimeni nu crîcnise cînd el le sfîrşise discuţia aşa de brusc. Nu era de mirare că reacţiona ca un dictator. Nimeni nu se lupta cu el.

Restul după-amiezei trecuse rapid. După meciul rapid de volei şi masa de prînz care constase din mîncăruri tipice pentru picnic, Tom şi Elizabeth l-au ajutat pe Timothy să deschidă cadourile. Cînd i-au prezentat primul tort de ziua lui, el şi-a înfipt ambele mîini în glazură. Toată lumea a rîs.

Nu au mai fost incidente între Jake şi Susie. Ba din contră. Cei doi păreau să aibă un soi de apropiere deosebită. Evident, Jake îşi iubea foarte mult sora mai mică, ceea ce o făcu pe Cori să se întrebe care era adevăratul motiv pentru care explodase mai devreme. Îşi aminti cît de urît se

uitase cînd Harriet pomenise de noul prieten al lui Susie zilele trecute la masă, dar îi venea greu să creadă că Jake era aşa de supărat doar fiindcă Susie avea un bărbat în viaţa ei. Ea nu părea să mai fie supărată din cauza atitudinii lui Jake.

Cînd veni timpul ca Susie să plece, ea o surprinse pe Cori rugînd-o să o conducă pînă la maşină.

– Voiam să mă scuz pentru fratele meu căpos. Am văzut că spusele lui despre Robert te-au supărat.

– Pe *mine*? Dar pe tine? Cori îşi dădu seama cît de personală era întrebarea. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun una ca asta. Nu e treaba mea.

Susie zîmbi.

– O, cred că e cinstit să pui două trei întrebări după modul în care te-am încolţit.

Rîseră amîndouă şi Cori se pomeni admirînd stilul lejer al lui Susie. În mod clar, nu fusese jenată de felul în care Jake îi făcuse o scenă în faţa unei străine.

– Jake ţine la tine, replică ea. Îţi spun eu. Şi nu vreau să gîndeşti altfel despre el fiindcă a spus făţiş ce a crezut.

– Cam prea făţiş, replică ea. La urma urmei,

nu e treaba nimănui cu cine te întîlneşti.

– Ai absolută dreptate.

– Ei, nu te deranjează că încearcă să-ţi conducă viaţa?

Ochii lui Susie se îngustară şi zîmbi cu buzele strînse.

– M-am obişnuit să mă scoată din pepeni, dar cred că singurul motiv pentru care o face este că mă iubeşte. Ştiu că vrea ce este mai bun pentru mine, şi în cele din urmă îşi va da seama că numai eu pot spune ce este bun. Pînă cînd... Susie se întrerupse ridicînd din umeri.

Cori scutură din cap, minunîndu-se de modul în care lua Susie lucrurile.

– Cum de reuşeşti să rămîi calmă cînd se poartă astfel?

Susie deschise uşa maşinii, îşi aruncă geanta şi puloverul pe scaunul din faţă, apoi se răsuci către Cori din nou.

– Experienţa, spuse ea clipind din ochi. Nu-ţi face griji, cu un pic de practică te vei obişnui.

Cu această remarcă specială se sui în maşină şi o luă din loc, lăsînd-o pe Cori să se întrebe de ce crezuse că nu avea practică deloc. Ea trăsese concluzia bună. Jake nu era un monstru, ci doar un frate mai mare protector. Dar Cori ştia genul

lui de iubire – şi nevoia evidentă de a controla totul – care nu se potrivea cu dorinţa ei de independenţă.

Statisticile şi experienţa mamei ei cu bărbaţii, o învăţaseră că o femeie nu-şi putea permite luxul să depindă de un bărbat, ceea ce era degradant pentru ea, de vreme ce bărbaţii stăteau doar o perioadă de timp. O doamnă isteaţă învăţa să-şi poarte singură de grijă. Nu va lăsa niciodată pe cineva să preia conducerea. Niciodată.

Şi Jake era un astfel de tip de prima mînă. Ar trebui să fie isteaţă şi să menţină legătura la un nivel strict platonic.

– Hei, ce discutaţi?

Cori se răsuci şi îl văzu pe Jake venind spre ea, cu cîte un scaun de plajă în fiecare mînă şi o pungă plină sub un braţ.

– Discuţii ca între fete. Ea îi luă punga şi îl privi încărcînd camionul. Sora ta este o tînără remarcabilă. Ar trebui să fii foarte mîndru de ea.

– Are capul pe umeri, spuse el. În cel mai mult timp.

– Fă loc pentru echipa de volei, unchiule J.T. Iată-i că vin. Ricky sări în sus şi în jos în timp ce Tom ducea echipamentul către camion.

Restul familiei îşi împacheta lucrurile şi spuseră

la revedere, proces care dură un sfert de oră. Cori primi numeroase invitaţii să li se alăture oricînd dorea, şi ei îi păru rău că se terminase. Fusese amuzant să facă parte din familia lor.

Pe cînd ea şi cu Jake ieşeau din lotul de parcare şi intrau pe bulevardul Canada, soarele intrase în nori şi aerul se răcise. Cori se chinui să-şi îmbrace puloverul, se lăsă pe spate şi îşi sprijini capul pe tetieră, dîndu-şi seama cît de obosită era. Simţi că adoarme pe loc.

– A fost o petrecere pe cinste. Credeam că Timmy o să sară cu capul în tortul de ziua lui. Jake privi spre Cori, aşteptînd un răspuns.

Ea era adormită.

Trebuie să fie obosită, se gîndi el, şi decise să o lase să se bucure de somn. Era bucuros că se hotărîse să o cheme la picnic. Din ce o vedea, de-aia dorea să o vadă mai mult.

Cînd luă curba şi ajunse în traficul de pe bulevardul Vergudo, trupul ei alunecă într-o parte, venind mai aproape de el. Curba la dreapta pe Mountain Avenue o făcu să cadă tot restul drumului, pînă cînd ajunse cu capul în poala lui. Părul i se răspîndi pe blugii lui, ca mătasea moale pe pînza dură. Coborîndu-şi mîna se jucă cu vîrfurile şuviţelor ei, încolăcindu-şi una pe deget în timp ce

conducea liber pe Glendale.

Părea normal ca ea să-l folosească drept pernă, de parcă mai făcuseră excursia asta de o sută de ori înainte exact la fel, ca un cuplu căsătorit care se întorcea acasă după o zi grozavă în parc.

El ajunse la stop. Cînd lumina se schimbă, el ridică piciorul de pe frînă şi acceleră. Cori ridică mîna şi o vîrî sub obraz, atingîndu-i îmbinajul blugilor cu vîrfurile degetelor.

El se încordă.

Mişcîndu-se reflex, ea se ghemui în el, de parcă ar fi căutat o poziţie mai bună.

El scoase un geamăt uşor. Cori dormi mai departe, inconştientă de tortura la care îl supunea. Plantîndu-şi ambele mîini pe volan, el se gîndi cum naiba să fie atent la condus cînd ea îi mîngîia penisul cu creştetul capului. Era al naibii de bine că erau aproape ajunşi acasă.

În cele din urmă el coti uşor şi ajunse în stradă, scoţînd un imens suspin de uşurare. Ar jura că condusese ultimele cîteva mile cu respiraţia la gură.

– Scoală-te, somnoroaso.

Cori deschise ochii încet.

Era întuneric. Pentru moment nu-şi dădea sea-

ma unde era. Apoi îşi aminti de picnic, şi de faptul că se suise în camionul lui Jake cînd se terminase.

Dar unde era acum? Încă ameţită, îşi vîrî degetele într-un testicol. Sau cel puţin încercase. Mîna ei dreaptă cuprinse o umflătură tare ca piatra prin blugi. Îşi înălţă capul automat şi dădu cu el în volan.

– Auu!

– Ai păţit ceva?

Ridicîndu-se cu grijă de data aceasta, Cori îşi frecă tîmpla şi aruncă o privire prin jur, încercînd să-şi revină. Recunoscu luminile pîlpîitoare ale oraşului de sub ei şi decise că trebuia să fie pe undeva pe dealurile de deasupra lui Glendale.

Ochii ei scanară peisajul din faţa ei, luînd în vizor pajiştea întinsă, casa gen fermă şi garajul dublu.

– Unde sîntem?

El opri motorul şi deschise uşa larg.

– Bine ai venit la casa lui Jake.

Capitolul 4

Jake deschise răcitorul cu piciorul.

– Friptură, pui, peşte. El scoase felurile din acel compartiment, apoi închise uşa şi se uită cu coada ochiului în frigider, trecînd în vedere conţinutul.

– Sau... omletă cu brînză topită şi cu maioneză şi avocado.

Cori stătea pe un taburet de bar la masa din bucătărie, cu un pahar de *Chenin Blanc* în mînă.

Nici unul dintre ei nu spusese nici un cuvînt

despre momentul straniu în care ea se trezise cu mîna pe coapsele lui. Ea avea un motiv straşnic pentru care să rămînă tăcută, era jenată de faptul că adormise. Sau mai specific, pentru locul în care adormise, şi nu putea să nu se gîndească la faptul că scuzele ar fi înrăutăţit situaţia. Aşa că pretinse că nu se frecase intim de el ca şi cînd ar fi fost îndrăgostiţi de ani de zile. Ignorase modul în care mîna ei îi cuprinsese coapsa, se forţa să blocheze memoria greşelii care îi apăsa mintea, gîndindu-se că nici el nu fusese afectat de somnul ei neaşteptat.

- În schimb făcuse o remarcă prostească, cum că nu-şi dăduse seama cît de obosită era şi rîse într-un mod caraghios. Jake îi răspunse cu un comentariu egal despre cum o zi în parc putea dărîma pe cineva, apoi insistase să pregătească cina. Ca ea să-şi recapete puterile, zisese el.

Mai mult ca oricînd nu dorea să rămînă singură cu el. Dar dacă refuza, el ar fi putut să o acuze că făcea caz dintr-o chestiune neînsemnată. Nu doar că nu dorea să discute nimicul din care făcea caz, dar nu voia nici să audă, că lui i se părea normal ca o femeie să-i stea cu capul în poală. Că el nu reacţionase în nici un fel cînd o simţise aşezată astfel.

Deci iat-o aici, stînd în bucătărie, bînd vin dintr-o cupă de cristal, şi încercînd să reacţioneze de parcă era încă o seară de duminică. Decise că dacă mai juca mult acest joc, va reuşi să pară prietenoasă şi uşurată, aşa cum simţea nevoia să fie.

– Cum vor fi preparate felurile, domnule?

Jake închise uşa şi se uită la ea.

– Friptura va fi tăiată în felii subţiri şi băgată la cuptor. *Puiul copt în sos de sherry şi ciuperci*, servit cu orez şi cu alune. Voi face peştele prăjit şi vom adăuga mujdei de usturoi şi lămîie.

Ridicînd din umeri el adăugă:

– Omleta e omletă. O s-o fac în tigaie.

Cori îl privi sceptic.

– Poţi face vreunul din toate aceste lucruri?

El se aplecă elegant.

– *Oui, mademoiselle.*

Petrecîndu-şi timpul meditînd, aruncă o privire prin bucătărie. Arăta de parcă stătea un bucătar gurmand prin împrejurimi – cea mai nouă carte de bucate, o maşină de făcut paste modernă, tigăi emailate şi oale ce atîrnau pe un raft circular deasupra cuptorului. Totuşi, îi părea ciudat că el ştia să folosească toate acele ustensile. Probabil că avea o menajeră care venea de mai multe ori pe săptămînă şi făcea curat, îi spăla lenjeria şi îi

pregătea mesele.

Zîmbetul lui încrezător o dădu gata.

Ea alese felul de mîncare cu pui, în parte fiindcă se simţea mai prejos şi sunase ca fiind felul cel mai greu de preparat, şi în parte fiindcă nu putea rezista acestei cacialmale.

O oră mai tîrziu strălucirea lumînărilor pîlpîitoare făcea umbrele să joace pe perete. Un veritabil banchet li se întindea în faţa ochilor pe masa din lemn de trandafir. Fiindcă îi urmărise uşurinţa cu care preparase mesele, refuzîndu-i repetatele oferte de ajutor, ea avea idee cam la ce să se aştepte. El putea să nu fie Julia Child, dar se pricepea la bucătărie.

Curioasă, ea luă prima înghiţitură de pui. Carnea era moale, sosul de vin şi ciuperci fin asortat cu ierburi şi arome. Nu mai gustase niciodată ceva atît de delicios. Fiindcă nu *gătise* niciodată ceva aşa de bun.

– Ar fi trebuit să-ţi cer să găteşti o cioară, comentă ea cu timiditate.

Jake rîse.

– Probabil că ai un recipient pentru aşa ceva pe aici.

Ea mai curăţă o bucată de pui.

– Nu m-am îndoit o clipă de asta.

Cori nu se aşteptase să aibă poftă de mîncare după masa bogată de picnic, dar avea. În cele din urmă, după ce mai termină o porţie mică de mazăre cu ceapă tăiată cubuleţe puse furculiţa jos.

– Dacă mai iau o înghiţitură n-o să mă mai mişc din loc.

– Ce zici de nişte vin, îi oferi el, ţinînd sticla în mîna întinsă.

Masa fusese nemaipomenită, compania plăcută. Cori se simţea voioasă, fără griji şi un pic indiferentă. Întinse paharul şi mai acceptă un pahar, apoi privi cum el şi-l umplea pe al lui înainte de a pune sticla în frapiera cu margini de argint.

– Îmi place familia ta, comentă ea, rotind lichidul încet înainte să soarbă din el.

– Şi ei te plac pe tine.

Dîndu-se pe spate, ea îşi ghemui picioarele sub ea, aruncîndu-şi pantofii pe undeva pe sub scaun.

– Cum de ţi-ai dat seama? El nu răspunse timp îndelungat. Pur şi simplu se uita lung la ea, privirea adîncindu-i-se asupra gurii ei. O senzaţie caldă o năpădi. Îşi spuse că de vină era vinul pe care de-abia îl sorbise, şi nu privirea lui profundă.

– Sper că surorile mele nu te-au jenat cu interogatoriul lor de astăzi. Vocea lui suna aspră şi

sexy, ca nisipul pe catifea. Se simţi cutremurată.

– Au personalitate.

Ea ridică din umeri.

– Curiozitate prietenească. Nu m-am supărat, serios.

– Te-ai descurcat foarte bine.

Cori zîmbi modest.

– Mulţumesc. Trebuie să recunosc, păreau să aibă rutină. Gîndul că ele le mai interogaseră şi pe alte femei aduse de el o zgîndări. Dar trebuia să afle. Fac asta des?

Jake scutură din cap.

– Niciodată.

– Ei, hai acum, îl necăji ea păstrînd un ton moale pentru a-şi ascunde interesul. Îmi spui că nu le-au întrebat nimic pe nici una din prietenele tale în stilul lor inchizitor?

El aproape că zîmbi.

– Nu. Vreau să spun că este... el se opri, uitîndu-se la vinul său, apoi la farfuria goală, apoi înapoi la ea, nu au întîlnit-o pe nici una dintre prietenele mele. Tu ai fost prima.

– Ah!

– Cînd fetele erau mici, continuă el înainte ca ea să rumege implicaţiile celor spuse de el, eram prea ocupat ca să duc mai departe afacerea por-

nită de bunicul meu şi să merg la colegiu seara să-mi iau diploma, ca să am timp pentru o relaţie serioasă.

– Încă mă uimeşte faptul că ţi-ai luat o aşa mare responsabilitate de tînăr.

– Am făcut ce trebuia să fac. El dădu pe gît restul vinului, de parcă ar fi fost whisky. Şi cînd reuşeam să găsesc timp pentru întîlniri, puneam familiia pe primul plan.

Lui Cori îi merse la inimă.

– Întotdeauna ai fost acolo pentru ei.

El ridică din umeri.

– Trebuia să fiu. Eram capul familiei. Încă mai sînt.

– Dar ele nu mai sînt fetiţe.

– Nu, cred că nu.

– Par aşa de luminoase, aşa de capabile să aibă grijă de ele, încît probabil acum nu mai au nevoie de prea mult ajutor.

El se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele la piept. Începutul unui zîmbet îi mijea la colţurile gurii.

– De ce te tot ascunzi pe după degete şi nu spui ce ai în minte.

Ea ezită o clipă, întrebîndu-se dacă era posibil să-l facă să înţeleagă că se amesteca în viaţa

surorilor lui, apoi se gîndi să încerce.

– În regulă, spuse ea. Susie este destul de mare ca să-şi aleagă prietenii. De ce ai făcut aşa mare caz de noul ei prieten azi?

– Fiindcă e o lichea.

Cori îl privi îndoielnic.

– L-ai întîlnit pe Robert?

– Nu, dar cunosc genul.

– Şi ce gen e el?

– E un visător. Vînează cai pe pereţi. Şi dacă se căsătoreşte şi are copii, ei vor fi ca el. Fiindcă visul înseamnă mult mai mult pentru astfel de indivizi, decît să aibă grijă de familia lor. Jake se uită în zare pentru o clipă. Aşa cum am spus mai înainte, cunosc genul.

Brusc păru aşa de serios încît, pentru scurt moment, ea se întrebă dacă încă mai vorbeau despre Robert.

– Poate că surorii tale îi place acest gen, spuse ea încet.

– Mda, mă rog, ea e tînără şi habar nu are. Dar într-o zi va dori să se aşeze şi să-şi întemeieze o familie, şi va avea nevoie de un soţ cu care să împărtăşească responsabilităţile. Ăsta e genul cu care ar trebui să se întîlnească.

– Poate, conchise ea, dîndu-şi seama că era

un adevăr în spusele lui. Dar cert este că e destul de mare ca să decidă singură, şi nu e treaba ta pe cine alege.

– Pe dracu' nu e. Jake îşi aruncă şerveţelul şi se ridică. Părăsi camera fără un cuvînt.

Cu gura căscată pe jumătate, Cori îi privi ieşirea în tăcere, apoi îşi strînse buzele. În cîteva secunde el se înfuriase ca naiba. Pe undeva reuşise să clarifice subiectul probabil fiindcă propria-i luptă pentru independenţă îi era remarcabil de proaspătă în minte.

Fusese tînără, o elevă la colegiu care se întîlnea cu studentul absolvent Alan Philips, dar destul de mare ca să ia decizii singură, şi determinată să facă astfel. Îşi amintea de parcă ar fi fost ieri certurile pe care le aveau cînd ea refuza să-i accepte edictele în privinţa ei, frustrările pe care le simţea de fiecare dată cînd el îi spunea că ştia mai bine decît ea. Da, ştia exact prin ce trecea Susie încercînd să-l convingă pe Jake că era în stare să ia propriile decizii şi să-şi controleze viaţa.

Cori se pomeni simpatizînd cu Robert. Momentul deschiderii librăriei ei bătea la uşă fiindcă, în ciuda numeroaselor obstacole cu care se confruntase de-a lungul anilor, nu renunţase niciodată la visul de a avea propria ei afacere. Sigur,

se luptase, lucrînd peste program la bibliotecă, luîndu-şi slujbe secundare ca să cîştige un ban în plus. Nu i-a fost uşor să convingă banca să-i dea un împrumut. Dar o făcuse pentru că era hotărîtă să-şi atingă ţelul. Normal, să sară şi să apere pe oricine tot încerca ceva, indiferent de cît de ciudat îi era succesul.

Dar indiferent de cît de legată era de lupta lui Susie pentru independenţă sau de nevoia lui Robert de a-şi realiza visul, nu era treaba ei să-i spună lui Jake cum să o abordeze pe sora lui, recunoscu ea. De fapt, modul în care îşi exprimase ea părerile era complet diferit de cel în care încerca Jake să-i spună lui Susie ce să facă.

Zîmbind mohorît, ea se ridică şi respiră adînc. Fără îndoială, îi datora scuze lui Jake. Întrecuse măsura.

Îl găsi în biroul lui. Stătea la capătul unei canapele căptuşite cu piele, cu picioarele sprijinite pe o măsuţă de cafea din lemn de stejar, citind dintr-o revistă. Un covor persan pufos acoperea o mare porţiune a podelei şi a bibliotecii ticsite cu cărţi, reviste, şi trofee de tot felul şi măsurile, aliniate pe un perete întreg. Camera, cu furnirul din stejar şi obloanele din pai era ca şi bărbatul, teribil de masculină. Încă stînd în pragul dome-

niului său, ea se simţi foarte feminină.

– Dacă încă mai vorbeşti cu mine aş vrea să-mi cer scuze, spuse ea abia şoptit.

Jake îşi ridică privirea, apoi se aplecă în faţă şi aruncă revista pe masă.

– Pentru ce?

– Am spus ceva ce n-ar fi trebuit. Ea zîmbi, sperînd să încălzească atmosfera. Cred că merit o bătaie bună, nu?

El îşi ridică picioarele de pe masă şi le aşeză pe podea aplecîndu-se înainte ca să-şi odihnească coatele pe genunchi. Împreunîndu-şi mîinile o măsură din cap pînă în picioare pe femeia care stătea în pragul biroului său.

Ea avea obrajii roşii, probabil fiindcă consumase ceva mai mult vin, sau poate fiindcă se certase cu el. Părul îi cădea în valuri uşoare pe umeri şi pe piepţii bluzei ei roz, vîrfurile acoperindu-i despicătura sînilor. Blugii strînşi i se mulau frumos pe şoldurile subţiri şi picioarele lungi, făcîndu-l să se întrebe dacă era posibil ca un om sănătos mental să fie gelos pe o curte sau pe nişte blugi albaştri.

Mai mult de o duzină de lucruri îi veniră în minte în acelaşi timp cînd se gîndi cam ce ar vrea să-i facă acelei porţiuni din anatomia ei, dar nici

unul dintre ele nu era o bătaie peste fund.

– În momentul ăsta, spuse el, nu cred că ar fi nimerită pedeapsa corporală. El bătu uşurel într-o pernă de alături. Ia loc. Poate putem negocia.

Cori veni şi se aşeză lîngă el. Probabil că nu intenţionase să se aşeze aşa de aproape, dar se cufundă în pielea moale ca puful şi se rostogoli spre el pînă cînd coapsele li se atinseră. Lui Jake îi plăcuse întotdeauna canapeaua asta. Ocupa un loc special în inima lui.

– Nu eşti supărat? întrebă ea, ridicînd sprîncenele neîncrezătoare.

El scutură din cap.

– Nu, şi îmi pare rău că am ţipat la tine, din moment ce ai spus ceva cu care eram obişnuit.

– De la Susie?

– Mda, recunoscu dînd din cap. Am discutat lucrul ăsta de atîtea ori încît nu-mi mai amintesc. Cînd Cori deschise gura ca să vorbească, el o luă de mînă. Nu încerc să-i conduc eu viaţa. Doar că ia prea în serios relaţia cu Robert ăsta, şi mă îngrijorează. El este actor, pentru numele lui Dumnezeu. Şansele ca să ducă o viaţă bună alături de el sînt slabe.

Încruntîndu-se, Cori trebui să recunoască că Jake pusese punctul pe „i". Citise destul de multe

statistici despre afaceri ca să ştie că actorii cîştigau atîţia bani cît să nu ştie ce să facă cu ei. Restul mureau de foame dacă rămîneau doar cu meseria de actor. Pentru cei mai mulţi era greu de supravieţuit.

Şi în timp ce Jake părea să se agaţe de ideea învechită cum că bărbatul trebuia să fie stîlpul de sprijin al familiei sale, grija lui cea mare era pentru bunăstarea surorii lui. Cori nu-l putea condamna că judeca astfel. De fapt, îl admira. Totuşi era un punct de vedere pe care Jake nu-l luase în consideraţie.

– N-ai vrut niciodată ceva aşa de mult încît să tot încerci, îl întrebă ea, indiferent de cîte ori ai eşuat, indiferent de cîte ori ţi s-a spus că nu-ţi vei realiza visul?

Jake se ridică. Merse către barul construit în colţul biroului şi deschise o uşă de cristal. Fără să spună un cuvînt el scoase un pahar din dulap şi turnă coniac în el. Întinzînd mîna, i-l oferi lui Cori. Ea scutură din cap. El ştia că aştepta să-i răspundă la întrebare.

El îşi luă paharul cu băutură şi merse mai încolo ca să se aşeze în faţa şemineului. Cu un picior pe cămin, sorbind încet, se gîndi la ceea ce spusese ea. Se gîndi la aluziile pe care i le făcuse

la petrecere atunci cînd se întîlniseră, aluzii care trebuiau să-l fi convins clar că ea nu dorea să iasă cu el. Şi se gîndi la reacţia ei cînd el venise la bibliotecă în acea zi, cum îi dăduse de înţeles că nu voia să vorbească cu el. Şi se gîndi la modul în care îi refuzase invitaţia la prînz şi biletele la balet. Dar nu conta cît de des îl refuzase, el tot încercase.

Un bărbat care se descuraja uşor ar fi renunţat demult.

Jake luă ultima gură de coniac apoi aşeză paharul jos pe măsuţă şi se duse către canapea. Fără să se întrebe cam ce era să facă, el se aşeză lîngă ea şi îi luă faţa în palme.

– Da, Cori, îi spuse el sincer, în cele din urmă înţeleg nevoia lui Robert de a tot încerca. Îmi doresc ceva foarte mult.

De-abia respirînd, Cori privi cum el îşi apropie gura de a ei. Închise ochii încet, refuzînd să se gîndească la ce făcea, sau cum se va sfîrşi.

El îi depuse pe buze mai multe săruturi, pline de promisiuni. Ea nu se răsuci şi presiunea crescu aşa de uşor cum nici nu şi-ar fi imaginat. Se întrebă de ce nu o săruta mai adînc, apoi îşi dădu seama cu o tresărire că îi dădea timp să se răzgîndească. Asta era ultimul lucru pe care ar fi

dorit să-l facă.

Învăluită într-un nor de colonie, ea se deda sentimentelor care o copleşeau. Îşi lăsă braţele să hoinărească peste braţele lui, simţind cum muşchii i se încordau drept răspuns. Îşi aminti că făcuse la fel la petrecerea de *Halloween.* Îi simţea pielea goală. Îi testase puterea cu degetele şi îl găsi încîntător. Acum, înconjurîndu-i gîtul cu braţele îl trase mai aproape.

Ea îi simţi mîinile asprite de muncă mîngîindu-i pielea moale de pe obraji, dîndu-i o senzaţie aparte. Totuşi, o sărutase de parcă era fragilă, mişcîndu-şi buzele într-un ritm slab, leneş, pînă cînd ea se gîndi că voia să o scoată din minţi intenţionat. Se apropie mai mult, lipindu-se de el, vrînd mai mult decît orice ca el să o sărute de-a binelea. Un geamăt uşor îi scăpă de pe buze, dar din motive pe care nu şi le putea imagina el preluă controlul. Într-un ultim efort de a-l înnebuni, ea îşi trecu limba peste buza lui de sus.

Simţi un gol în stomac. Parcă îi împrăştiase foc în tot corpul. Timp îndelungat limbile lor s-au duelat în joacă, întîi în gura ei, apoi într-a lui. El îşi trecu degetele prin părul ei şi îl ţinu strîns şi ferm în timp ce-i muşca buza de jos.

Anii în care îşi refuzase această plăcere se

topiră.

Ea ştia motivul, sau motivele pentru care evitase situaţiile de genul acesteia în care se afla acum, dar nu-şi aducea aminte de nici una acum.

Încet, ea se lăsă în jos, acoperindu-i trupul cu al ei. Pielea moale a canapelei scîrţiii sub ea în timp ce gura lui o asalta încontinuu. Mîinile îi alergară peste umerii lui largi şi peste spatele său, bucurîndu-se de fiecare senzaţie, sărutîndu-l.

Jake îşi ridică mîna ca să-i cuprindă sînii în palme. Prin pulover, tricou şi sutien ea îi răspunse atingerii, sfîrcurile străpungînd materialul care le acopereau. Aplecîndu-şi capul el luă sfîrcul sensibil în gură prin straturile de bumbac.

O auzi strigîndu-i numele.

Mîinile lui se încleştară în părul ei. Ea se arcui de spate.

Mîinile lui erau acum pe pielea ei goală, înlăturînd hainele, căutînd să o atingă fără bariere. Într-o misiune proprie, gura lui le urma, gustînd pielea încinsă de pasiune.

Îşi spuse să înceteze. În cîteva secunde ar putea fi prea tîrziu. Va fi incapabil să se desprindă de ea şi în final îşi va regreta lipsa de control. Fiindcă era prea curînd pentru asta.

Îi răspunsese la sărutări, aruncîndu-se nerăb-

dătoare ca să-i întîlnească mîngîierea. Îl trase mai aproape, cerînd mai mult. Dar el ştia că ea nu era gata.

Dacă făceau dragoste în seara asta, ea va regreta în zori. Va găsi un mod în care să-şi dea seama că făcuseră dragoste şi o va reduce la simpla atracţie fizică.

Şi era mult mai mult.

Încet, dureros, el se trase din braţele ei şi se ridică. Cu ochii închişi el căzu din nou pe canapea, respirînd greoi, şocat de efortul pe care i-l luase simpla mişcare.

– Uau! Asta fu tot ce putu spune.

Un moment mai tîrziu el auzi cum scîrţîia pielea de pe canapea. Deschise ochii, dar nu trebui să se uite la ea ca să vadă că se ridicase şi se dusese la capătul opus al canapelei. Departe de atingerea lui.

Cori respiră adînc, trăgînd de tricoul şi de puloverul ei ca să se acopere. Încercă să se gîndească să spună ceva, dar era aşa de năucă încît nu putea vorbi. În seara asta descoperise că Jake ştia cum să termine o discuţie, fie izolîndu-se îmbufnat într-o cameră, fie făcînd dragoste. Cea de-a doua metodă a lui era cu mult mai plăcută. Şi o speriase ca dracu'.

– Aş vrea să merg acasă acum, îi spuse ea în final, abia şoptit.

El înjură încet drept răspuns. Cînd îşi ridică picioarele şi le dădu drumul peste măsuţa de cafea canapeaua se cutremură. Îl privi trecîndu-şi mîinile prin păr de mai multe ori şi împreunîndu-le sub cap. Şi îi auzi respiraţia precipitată. Era frustrat.

Ei, la fel era şi ea. O înspăimîntase modul în care îi răspunsese. Înspăimîntată de modul în care avea nevoie de atingerile, de sărutările lui.

– Te rog, spuse ea, sperînd că el nu o va contrazice şi nu va face situaţia şi mai grea.

Jake îşi întoarse capul în cele din urmă şi o privi. În ochii albaştri care se uitau la el văzu pasiune şi surpriză. Şi confuzie şi îngrijorare. Fără să-i pese de cum ea se topise lîngă el, de modul în care gura ei ceruse mai mult, el fusese tîmpit şi lăsase lucrurile să iasă de sub control. La dracu', ar fi trebuit să ştie.

Risca să se uite rapid spre ea, apoi se ridică în picioare, întrebîndu-se tot timpul cum va trebui să plătească pentru această greşeală.

Capitolul 5

Jake îşi descheie cămaşa gri, se uită la ceas şi înjură în surdină. Era aproape ora şase şi el încă era la birou. Nu era de mirare, avînd în vedere că întîlnirea lui cu Samulel Kennedy din San Diego durase de două ori mai mult faţă de cît calculase. Chiar şi aşa, Kennedy nu luase încă o decizie în privinţa schimbărilor celui de-al treilea etaj al clădirii ce se construia. Dacă nu se hotăra cît de curînd, construcţia va stagna într-un punct şi vor fi forţaţi să amîne data terminării pentru o altă

perioadă, situaţie pe care Jake dorea să o evite cu orice preţ.

De parcă nu ar fi avut destule pe cap, se gîndi el, întinzîndu-şi picioarele lungi sub pupitrul său vechi de două sute de ani. Cînd se lăsă pe spate în scaunul său, lemnul antic trosni, ca în urmă cu zeci de ani, cînd bunicul său stătuse acolo. Imaginea bătrînului îi era clară în minte şi Jake îşi dori să fie acolo cu el acum. I-ar fi putut da sfaturi într-o anume problemă, cea care îi zbîrnîia în minte de cînd plecase din San Diego.

Trecuseră cinci zile de cînd luase masa împreună cu Cori la el acasă, cinci zile de cînd îşi pierduse controlul cu ea. Încă se mai dojenea.

Dacă ar fi dat atenţie instinctelor, ar fi luat lucrurile uşurel, cu *răbdare.* Dar nu. El practic o atacase pe canapeaua din biroul său. Şi în timp ce îşi putea justifica acţiunile spunîndu-şi că şi ea a vrut la fel de mult ca şi el, nu o făcea. Ştiuse tot timpul că ea nu era pregătită să accepte sentimentele care se înfiripau între ei. Pentru un anume motiv anume, ei îi era teamă să se apropie prea mult de el. O speriase mergînd prea departe şi prea repede. Nu fusese o mişcare isteaţă. Acum avea nevoie de o căruţă de răbdare dacă voia să ajungă undeva cu ea.

Şi voia. O voia în viaţa lui, şi în patul lui. După cum îi era obiceiul, Jake nu pierdea timpul luînd decizii. Indiferent de cît timp îi va lua, va avea răbdare cu Cori pînă ce aceasta se va obişnui cu ideea că era îndrăgostită de el. Şi se va obişnui. Era doar o chestiune de timp.

O bătaie uşoară în uşă îi întrerupse gîndurile. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Susie vîrîndu-şi capul pe uşă.

– E-n ordine? întrebă ea. La încuviinţarea lui ea păşi înăuntru şi îi dădu o cutie cu apă minerală. Fericită oră.

Jake prinse apa minerală cu o mînă, apoi o desfăcu.

– Ei, nici o întîlnire vineri noaptea?

Susie se întinse către presse-papier-ul lui ca să găurească tabla cutiei de apă minerală fără să-şi rupă unghiile.

– Nu mă ia decît la opt.

Jake duse cutia la gură şi sorbi lung.

– Cu cine te întîlneşti de data asta?

– Cu Robert.

– Este a treia oară săptămîna asta, nu?

Susie aprobă din cap.

În timp ce el îi asculta planurile detaliate pentru seară, îi dădu prin cap că suna de parcă îi rapor-

ta unui părinte. Pentru prima dată fu conştient de faptul că el nu era tatăl ei. Jucase rolul unei necesităţi ani de zile, dar conversaţia încinsă cu Cori, îl făcuse să vadă că nu mai era nevoie să facă aşa ceva.

– Pare amuzant. Apropo, cum merge Robert cu audiţiile pentru reclame? A obţinut slujba?

Susie se uită la el de parcă îşi pierduse minţile.

– Aaa... nu, nu a obţinut-o, spuse ea în cele din urmă.

– Foarte rău, dar dacă ţine la asta ar putea-o obţine, nu crezi?

– Ei... da. Aşa cred.

El nu o putea învinovăţi pentru faptul că era aşa de uimită, de vreme ce era prima dată cînd o întreba ceva despre noul ei prieten fără ostilitate şi sarcasm.

Ea se aplecă înainte, îşi înălţă capul şi îl privi intens.

– Jake, parcă n-ai fi tu azi. Te simţi bine? Poate că ar trebui să mergi la urgen...

– Hei, ce mare lucru? Am pus cîteva întrebări cu privire la prietenul tău şi ce fel de săptămînă ai avut iar tu crezi că mi-a sărit o doagă.

Încet, ea îşi ridică o sprînceană perfect sculptată, transformîndu-şi privirea îngrijorată într-una

bănuitoare.

– În regulă, ai motive să fii sceptică. Am fost un ticălos în privinţa întîlnirii tale cu Robert. Aş vrea să-mi cer scuze.

Susie îşi trecu limba în interiorul obrazului drept.

– Ce-i cu schimbarea asta bruscă şi neaşteptată aş putea spune, a stării tale sufleteşti? O secundă mai tîrziu faţa i se lumina. Cori!

Jake se foi jenat în scaunul său.

– Ce-i cu ea?

– Ea este cea care te-a dat gata în final, nu?

– Ce mare lucru? M-am gîndit, asta-i tot.

– Îhî. Nu mă duci tu pe mine. A discutat cu tine şi te-a convins...

– Ce te face să crezi că am discutat măcar...

– Fiindcă, Susie îşi ridică ambele sprîncene de mai multe ori, am avut un tete-à-tete după picnicul de duminică atunci cînd m-a condus la maşină.

– Serios?

– Serios. Era foarte supărată pentru lucrurile pe care le-ai spus despre Robert şi m-a întrebat de ce nu te-am pus la punct. Cuvintele mele, nu ale ei, adăugă ea în pripă.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că eram obişnuită cu interferenţa ta brutală.

Jake clipi.

– Oh. Am fost chiar aşa de rău?

Susie rîse.

– Mai rău, dar nu-ţi face griji, încă te iubesc.

Jake se ridică în picioare şi făcu un ocol ca să vină alături de sora sa.

– Cori a avut dreptate. Eşti o tînără remarcabilă şi vreau să ştii că sînt mîndru de tine.

Susie se ridică şi ea. Cu un oftat păşi mai aproape şi îl cuprinse cu braţele.

– Te iubesc, Jake. Eşti cel mai grozav frate căpos pe care l-a avut vreodată o fată. Ea îl îmbrăţişă călduros şi cînd în cele din urmă se trase din îmbrăţişare avea lacrimi în ochi.

Ascunzîndu-şi emoţiile, el îi şterse faţa.

– Mulţumesc. Eşti o surioară drăguţă chiar dacă eşti o ştrengăriţă, îi spuse el zîmbind. Şi mai bine nu ai sta toată noaptea, mă auzi? zise el.

Ea îi trase un pumn în umeri, înainte să se îndepărteze de el.

– Vezi-ţi de treburile tale. Ea îşi îndreptă spatele, apoi merse către uşă. În prag se opri şi se răsuci către el. Vorbind de statul pînă tîrziu, mîine seară este întîlnirea ta cu Cori, nu? întrebă ea.

Jase se lăsă pe spate şi se întinse după apa minerală.

– Mergem la balet, remarcă el serios, apoi goli cutia înainte s-o arunce în coş.

Nu avea intenţia să lase întîlnirea de mîine să se transforme într-una de dragoste. Luase lucrurile încet şi uşor, aşa cum plănuise. Şi se ruga lui Dumnezeu ca ea să nu poarte ceva sexy.

Muşcîndu-şi buzele, Cori stătea în faţa dulapului cu haine, cu mîinile în şolduri. Acum cîteva săptămîni, cînd se simţise raţională şi în controlul emoţiilor sale, acceptase să iasă o dată cu el. La vremea aceea păruse ceva inofensiv.

Acum nu mai era sigură. În loc să aleagă ceva simplu de îmbrăcat pentru o seară la teatru, ea alegea ceva pentru o seară care se va dovedi vitală pentru relaţia ei cu primul bărbat la care ţinea după atîţia ani.

Şi era nervoasă. În legătură cu ce să îmbrace. Cum să se poarte. Dacă seara se va termina cu ei... Refuzîndu-şi gîndul complet, ea închise ochii şi băgă mîna în dulap pentru a suta mia oară. Trase un compleu, i-l dădu lui Marsha spre inspecţie, şi cînd prietena ei dădu din cap, îl aruncă

pe pat fără alte obiecţii.

Oftînd din greu, Marsha se ridică de pe pat şi păşi către dulap. Trecu peste o duzină de perechi de pantaloni şi trei rochii, apoi îşi vîrî trupul rotunjit în dulapul strîmt. Cîteva secunde mai tîrziu făcu un zgomot care sună suspicios ca *Evrika,* şi ieşi cu descoperirea.

– Uşurel, uşurel, spuse ea fluturîndu-şi degetul încoace şi încolo. M-ai păcălit.

Cori îşi păstră expresia neutră.

– Nu-i adevărat. Vechitura aia ar fi trebuit scoasă de acolo cu ani în urmă.

Marsha scoase rochia de pe umeraş. Întinse materialul de jerseu peste stomacul ei şi oftă.

– Doamne, m-am săturat să fiu grasă. Aş renunţa definitiv la hot dogs dacă aş putea îmbrăca asta chiar acum. Fără mîneci şi căzînd pînă la genunchi, rochia purpurie, avea un decolteu adînc şi o despicătură adîncă într-o parte. Marsha o răsuci şi fluieră încet.

– *Asta* vei purta în seara asta. I-o aruncă lui Cori.

Cori o aruncă de parcă era jar.

– Aah. Nici gînd. Dădu din cap. Nu pe asta. Alege altceva. Orice. Marsha se aplecă şi o ridică de pe podea.

– Dar asta este perfectă. Grozavă. Jake n-o să poată să nu te ia în braţe.

Cori închise ochii.

– De-asta mi-e teamă.

Jake stătea lîngă uşa de la intrare şi ezită înainte de a bate. Ţinea florile pe care le cumpărase sub un braţ şi pentru a treia oară în la fel de multe minute îşi folosi ambele mîini ca să-şi îndrepte cravata. Cu o smucitură îşi trase manşetele cămăşii pe sub mîneca hainei, apoi îşi scutură nişte fire de praf imaginare de pe guler. Poate că ar fi trebuit să-şi pună costumul gri în loc de cel bleumarin. *Prea tîrziu, amice.* El îşi netezi părul negru şi îşi dădu seama pentru prima dată de foarte mult timp că era nervos.

Grijuliu, trase florile de sub braţ şi verifică aranjamentul. Fusese la şase florărese pînă să găsească un buchet din flori de cîmp. Uitîndu-se atent la buchetul de margarete pe care-l alesese, decise că nu suferiseră în timpul excursiei pe bancheta din faţă. Erau frumoase. Iar el era blocat. Ascunsese buchetul la spate şi bătu în uşă.

Cînd Cori deschise uşa, Jake răsuflă uşurat. Dacă ar fi purtat ceva scurt ar fi dat de necaz. Deşi materialul îi punea în valoare curbele feminine, decolteul modest era o salvare. Relaxîndu-se uşor, îi întinse florile.

– Astea sînt pentru tine.

Ea făcu ochii mari de surpriză.

– Margarete.

Expresia de încîntare de pe faţa ei era evidentă. El era bucuros că nu alesese trandafirii cu tulpini lungi.

– Mulţumesc. Intră, spuse ea şi se răsuci intrînd în camera de zi.

Jake se simţi de parcă îl lovise cineva în stomac.

– Ce s-a întîmpalt cu rochia ta?

Cori se răsuci şi se uită peste umăr.

– Ce vrei să spui?

– Nu are spate, la naiba. El îşi vîrî un deget în guler şi trase, eliberîndu-şi gîtul şi clipind din ochi.

– O, aa... asta este stilul ei. Nu-ţi place?

O iubesc. O urăsc. Doamne, ce încearcă să-mi facă? El respiră adînc.

– E... drăguţă. Ai ceva rece de băut?

– Sigur. Doar să pun astea în apă, bine? Ea se duse în bucătărie.

Privirea lui căzu peste spatele ei gol o clipă.

Lumina slabă de la o lumînare de lîngă fereastră îi dansa pe pielea catifelată în timp ce căuta o vază. Îşi simţi stomacul încordîndu-se de dorinţă şi decise că ea încerca dinadins să-l tortureze. Era de parcă ea ar fi ştiut că el avea o slăbiciune pentru stilul sexy subtil al unei rochii fără spate.

Se întrebă cît va trece pînă cînd îşi va pierde răbdarea şi o va lua în braţe.

Calm, îşi reaminti că de data asta trebuia să fie diferit. Cu hotărîre reînnoită, el se forţă să-şi ia ochii de pe ea şi studie camera sperînd că îi va oferi mult dorita distracţie.

O masă mică de lemn înconjurată de patru scaune separa bucătăria de camera de zi. Peretele din spatele canapelei era pictat în tonuri pale de albastru, dînd camerei senzaţia că era vie şi calmă. Jake simţi că începe să se relaxeze.

Fiindcă nu văzu nici urmă de pat el îşi imaginâ că sofaua bej, de tweed, decorată cu perne verzi de culoarea mentei era extensibilă. Jake recunoscu măsuţele care flancau sofaua de o parte şi de alta ca fiind măsuţe de cafea.

La stînga lui un balansoar vechi de stejar era aşezat în faţa şemineului. Ghemuită pe un scaun, refractară la lumea din jur era o pisică portocalie. Jake se aplecă şi scărpină urechile felinei. Pisica

îşi înălţă capul şi deschise un ochi, apoi se întoarse la postura anterioară torcînd uşor. Zîmbind, Jake scutură din cap. Nu putea să nu-l mire faptul că Cori avea pisică.

Cu mîinile în buzunare el dădu din cap gînditor şi studie camera încă o dată. Fusese în case unde designerii lucraseră pentru un salariu de sute de ori mai mare şi nu reuşiseră să dea o senzaţie de căldură. Fără îndoială, cel mai valoros lucru din casă era biblioteca ei.

O bibliotecă din perete în perete, construită din lemn cenuşiu cu douăsprezece dulăpioare, cuprindea sute de cărţi. Păşi mai aproape, inspectînd titlurile cu interes. Volume cartonate, simple, un set complet de enciclopedii, avea de toate, totul de la cel mai recent roman al lui Robert Ludlum la romanul *Ultimul Mohican,* al lui James Fenimore Cooper. Şi-o imagina ghemuită în patul ei cu o carte în poală, părul lung şi blond căzîndu-i într-o masă de bucle în jurul ei.

– Îţi place să citeşti?

El nu o auzise venind în spatele lui. Parfumul ei proaspăt şi suav, ca şi margaretele pe care i le adusese, îl învălui. Se întoarse cu faţa spre ea. Stătea aşa de aproape. Mai multe şuviţe de păr i se desprinseră din claia mătăsoasă şi îi căzeau

neglijent pe umeri, ispitindu-l. Murea de dorinţa de a-l elibera pe tot, ca să-l vadă căzînd pe spate. Cumva, rezista dorinţei de a-i scoate agrafele din păr una cîte una.

– Da. Citesc în fiecare seară, adăugă el. Înainte să mă bag în pat.

Ea îşi linse buzele şi înghiţi.

– Şi eu. În fiecare seară.

– Ai din ce să alegi. El arătă către rafturile din spatele lui, nedezlipindu-şi ochii de pe ea cînd ea se răsuci să pună sticla de lapte cu margarete pe măsuţa de cafea.

El se pomeni comentînd best-seller-urile actuale, dînd din cap automat cînd ea îi răspundea. Dar gîndul nu îi era la cărţi, sau la citit. O privi, fascinat cum aranja o floare ca să stea ca lumea. Dorea mai mult ca oricînd atingerea acelor mîini magice.

El înghiţi în sec.

– Aş putea să beau ceva acum?

– Sigur. Ceai cu gheaţă? Vin?

Ca şi cînd erau de capul lor, ochii lui se fixară asupra sandalelor ei negre cu barete şi asupra picioarelor lungi în timp ce ea se ducea către bucătărie. Cînd se întoarse ca să ia două pahare din dulap, el îşi odihni privirea pe pielea catifelată,

lucioasă a spatelui ei. Simţi un gol în stomac.

– Scotch, dacă vrei. Cu gheaţă.

Cu mîinile tremurîndu-i vizibil, Cori turnă băutura. Cuburile de gheaţă căzură cu zgomot cînd turnă lichiorul peste ele şi vărsă la fel de mult şi pe de lături. Îi înmînă paharul. Cînd el îl luă, degetele lui le atinseră pe ale ei, o atingere uşoară, şi totuşi ea simţi un fior pînă în creştet. Oftă, întrebîndu-se dacă toată seara va fi un lanţ de suferinţe. Spera să nu fie, şi ocoli măsuţa de cafea ca să se aşeze pe canapea.

Jake o urmă. Ea se aşteptase ca el să se aşeze alături de ea, şi fu uşurată cînd îl văzu aşezîndu-se la capătul opus, punînd un pic de distanţă între ei. Timp de o clipă îşi băură scotch-ul în tăcere. Cori simţi cum stomacul începe să i se calmeze. Jake se sprijini pe spate şi îşi puse un braţ pe speteaza canapelei, apoi se răsuci ca să o privească. Din nou nervoasă, Cori se aşeză picior peste picior.

Asta fu o greşeală. Uitase de despicătura de pe un picior. Jerseul se dădu la o parte dezvelindu-i o bună bucată din coapsă.

Ochii li se întîlniră şi ea se uita cum privirea lui cădea şi se fixa asupra piciorului expus.

Cori sări în picioare netezind materialul şi tră-

gînd de tiv în timp ce ţinea băutura cu cealaltă mînă.

Ca şi cînd ar fi simţit tensiunea din cameră, Max îşi alese acel moment ca să se trezească. Mişcările lui le atraseră atenţia aşa cum sperase Cori. Somnoros, el se întinse tacticos şi sări de pe balansoar ca să-l inspecteze pe noul venit.

– Cum îl cheamă? Jake se aplecă ca să mîngîie spatele lui Max. Zîmbi cînd pisica toarse.

– Max. Max Zăpăcitul. Vezi astea? Cori arătă către mai multe cicatrice de pe capul pisicului, uşurată că nu mai trebuia să-şi facă griji în privinţa rochiei ei. Cînd l-am găsit arăta de parcă se luptase la Thunderdome şi ieşise învingătoare Tina Turner. Îşi aminti cum blana îi fusese pătată de sînge, şi nasul lui julit. Era ca naiba. Nu-i aşa, şmechere? Max toarse mai tare apoi se apropie de Jake şi se frecă de piciorul lui, lăsîndu-şi părul portocaliu.

– Max, nu! Cori puse băutura jos şi bătu din palme, alungîndu-l pe motan.

– Îmi pare rău. Te curăţ imediat. Ea se repezi în bucătărie şi se întoarse cu o perie.

– Ridică-te.

Supus, Jake se îndepărtă de pe canapea şi veni în mijlocul camerei. Cori se aplecă şi începu

să frece pantalonii, cu lovituri puternice. Pantalonul aluneca. Înainte ca el să o poată opri, ea îşi aşeză mîna pe coapsa lui ca să ţină materialul.

Brusc, muşchii lui Jake se tensionară sub atingerea ei fierbinte. Se simţi străbătut de un val cald şi ştiu că ajunsese la limita autocontrolului. Fără să se gîndească, se aplecă şi o apucă de braţe, ridicînd-o în picioare.

– Destul. Tonul lui sever o surprinse iar el îşi spuse să nu fie aspru cu ea. Poate că nu-şi dăduse seama ce anume îl provocase. O împinse cu tandreţe de lîngă el şi îi eliberă braţele.

– Cred că l-ai luat pe tot. Mulţumesc.

Cori dădu din cap aprobator.

– Cred... că mai bine am pleca.

Se răsuci ca să-şi ia haina. Cînd se aplecă, rochia îi arătă pielea delicată a pulpelor şi tivul se ridică uşor, oferindu-i o altă privelişte fugară.

Jake închise ochii şi respiră adînc. Timp de o clipă se întrebă cum dracu' va rezista toată seara fără să o atingă. Apoi se întrebă de ce dorise să facă asta din prima clipă.

Capitolul 6

Jake deschise uşa maşinii şi îi oferi mîna lui Cori ca să o ajute la coborîre. Putea vedea prin oglindă luna reflectată.

Un *Porsche* argintiu. Omul era plin de surprize.

– Ce s-a întîmplat cu camionul murdar? întrebă ea zîmbind ironic în timp ce el se aşeză la volan, ştiind că nu-i scăpase expresia mirată de pe faţa ei cînd văzuse maşina strălucitoare.

– I-am împrumutat-o şefului meu de echipă în după-amiaza asta, răspunse el. Soţia lui e pe cale

să nască şi camionul lui a rămas în pană de trei ori săptămîna asta. Avea nevoie de o maşină de încredere.

– Cunosc sentimentul.

Jake porni motorul şi băgă în viteza întîi. Sper că nu te deranjează asta. Cînd ea nu-i răspunse imediat, el se aplecă mai aproape şi întrebă.

– Chiar credeai că te voi duce la balet într-un camion murdar, nu-i aşa?

Cori avu bunul-simţ să se arate jenată.

– Cred că te-am subestimat.

Atent pe drum, el se aplecă şi-i luă mîna într-a lui, apoi duse degetele la buze şi depuse sărutări uşoare pe vîrfurile lor.

– Nu e o idee bună să mă subestimezi, Cori.

Fără să glumească, ea îi răspunse calm. Acţiunile lui neaşteptate, împreună cu vorbirea lui joasă, îi creară senzaţia de gol în stomac. În ciuda serii reci de noiembrie ea era caldă. Foarte caldă. Îşi luă mîna din a lui şi şi-o aşeză pe geantă. Cu colţul ochiului observă că mîinile lui Jake erau din nou ancorate pe volan. Acum se putea relaxa, se putea bucura de călătorie.

Merseră în tăcere, maşina plutind pe pavaj cînd intrară în pasajul *Pasadena*. Farurile aruncau o lumină slabă în interiorul maşinii. Ea trecu în

vedere casetofonul, căptuşeala din piele, telefonul celular care semăna cu cel din camion.

– E o maşină frumoasă, Jake. Şi imaculată, adăugă ea surîzînd în timp ce îi studia bordul.

– Cred că şi eu o tratez special, recunoscu el chicotind. Dar nu cred că şeful meu de echipă se va supăra că va folosi... camionul murdar, aşa cum ai spus tu.

Cori rîse.

– Ai fost drăguţ că l-ai lăsat să-ţi ia camionul.

El scutură din cap.

– Atît am putut face. Mi-a fost teamă că primul lor copil se va naşte în drum spre spital.

– Destul de rău, nu?

Jake încuviinţă din cap.

– Omul e un şef de echipă straşnic, dar nu ştie cum să îngrijească o maşină.

– Nici eu. Ştiu cum să pun aer în anvelope şi benzină în rezervor dar mă pricep doar la atît şi nu e de-ajuns.

– Maşina îţi dă de furcă?

– Da.

Ea începu să-i descrie toate situaţiile prin care trecuse cu *Volswagen*-ul ei săptămînile trecute. Jake ascultă, scoţînd zgomote compătimitoare şi întrebînd-o mai multe lucruri înainte de a o anunţa

că probabil avea nevoie doar de o revizie.

– Asta speram. Nu-mi puteam permite o reparaţie serioasă.

– Nu-ţi face griji. Jake o bătu uşurel pe mînă. E uşor de reparat. Şi ieftin.

Sala era aproape plină ochi cînd Cori şi cu Jake ajunseră. Peste tot în jurul lor oamenii vorbeau în şoaptă, tonurile răguşite adăugînd o atmosferă emoţionantă atmosferei încărcate. Cori simţi anticipaţia crescînd în ea în timp ce plasatoarea le înmîna biletele şi îi conducea la locurile lor.

Cori fusese la pavilionul lui Dorothy Cahandler de mai multe ori în anii trecuţi, la o piesă, la un concert şi la un spectacol cu *Spărgătorul de Nuci* anul trecut de Crăciun. De fiecare dată fusese la cele mai ieftine matinee, ocupînd un loc cu zece minute înainte să cadă cortina ca să economisească nişte bani. Chiar dacă fusese în stare să-şi permită un bilet aici, sub cupolă, ele nu prea se găseau.

– Miroase a şoareci!

Aplecîndu-se uşor înainte, Jake se uită discret pe sub scuane.

– Aici? Mă îndoiesc. El se îndreptă de spate, fără să-şi ascundă zîmbetul.

– În tot timpul ăsta am încercat să aflu cum de a reuşit Marsha să însceneze toată povestea asta, dar nu a făcut-o singură, nu?

– Ce vrei să spui?

– Biletele astea nu erau deloc un premiu, nu?

El ridică mîna dreaptă.

– Pe onoarea mea de cercetaş. Le-am cîştigat cinstit.

Cori îl privi suspicios.

– De unde le-a luat Marsha?

Jake o luă de mînă, şi desenă cercuri în palma ei. Năucită de atingerea lui, ea îl privea cum trasă o linie pînă la bărbia ei. Cu o presiune uşoară el o forţă să-i întîlnească privirea albastră.

– Mi le-a dat un prieten de-al meu, spuse el încet, iar eu i le-am dat lui Marsha ca să le folosească drept premiu. Apoi... tu şi cu mine am făcut o şaradă foarte bună... şi am cîştigat. Acum, zise el trecîndu-i degetul mare peste buza de jos, mai vrei să mă întrebi ceva înainte să te sărut?

Un tremur de dorinţă o năpădi.

– Da. Cînd?

– Chiar acum. Ca la comandă, luminile începură să se stingă şi Jake îşi aplecă faţa spre ea.

Fură înconjuraţi de beznă în timp ce el îi prinse gura şi o sărută devastator. Buzele lui erau hotărîte aşa cum se mişcau uşor peste ale ei, înflăcărînd-o de tot. Inima ei bătea cu putere. El îşi modelă buzele după ale ei şi îşi vîrî limba în căldura gurii ei, întîmpinîndu-i venirea cu bucurie. În întunericul calm, înconjuraţi de oameni, Cori se simţi răutăcioasă, deosebit de răutăcioasă.

Orchestra începu să cînte. Jake se retrase, încetînd sărutul uşor. O singură lumină slabă fu lăsată pe scenă şi cortina se dădu la o parte.

În timpul baletului, Cori vru să-şi îndrepte atenţia asupra baletului pe care dorise aşa de mult să-l vadă, dar eşuă. Fiecare scenă era interferată cu amintirea lui Jake, a mîngîierilor lui calde în timpul lui *Rose Adagio,* a sărutului furat cînd bunica lui Aurora îşi flutură mîna de bun-rămas şi cortina se ridică. Cori se simţea de parcă era fermecată de Jake. Nu folosise o baghetă ca cea a vrăjitoarei Carabosse, sau un băţ magic ca al Zînei Liliac, dar efectul fu la fel de puternic, şi încîntător.

Indiferent de cîte ori îşi spuse că era prinsă în atmosfera baletului, Cori ştia că nu era adevărat.

Ceea ce simţea ea nu avea de-a face cu costumele drăguţe sau cu dansatorii neîntrecuţi ai piesei glorioase a lui Ceaikovski.

Cînd umărul lui se lipi de al ei, simţi un fior prin tot corpul. Cînd ea se aşeză picior peste picior, genunchii ei atinseră coapsa lui şi pulsul i se zbătu la gît. Cînd el se aplecă uşor ca să-i spună comentarii la ureche, respiraţia lui caldă îi mîngîie pielea şi făcu să o treacă fiorii pe spinare. Pentru prima dată în viaţă, Cori îşi dori ca baletul să se termine.

După cum o sărutase el cînd fură înconjuraţi de oameni trebuia să se întrebe ce se va întîmpla cînd vor fi din nou singuri. Răspunsul care îi veni în minte îi dizolvă surpriza în acceptare. De acum ştia exact la ce să se aştepte de la acest bărbat.

Începuse să o seducă încă de cînd îi oferise buchetul de margarete şi continuase fără milă, cu un zîmbet sexy, o atingere discretă pe ici pe colo, un sărut atunci cînd se aştepta mai puţin, pînă cînd nu-şi mai putea ignora dorinţa din ea.

Din clipa în care îl întîlnise pe Jake încercase să-şi definească sentimentele pentru el ca pură atracţie fizică, dar ceea ce simţea era mult mai complicat decît atît. Cu cît îl cunoştea mai mult, cu atît mai mult îl admira. Era un om de afaceri plin

de succes, ea începuse să vadă semnele companiei sale prin tot oraşul. Era un fiu iubitor şi un bărbat responsabil pe care surorile şi mama lui învăţaseră să se bazeze după ce Martin Tanner le părăsise.

Cori trebui să recunoască. Jake era un tip grozav. Cele mai multe femei nu ar fi ratat şansa de a fi cu el. Ceea ce va face şi ea.

Îl privi pe personajul masculin principal executînd un jete remarcabil şi inima îi sări din loc. De ce să nege? Îl dorea pe Jake. Îl dorea curînd.

Jake îşi coborî privirea spre limbile luminate ale ceasului pe care îl moştenise de la bunicul său şi căscă lung. Prostia asta nu avea de gînd să se mai termine? Nu ştia cît va mai putea răbda. De cîte ori o atingea pe Cori inima îi bubuia în piept. Orice contact cu ea, cît de inocent, părea să-i dea fiori.

Se gîndi să o smulgă de acolo în mijlocul celui de-al treilea act şi să o sărute nebuneşte în lobby, dar respinse ideea imediat. Asta nu va merge. Oricît de mult ura el baletul, ştia că lui Cori îi plăcea. Nu-l va ierta niciodată că o va face să piardă duetul lui Bluebird şi al prinţesei Florine. Şi cîteva săruturi în holul pavilionului lui Dorothy Chandler nu-l vor satisface. Avea nevoie să o

strîngă în braţe, să o atingă, să-i simtă pielea goală în palme. Avea nevoie să facă dragoste cu ea. Curînd.

Jake auzi vocea bunicului său spunîndu-i răbdare şi scoase un oftat de frustrare. Aşteptase prea mult. Ce mai conta o jumătate de oră în plus sau în minus?

Lumina lunii pătrundea pe fereastra din bucătărie. Tăciunii strălucitori erau tot ce mai rămăsese din focul viu pe care îl făcuse Jake cînd sosiseră, şi sticla de *Chardonnay* pe care o luaseră în drum spre casă era aproape goală. Se întorseseră la ea acasă de mai mult de o oră şi încă nu se întîmplase nimic.

Nu pînă acum.

Cori voia să ţipe.

În schimb, luă o înghiţitură de vin şi aşeză paharul alături pe covoraşul striat.

– Dă-mi floricelele, te rog.

Din poziţia lui de pe podea din faţa şemineului Jake îi înmînă paharul.

– N-a mai rămas cine ştie ce. El se rostogoli

pe spate şi îşi aşează o pernă albastră sub cap. Lumina focului se juca peste trăsăturile feţei lui creînd umbre misterioase.

Ea pescui printre floricelele rămase pe fundul vasului, sarea şi piperul trecîndu-i printre degete.

– Singurele rămase sînt fete bătrîne!

– Corect, nu crezi?

Cori îşi ridică privirea şi îl văzu privind-o cu o strălucire diavolească în ochi.

– Explică-te, domnule!

Ea privi cum îşi împreună mîinile sub cap şi închise ochii. Îşi scosese haina şi îşi slăbise cravata înainte să se întindă în faţa focului. Butonii lui de aur zăceau pe podea, acolo unde şi-i pusese înainte să-şi suflece mînecile cămăşii sale albe. Era aşa de relaxat. Cori se simţi ca o coardă gata să plesnească.

– Aştept un răspuns, zise ea.

El spuse cu ochii încă închişi.

– Cîţi ani ai?

– Douăzeci şi nouă. Deja ştii asta.

– Ai fost căsătorită vreodată?

Ea îşi împreună sprîncenele şi răspunse.

– Nu.

Jake deschise ochii şi se răsuci pe spate ca să o privească, proptindu-şi capul în mîini.

– Închid cazul.

Cori aşează vasul gol lîngă ea şi zîmbi. Asta era un joc pentru doi.

– Cîţi ani ai?

– Treizeci şi şapte. El surîse. Şi *tu* deja ştiai *asta.*

– Ai fost vreodată căsătorit?

– Nu. Asta mă face burlac. El se întinse după vin şi goli paharul dintr-o înghiţitură. Tu, pe de altă parte, eşti fata bătrînă. Conform tradiţiei, desigur. Ea aruncă o pernă după el. El se aplecă şi ridică o mînă ca să se apere de atac. Dar eşti norocoasă. O măsură cu privirea din cap pînă în picioare iar ea simţi o căldură curgîndu-i prin vine. Am o atracţie pentru fetele bătrîne.

Ochii lui Cori se tulburară la privirea lui fixă şi provocatoare. Se îndreptau către acest lucru încă de prima dată de cînd se cunoscuseră şi el o înconjurase cu braţele la petrecerea de *Halloween.* Înţelesese asta. Ceea ce nu înţelegea era de ce el dădea înapoi. O dorea. Era sigură de asta. Şi obosise să mai aştepte ca el să facă primul pas.

Încet se întinse lîngă el, şi îi apucă cravata. O trase către ea, forţîndu-l să vină mai aproape.

– Dovedeşte-o, spuse ea.

Jake o îmbrăţişă şi o trase sub el.

– Eşti sigură? Odată ce voi începe nu mă voi opri pînă cînd nu mă voi convinge că mă crezi.

– Cum vei şti asta?

El ridică mîna şi o mîngîie pe obraz, gîndindu-se că fusese un miracol faptul că rezistase atît de mult fără să o atingă, mulţumind că agonia se sfîrşise.

– Vom şti amîndoi, şopti el şi îşi aplecă gura spre a ei.

Ţinîndu-i capul între palme, el îi muşcă uşurel buza de jos înainte să o acopere cu gura sa. Cu limba o gustă, o testă, o necăji repetat, pînă cînd în cele din urmă ea deschise gura, invitîndu-l, cu un singur sărut, valoarea răbdării, arătîndu-i în cîteva secunde ceea ce bunicul său încercase să-l înveţe ani de zile: că merita să-aştepţi pentru orice lucru care merită.

Jake îşi îndepărtă buzele de ale ei ca să o sărute uşor pe ochi, pe frunte, pe obraji, memorînd atingerea pielii ei, subtilitatea parfumului ei în timp ce se ghemuia sub el. Va fi a lui, şi înainte ca noaptea să sfîrşească îi va cunoaşte fiecare centimetru al trupului, aşa cum şi-l cunoştea pe al lui.

Cu o încetineală făcută să-i scoată din minţi pe amîndoi, el îşi reîntoarse atenţia asupra gurii ei. Tandru, el exploră forma gurii ei cu limba, înainte

să o muşte în joacă de colţurile gurii.

Cori oftă peste gura lui, frustrată de acest asalt blînd. Inima îi bătea în urechi. Trupul i se cutremură sub senzaţia fierbinte pe care i-o dădeau buzele lui. Voia mai mult. Mai mult.

Ea îl împinse pînă ce se rostogoli pe spate, luîndu-l cu ea. Sînii ei îi împungeau pieptul, şi îl sărută lung şi afectuos. Ea îi simţi degetele mîngîindu-i spatele gol şi se arcui leneşă.

El gemu.

– Ai idee cît de mult te doresc? îi murmură el peste buze.

Cu mîinile peste umerii lui, ea îşi vîrî un genunchi între picioarele lui, împingîndu-l uşor şi uitîndu-se în ochii lui albaştri devastaţi de pasiune. Ea zîmbi dulce.

– Am idee chiar foarte bine, replică ea, apoi rîse tare cînd el holbă ochii auzindu-i remarca.

Înainte să clipească, se pomeni din nou sub el. Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut furtunos, care o lăsă fără suflare. El depuse sărutări de-a lungul obrazului, apoi se mută pe gît, lingînd-o cu limba. Ea îşi alergă mîinile prin părul lui şi oftă, umplîndu-şi nările de parfumul lui puternic. Pînă atunci nu fusese complet conştientă că făcea ce se cuvine. Dar cînd Jake îşi ridică pri-

virea şi o privi cu tandreţe, îndoielile ei se spulberară.

Jake îi luă faţa în mîini. Nu mai văzuse niciodată pe cineva atît de frumos, nu mai simţise niciodată atît de acut nevoia de a poseda. Îi cuprinse gura într-un sărut rapid, brutal.

– Asta o să fie o noapte pe cinste, şopti el.

El se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice. O pipăi peste şolduri, peste coapse, savurînd modul în care materialul moale se mula peste curbele ei, o trase şi o lipi strîns de el. Încet, îşi strecură degetele în tăietura rochiei, atît cît permitea accesul.

– Ţi-am spus cît de mult îmi place rochia asta?

– Ai spus că e drăguţă, îi reaminti Cori zîmbind.

– Am minţit.

Ea îi simţi mîinile pe ceafă, încercînd să-i desfacă cei trei năsturaşi care îi închideau rochia.

– E sexy. Un nasture cedă cînd el îi şopti cuvintele în ureche. Senzaţional. Ea simţi o curioasă senzaţie de uşurare cînd cedă şi cel de-al doilea. Un knock-out veritabil. Ultimul nasture se desfăcu.

El îi lăsă rochia peste umeri, păşi înapoi, şi rochia căzu pînă în talie. El îi mîngîie cu privirea

sînii şi umerii înainte să se uite în ochii ei. Îşi vîrî mîinile în interiorul rochiei şi o apucă de talie, apoi o trase pe şolduri şi o lăsă să cadă pe podea. Îi coborî dresul pînă la glezne, i-l scoase şi i-l aruncă deoparte, lăsînd-o doar în chiloţii albi de dantelă.

– Mă simt aşa de vulnerabilă, şopti ea, reuşind să reziste dorinţei de a se acoperi în timp ce el o devora cu privirea.

El o trase în braţe.

– Nu te voi răni. Te voi proteja.

Mîinile lui rătăciră peste trupul ei, şi îi frămîntă sfîrcurile cu degetele mari, trimiţîndu-i fiori din cap pînă în picioare. Ea îşi înfipse unghiile în braţele lui şi se întrebă cît va mai rezista să stea în picioare.

– Doamne, Cori. Am o imaginaţie bogată, dar nu m-am apropiat. Eşti frumoasă. El o trase spre el. Ea simţi căldura erecţiei lui pătrunzînd-o. Şi te vreau aşa de mult încît mă doare.

Ea se frecă de el. Pielea ei întîlni materialul moale, care o făcu să-şi amintească faptul că el încă era îmbrăcat.

– Mă întreb dacă şi tu arăţi la fel de frumos dezbrăcat aşa cum arăţi îmbrăcat, îl necăji ea simţind nevoia bruscă să atenueze tensiunea

care creştea între ei. Să vedem. Îi scoase cravata imediat.

Jake o privi, un zîmbet indulgent jucîndu-i la colţurile buzelor.

– Vrei să pariem?

Cori îşi roti ochii.

– Eşti aşa de ţanţoş.

– Asta încerc să-ţi spun, murmură el, pe un ton serios. El îi luă mîna şi o apăsă peste dovada afirmaţiei lui.

Îşi trecu palma peste el, gîndindu-se că ea îi făcuse asta, şi că el o dorea la fel de mult cum îl dorea şi ea. Agitată, îi scoase cămaşa din pantaloni, nerăbdătoare să găsească ceea ce deja ştia, era magnific. Îşi aminti cum arăta atunci cînd îl întîlnise, îmbrăcat ca un pirat, dezbrăcat pînă la talie. Zîmbind în sinea ei, Cori decise că nu văzuse destul în acea seară.

Degetele îi tremurau cînd încercă să se grăbească. Cînd în cele din urmă ea reuşi să-i descheie cămaşa, i-o trase peste umeri şi o azvîrli pe podea.

Pieptul lui se umflă şi coborî în efortul de a respira. Ea îşi presă buzele pe pielea lui. Îl necăji şi îl linse cu limba. Cînd îi vîrî sînul în gură, el scînci.

– Mă omori, reuşi el să spună şi o îndepărtă înainte ca ea să-i cuprindă gîtul cu braţele. El o prinse de şolduri şi o ridică. Instinctiv, ea îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui. Metalul rece al cataramei lui îi împunse materialul chiloţilor. Oftă şi se arcui pe spate.

Aplecîndu-şi capul, Jake îi luă sînul în gură, încercuindu-i sfîrcul cu limba umedă pînă cînd vîrful rigid se înălţa cerînd mai mult. Îl ronţăi uşor cu dinţii înainte să închidă gura şi să îl sugă profund.

Cori nu simţise niciodată o dorinţă aşa de intensă. Capul îi căzu pe spate şi închise ochii, strîngîndu-l de umeri, frămîntîndu-i muşchii aşa cum se flexionau între degetele ei. Gura lui fierbinte îşi continua tortura pînă ce ea simţi că se înmoaie.

– Jake, gata! Nu mai pot!

El îşi înălţă capul şi o privi intens.

– Spune din nou. Spune-mi să mă opresc şi o voi face, îţi promit.

Ea scutură din cap şi şopti.

– Te rog, nu te opri.

El o puse jos încet, lăsîndu-i trupul să se agaţe de al lui, creînd un masaj delicios.

– Termină-mă de dezbrăcat.

Ea îi scoase întîi pantofii şi şosetele, încurcîn-

du-se în şireturi fiindcă mîinile îi tremurau de emoţie. Apoi, îi desfăcu cureaua care o împunsese aşa de intim doar cu cîteva minute în urmă. Nasturele din talie cedă rapid. Mîinile îi tremurau în timp ce încerca să-i deschidă fermoarul. Ezitînd doar o clipă, ea îi coborî pantalonii şi i-i scoase. El rămase complet gol în faţa ei.

Ea se dădu înapoi, măsurîndu-i trupul complet gol. Cu trupul bronzat şi scăldat în lumina focului din cămin el arăta ca un zeu aztec, decise ea. Puternic, musculos, demn de respect. Arăta periculos de bine pentru un bărbat. Periculos, emoţionant, minunat, spectaculos.

Jake îşi încrucişă braţele peste pieptul masiv şi surîse.

– Ei, care e verdictul?

Cori rîse.

– O, Jake. *Eşti* ţanţoş. Ea aruncă o privire semnificativă în jos şi zîmbi. Dar trebuie să recunosc, îmi place ce văd.

– Şi mie. Cu excepţia ăstora. El îşi vîrî degetul în banda elastică a bichinilor ei şi o trase mai aproape. Nu mă înţelege greşit, zise el. Sînt foarte sexy. Cu un deget el trase linia bichinilor, acolo unde se îmbinau între picioare. Dar va trebui să dispară. Cu o mişcare rapidă el îi scoase.

Jake o lăsă la podea. Îi captură gura cu a lui, despicîndu-i buzele cu limba lui pătrunzătoare. Ea scînci uşor, primindu-i invazia, întîlnindu-i nerăbdătoare fiecare mişcare înfometată de parcă nu se mai sătura de el.

El îşi aminti gustul ei, mirosul ei, modul în care reacţiona la cea mai mică atingere a lui. Trupul ei se mişcă peste al lui într-un ritm leneş, aducîndu-l rapid la limita suportabilului. Rostogolindu-se pe spate, el îşi înfăşură braţele în jurul el, luînd-o cu el.

– Aştept asta de mult timp, zise el răguşit. El îi scoase agrafele din păr una cîte una. Savurînd modul în care părul ei îi gîdila pielea, el închise ochii. Cînd îi deschise iar, ea îl privea, plină de dorinţă sinceră.

– Eşti, fără îndoială, cea mai sexy femeie pe care am cunoscut-o vreodată. El îşi cufundă mîinile în părul ei şi trase de el pînă ce buzele ei le întîlniră pe ale lui. El îi devastă gura cu limba în timp ce mîinile îi jucau pe tot corpul.

Degetele lui întîlniră pielea catifelată şi curbele line. O răsuci uşor pe spate. Cu degetul, îi urmări linia trupului de la gît pînă la buric şi înapoi pînă la sîni. Cu degetul mare îi mîngîie sfîrcul pînă cînd acesta se prefăcu într-un vîrf ascuţit pe care îl luă

în posesie cu limba. Mîinile lui îi mîngîiau trupul. Buzele le urmară, lingînd-o de la sîni pînă în talie şi rămînînd pe şolduri. Voia s-o satisfacă aşa cum nu mai satisfăcuse pe nimeni.

Cori încercă să-şi menţină trupul liniştit cînd mîinile şi gura lui o mîngîiau cu pricepere, dar fiecare sărut şi fiecare mîngîiere o făceau să dorească mai mult. Modul lui de a face dragoste o lăsase fără suflare. Propriile ei răspunsuri o uimiră.

El o săruta peste tot pînă pe pîntece şi jos, pe picioare, lingîndu-i glezna şi apoi curbura tălpilor. Se întreba cît va mai dura pînă cînd îl va implora să o pătrundă ca să o satisfacă complet.

– Ai idee cît de mult te doresc? reuşi ea să şoptească, amintindu-şi sunetul răguşit al vocii lui cînd o întrebase acelaşi lucru cu cîteva minute în urmă.

Înainte să respire încă o dată, el îşi strecură unul din degete în căldura umedă dintre picioarele ei.

– Ştiu exact cît de mult mă doreşti, iubito. Şi îţi promit că nu te voi dezamăgi. Sprijinindu-se în braţe, el se poziţionă între coapsele ei, apoi îngheţă.

– O, Doamne, Cori. Avem o problemă.

Ea îşi vîrî mîna între trupurile lor şi îl cuprinse frămîntîndu-i uşor penisul rigid.

– Ştiu.

– Nu asta e problema. El coborî de pe ea, punîndu-şi mîinile la ochi. Nu sînt pregătit, îi spuse el încet.

Ei îi luă o clipă să-şi dea seama ce încerca el să-i spună. Cînd înţelese în cele din urmă, scoase un oftat uşor.

Fusese aşa de prinsă în sentimentele erotice pe care le experimenta încît nu se gîndise la posibilitatea de a rămîne gravidă. Jake, pe de altă parte reuşise să se controleze destul cît să se oprească atunci cînd îşi dăduse seama că nu o poate proteja. Acum avea încă un motiv pentru care să ţină la acest bărbat, încă unul pentru care să îl creadă deosebit.

Cori se uită la el. Trebuia să zîmbească. El părea aşa de nenorocit. Tandreţea o învălui.

– Cred că pot rezolva problema, se oferi ea şi se ridică în picioare, fără să-i pese că era dezbrăcată în faţa lui. Nu pleca.

Ea se întoarse din baie imediat şi puse jos o cutie micuţă, apoi se aşeză lîngă ei.

Jake recunoscu imediat ambalajul albastru. Îl ridică, dezvelind funda roşie şi albastră şi darul

de Crăciun ieşi la iveală. Pentru Cori, citi el, în cazul în care îmi vei urma sfatul ca să fii în siguranţă. Cu dragoste, Marsha. El ridică o sprînceană întrebîndu-se de ce Marsha cumpără prezervative pentru Cori.

Ridicînd din umeri ea zîmbi.

– Marsha crede că ar trebui... să mă distrez mai mult. Modul în care Cori accentuase ultimul cuvînt nu lăsa nici un dubiu asupra sensului.

Lui Jake nu-i plăcea ca cineva să-i dea un astfel de sfat lui Cori. Rupse funda şi deschise capacul, apoi îşi trecu degetele peste pacheţele, numărîndu-le. Un sentiment de satisfacţie îl năpădi.

– O duzină completă, spuse el încet, nechinuindu-se să-şi ascundă uşurarea. Nu prea te-ai distrat în ultimul timp, nu? Ea scutură din cap şi el îi văzu roşeaţa din obraji. Se aplecă peste ea şi o sărută adînc. În seara asta o să te distrezi.

O puse pe covor şi o sărută dulce, vrînd mai mult ca orice să-i provoace plăcere. Îi sărută din nou pleoapele, fruntea şi umerii, sînii. Limba lui linse jucăuş pielea în zona stomacului apoi îi necăji triunghiul auriu roşcat al părului pubian înainte să coboare mai în adînc.

Cori se arcui în timp ce gura lui se mişcă în

sexul ei. El îşi înfipse mîinile în coapsele ei şi ea îşi desfăcu picioarele pentru el într-un abandon complet, luînd tot ceea ce i se oferea, acceptîndu-i darul fără jenă. Degetul lui luă locul buzelor în timp ce o aducea aproape de orgasm.

– Asta e iubito, murmură el, dă-ţi drumul.

Ea îi auzi cuvintele tandre de încurajare şi căldură o trecu prin tot centrul fiinţei ei. Brusc se cutremură necontrolat. Sexul ei îi încleşta degetul năpădită de spasm după spasm care o lăsară slăbită. Îi simţi sărutările de pe sîni, apoi gura lui o acoperi pe a ei. Ea îi cuprinse gîtul cu braţele.

– Vreau să intri în mine, îi şopti ea în gură. Ea se întinse şi pipăi podeaua cu mîna pînă cînd găsi cutia albastră. Cu mîinile tremurînde, încercă în zadar să deschidă unul dintre pacheţele.

Jake se întinse şi luă pliculeţul strălucitor şi îl rupse.

– Data viitoare îl deschizi tu, îi promise el chicotind sexy, cînd nu te vei mai grăbi.

Un moment mai tîrziu o pătrunse.

Cu un efort incredibil el îşi menţinu trupul perfect calm, dînd trupului ei timp să se obişnuiască.

– A trecut mult timp pentru tine. E bine?

Zîmbetul ei îi trimise fiori pe şira spinării. Ea se agăţă de carnea lui tare, primindu-l cu bucurie.

Plăcerea dulce pe care o simţea părea să-i aline sufletul. El îşi şopti numele iar şi iar şi o simţi mişcîndu-se sub el într-un ritm calm, liniştit. Ea îşi înfipse degetele în spatele lui şi se împinse mai tare.

– Încetineşte, iubito. Nu mă mai pot controla prea mult.

Ea îl privi intens.

– Nu pot. Mă simt prea bine. Prea bine. Neputînd să se mai ţină, el o apucă de şolduri şi o ridică, lovind-o cu penisul iar şi iar.

– Deschide ochii, Cori. Uită-te la mine.

El privi în ochii plini de pasiune. Ea desfăcu buzele, şoptindu-i numele. Se arcui pe spate şi tremură sub el, pătrunsă de orgasm pentru a doua oară. Trupurile li se apropiară, zvîcnind repetat.

El nu se mai putu abţine. În cele din urmă, îşi dădu drumul, strigîndu-i numele, şoptindu-i cuvinte de dragoste.

Capitolul 7

Cori se îmbrăcă cu costumul ei bleu de velur şi se aşează turceşte într-un colţ la piciorul patului. Cu cotul pe un genunchi, ea îşi odihni bărbia în mînă şi îl privi pe Jake cum dormea. Ştia că nu era politicos să se uite lung, dar continua. Nu o îngrijora faptul că nesocotea o regulă minoră a etichetei.

După săptămînile în care încercase să reziste atracţiei lui Jake, cedase în cele din urmă, îşi încălcase regula de a nu se implica sentimental cu

vreun bărbat decît la nivel social. În cele din urmă se convinse că le putea avea pe toate, că putea ţine la un bărbat, putea avea o relaţie intimă cu el şi să îşi menţină totuşi independenţa fizică şi emoţională pe care se chinuise atît de mult să şi-o dobîndească.

Noaptea trecută fusese aşa de sigură de decizia ei dar privind lucrurile în lumina rece a zilei nu mai era atît de sigură. Fiind cu Jake, făcînd dragoste cu el, simţise că era bine, natural ce făcea. Nu avusese nici o ezitare cînd îşi unise trupul cu al lui. De fapt, se simţise deodată întregită pentru prima dată după o perioadă foarte lungă.

De asta era aşa de încărcată de îndoieli în dimineaţa asta.

Cum se uită la el, Jake se răsuci pe burtă. Cuvertura căzu şi îi lăsă la vedere umerii şi spatele. Talia şi şoldurile lui, înguste în comparaţie cu spatele, îi erau ascunse vederii, dar ştia ce va găsi dacă se va întinde şi va da deoparte cearceaful cu motiv floral, mai mulţi muşchi cu care avusese cel mai intim contact din viaţa ei.

Privirea îi rătăci mai jos, la picioarele care atîrnau la marginea patului. Zîmbi. Se putea ca el să o dorească în pat, dar în mod cert nu se po-

trivea în el. Ar putea regreta că petrecuse noaptea cu ea cînd se va trezi îmbufnat că dormise prost pe o sofa care era mică pentru el.

Nu că ar fi dormit prea mult. Ea îşi aminti multele dăţi în care aţipise extenuată şi mulţumită, doar ca să fie trezită de vîrfurile degetelor lui care îi mîngîiau spatele, de buzele insistente care îi sărutau uşor genunchii, şoldurile, ceafa.

De fiecare dată cînd făcuseră dragoste îşi împărtăşiră secrete, gînduri şi dorinţe, descoperiseră moduri noi, emoţionante de a-şi face plăcere unul altuia, experimentară o senzaţie grozavă a împlinirii mai mult ca oricînd. De fiecare dată ea se mai îndrăgostea un pic de el.

Se îndrăgostea? Respingînd noţiunea automat ea încălcase cea mai importantă lege, îşi vîrî picioarele în mocasinii roz-pal şi se ridică. Îşi luă geanta de pe masa din bucătărie şi ieşi încet afară. Dacă se grăbea va putea ajunge la brutărie după gogoşi calde şi se va întoarce înainte să se trezească Jake. Şi poate că aerul rece al dimineţii îi va limpezi mintea şi o va face să gîndească mai raţional.

Se sui în maşină, îşi puse centura de siguranţă şi porni motorul. O întîmpină un sunet clic-clic-clic.

– Minunat. Încă o baterie moartă.

Cu un oftat se întoarse în casă ca să cheme remorcherul. Cel puţin nu trebuia să piardă timp căutînd numărul. Îl ştia pe dinafară.

În creierul lui amorţit de somn pe jumătate, Jake, nu putu localiza sunetul slab, zornăitor. Părea să-i vină de undeva din cap. Îşi imagină o barcă cu motor, un punct în depărtare care se deplasa cu o viteză uimitoare. Zgomotul se intensifică şi el se gîndi că nu venea din vis. Era prea real, şi practic în capul lui.

Deschise un ochi în silă ca să vadă o mare minge portocalie. Se întreba de ce Cori pusese o pereche de papuci blănoşi pe pernă la cîţiva centimetri de nasul lui.

Papucul se ridică şi începu să se răsucească, rezolvînd misterul.

Pisoiul ei mare şi portocaliu mieuna.

– Bună Max, spuse Jake căscînd la rîndul lui. El mîngîie pe cap felina prietenoasă apoi se întinse. Fiecare muşchi din trupul său se împotrivi acţiunii.

În mijlocul nopţii el şi cu Cori traseră patul şi se suiră în el încolăciţi, îşi traseră pături şi cearceafuri pe ei, apoi le aruncară cît colo cînd pielea li se încinseră. Dacă nu ar fi fost aşa de distras ar

fi observat că salteaua transpirase sub ei şi s-ar fi mutat pe podea. Modul în care tăblia patului amenința să-i oprească circulația la glezne îl sperie, data viitoare vor dormi în patul lui.

Jake zîmbi. Cori să doarmă în patul lui. Îi plăcea cum suna asta. Răsucindu-se pe o parte ca să o sărute, observă că era singur. Se ridică în fund, se aplecă peste perne şi privi în jur.

O rază de soare strălucea peste aşternutul cu care era acoperit, spunîndu-i că dormise mai mult decît de obicei, chiar şi pentru o zi de duminică. Nu-l surprinse, avînd în vedere că adormise obosit, extenuat, înainte de venirea zorilor.

Bolul de floricele şi sticla goală de vin nu mai erau pe podea lîngă şemineu. Haina lui era aşezată pe spătarul balansoarului, pantalonii şi cămaşa lui împăturite şi aşezate pe scaun, împreună cu butonii şi ceasul. Cori se trezise de cîtăva vreme, trase el concluzia.

Vîrîndu-şi mîinile sub cap, el şi-o imagină, în şortul acela mătăsos pe care îl văzuse atîrnînd în dosul uşii din baie, mergînd tiptil prin cameră şi făcînd curat, încercînd să nu-l trezească, strîngîndu-i hainele ca să le poată găsi fără să bîntuie toată casa cînd se va da jos din pat.

Era o imagine îmbietoare, surprinzător de in-

timă, cu care se obişnuise fără cei mai mic efort. La naiba, deja se obişnuise cu asta.

Cu două zile în urmă, cînd decise să facă orice pentru ca Cori să devină parte din viaţa lui, nu se gîndise la ceea ce implica o asemenea decizie. Întrebări de genul ce roi voia el ca ea să joace în viaţa lui? Şi pentru cît timp? În dimineaţa asta ştia răspunsurile.

O voia de soţie.

Pentru o viaţă.

Jake clipi din ochi. Nu căutase un partener de viaţă, dar nu se îndoia de faptul că îl găsise. Pentru prima dată întîlnise o femeie fără de care nu se putea imagina. Şi nici nu intenţiona. Zvîrlind cuverturile deoparte îşi balansă picioarele pe marginea patului şi îşi puse tălpile pe podea.

Vocile de afară îi atraseră atenţia. Îşi înălţă capul şi ascultă, prinzînd chicotitul sexy al lui Cori. O secundă mai tîrziu auzi şi un rîs masculin.

Jake se ridică şi ajunse la balansoar în doi paşi. Fără să-şi mai pună lenjeria, îşi trase pantalonii şi îi încheie înainte să se ducă spre uşă. Închise un ochi şi se uită pe gaura cheii înainte să fie gata.

Parbrizul *Volswagen*-ului lui Cori era deschis şi conversa înflăcărat cu un bărbat. Se putu gîndi la

un singur cuvînt ca să descrie bărbatul: curat.

Tricoul lui alb, sportiv era vîrît în nişte pantaloni de lucru care aveau o dungă de care un sergent în armată s-ar fi mîndrit. Pantofii îi erau la fel de impresionanţi, strălucitori ca un bănuţ nou.

Tipul arăta mai mult ca un dansator la *Chippendale* decît un mecanic auto, aşa cum arăta semnul de pe camionul parcat lîngă *Porsche*-ul lui Jake.

Deschise uşa, intenţionînd să afle ce se întîmplă.

– Calmează-te iubito, zicea tipul. Bobby te va rezolva imediat.

Vocabular de surfer, observă Jake gîndindu-se că se potrivea cu părul decolorat de soare care ieşea de sub şapca tipului. Undeva în mintea lui, Jake înregistra faptul că Cori trebuia să-l fi chemat ca să-i pornească maşina, dar pe el îl interesa mai mult tonul siropos şi prea familiar cu care discuta cu ea.

Trîntind uşa după el, Jake hotărî că văzuse destul şi înaintă desculţ pe pavajul rece în timp ce tipul o luă pe Cori pe după umeri.

– Jake Tanner, prietenul doamnei, spuse el fără să mai aştepte ca Cori să-l prezinte, şi întinse mîna. Aşa cum plănuise, tipul fu forţat să-i dea

drumul lui Cori şi îi strînse mîna.

– Bobby Armstrong, *Remorcarea de Urgenţă Armstrong.* Mergem oriunde, oricînd. Şi nu vă forţăm mîna luîndu-vă o avere pentru servicii bune. Clipi din ochi, părînd să savureze gluma. Înţelegi ce vreau să spun?

Jake înghiţi o remarcă brutală despre unde s-ar putea duce Bobby.

– Sigur că da, Bobby.

Bobby îşi scoase şapca şi se duse mai aproape către *Volswagen* şi mai departe de Cori, observă Jake cu o mică notă de satisfacţie.

– Alternatorul este paradit. Va trebui să-l tractez pînă la atelier.

Jake duse mîna în buzunarul de la spate şi scotoci după portofel.

– Mă voi ocupa eu de maşina doamnei, îi spuse el mecanicului. Îmi pare rău că te-ai deplasat pînă aici degeaba.

– Jake! Cori îşi aşează mîna pe umărul lui Jake ca să-i atragă atenţia. Eu l-am sunat pe Bobby ca să...

– Întoarce-te în casă, Cori. Mă ocup eu de asta.

– Dar...

El îi tăie restul propoziţiei cu un sărut rapid,

apoi o răsuci şi o bătu uşurel pe fund.

– Va dura doar o clipă, iubito, spuse el şi se răsuci către Bobby.

Cu gura deschisă, ea se răsuci la timp ca să-l vadă pe Jake dîndu-i lui Bobby nişte bani, pentru deranj, apoi depuse o mînă grea pe umărul lui Bobby şi-l direcţionă către camion.

Întregul episod nu durase mai mult de treizeci de secunde şi o lăsase mută de uimire. Oare o concediase Jake cu un sărut şi o bătaie pe fund? Se simţi de parcă era prinsă pe picior greşit, de parcă se uita la un film cu Ozzie şi Harriet, doar că Ozzie nu ar fi plecat cu un ultim gest în faţa spectatorilor.

Îşi încleştă mîinile în pumni de parcă ei îi puteau aduna furia şi începu să patruleze, privind în lături cînd Jake îl conduse pe Bobby la camion.

Respiră adînc şi îşi spuse să se calmeze. Adevărat, piratul se reîntorsese, mai arogant ca oricînd dar nu ca să stea, nu dacă avea şi ea un cuvînt de spus.

Cine se credea? Întîi ieşise fără să poarte altceva decît pantalonii cu dunguliţe şi barba care-i crescuse peste noapte, arătînd clar cum îşi petrecuse noaptea. Apoi avusese tupeul să o concedieze, de parcă ea avea nevoie ca el să discute

în numele ei.

Nu-şi putea crede ochilor, bărbatul grijuliu, sensibil cu care făcuse dragoste toată noaptea se transformase într-un tiran. De-abia îl recunoştea.

Brusc se opri din patrulat. Nu, nu era adevărat. Asta nu era prima, sau a doua dată cînd era tratată umilitor. A fost petrecerea de *Halloween,* biblioteca, picnicul, unde el vorbise de parcă era singurul care trebuia să decidă cu cine să se întîlnească sora sa. Înainte ca ea să scoată o vorbă, el o îmbrăţişă o trase către el şi o sărută. Trăgîndu-se într-o parte ea se eliberă din strînsoare.

– Ce crezi că faci? spuse ea uitîndu-se urît la el.

El îi depuse un sărut pe vîrful nasului, apoi zîmbi.

– Încerc să te sărut de dimineaţă, spuse el cu o strălucire diavolească în ochi.

– Foarte amuzant. Cine ţi-a dat dreptul să-l trimiţi înapoi?

El îşi împreună sprîncenele şi se încruntă la ea.

– Pe cine?

– Pe Bobby?

Jake rezistă dorinţei de a-l imita pe Bobby Armstrong. *Remorcare Urgentă Armstrong.* Cal-

meazã-te, fetiţo. Hmmm. Dacă ea avea nevoie ca cineva să repare lucrurile ca lumea, atunci el o va face. Apoi, amintindu-şi modul în care Bobby îşi pusese mîna pe umărul lui Cori simţi că ia foc. Îşi lăsă braţele să cadă. Cori se dădu doi paşi înapoi.

– Mă voi îngriji eu de maşina ta, spuse el încet, fiindcă nu vedea de ce să ţipe. Nu-ţi face griji.

– Nu ai dreptul să te amesteci. Nu e treaba ta.

– Tu eşti treaba mea şi la fel maşina ta, ţipă el uitînd intenţia de a discuta în secret. Încă îl mai vedea în minte pe Bobby ţinîndu-se după ea. Îşi încleştă pumnii pînă cînd îl durură degetele. Dacă ai vreo problemă, spune-mi mie şi mă voi ocupa eu de asta.

– Sînt perfect capabilă să am grijă de mine, dar îţi apreciez oferta.

– Nici o problemă, mă ocup eu.

Drept răspuns ea îi întoarse spatele.

Jake o auzi vorbind de una singură. Părea ca şi cînd ar număra pînă la zece aşa nervoasă cum era, dar el nu-şi imagina ce o deranjase într-atît. Se uită lung la spatele ei, aşteptînd ca ea să se calmeze. Cînd în cele din urmă ea se răsuci către el, se gîndi că tehnica cu număratul funcţionase. Arăta foarte bine.

– M-ai concediat, zise ea un pic mai tare, de parcă nu m-aş fi putut descurca cu mecanicul auto.

– Iubito, dacă tipul ăla e mecanic, eu sînt Papa.

– Bobby are propria companie auto de mai mulţi ani.

– Şi-a construit-o cu escavatorul propriu?

– Este staţia de la intersecţia lui Holly cu McFarland.

Amintindu-şi staţia de benzină pe care i-o menţionă, Jake îşi încrucişă braţele peste piept şi pufni scurt.

– Drăguţ loc. Pun pariu că altcineva execută reparaţiile.

– Jake, nu-i adevărat.

– I-ai văzut mîinile? Doamne, unghiile tipului erau manichiurate. Pun pariu că nu a făcut nici măcar o pană. El scutură din cap. Mecanic autorizat pe...

– Destul. Cori scrîşni din dinţi întrebîndu-se dacă se certa pe seama reparaţiei maşinii; o idee prostească. Ar fi fost fericită să-l lase să se ocupe de maşina ei. Dacă dorea, îl va lăsa să o spele, să cureţe motorul. Ar fi o plăcere, nu, o uşurare, să treacă responsabilitatea asta pe umerii altcuiva.

Dar nu asta era problema.

Încet, îşi înălţă capul, urmărind cu ochii linia pieptului său musculos, pînă cînd îi întîlni privirea. Problema era modul în care o tratase.

Îi trebuiră ani de zile ca să se convingă că nu era ca mama ei, că se putea descurca de una singură că nu avea nevoie de un bărbat care să facă totul pentru ea. Şi el se amestecase şi o dăduse deoparte de parcă era incapabilă să se ocupe de o problemă minoră.

Scoase un oftat. Ştiuse de la bun început că Jake era genul de bărbat căruia îi plăcea să preia controlul. Şi-ar fi dat seama mai devreme sau mai tîrziu că încerca să preia controlul vieţii ei şi ar fi refuzat să-l mai vadă.

– Cred că mai bine ţi-ai lua lucrurile şi ai pleca, zise ea.

– Ce?

– Am făcut o greşeală noaptea trecută şi cu cît înfruntăm faptele mai repede, cu atît mai bine.

– Despre ce vorbeşti?

– Despre asta. Ea gesticula cu ambele braţe luînd totul în vizor. Poate că Susie e obişnuită să te bagi în treburile ei oricînd doreşti, dar eu nu.

– Cori, iubito. El se întinse după ea dar ea se dădu înapoi. Exagerezi. Am încercat să te ajut.

– Grozav. De cîte ori crezi că am nevoie de ajutor te ridici şi preiei lucrurile. Mulţumesc, nu am nevoie de aşa ceva. El încercă să deschidă gura. Aş vrea să pleci. Acum.

Spre surpriza ei, el se răsuci şi intră în casă. Cînd ieşi o clipă mai tîrziu, avea pantofii într-o mînă şi cheile de la maşină într-alta. Avusese timp să-şi pună cămaşa şi haina, dar nu se mai chinuise cu butonii. Cravata îi atîrna aiurea la gît şi batista îi ieşea din buzunarul de la piept. Arăta furios.

– Ştii ce cred? spuse el, arătîndu-i un deget ca să accentueze. Cred că ţi-e frică să afli că ai nevoie de un pic de ajutor. Încerci să dovedeşti că Cori McLaughlin poate face totul singură. Ştiu că e foarte important pentru tine, dar lasă-mă să-ţi spun ceva. Ai nevoie de oameni, ca şi ceilalţi.

– Nu am nevoie de nimeni care să-mi conducă viaţa.

– Nu ai nevoie ca eu să-ţi conduc viaţa. Asta vrei să spui, nu?

Fără să mai spună vreun cuvînt, el se îndreptă către maşină şi plecă.

Ea îl privi plecînd, spunînd că făcuse un lucru bun rupînd relaţia chiar aici şi acum. Lucrurile merseseră prea departe. Experienţa o învăţase că

o va durea mai puţin dacă nu se implica atît de mult încît să nu poată sta fără el. Era cea mai bună soluţie.

Încă năucită, se duse către masa de picnic şi se aşeză pe bancă. Lacrimile îi ţîşniră imediat.

Capitolul 8

– Unchiule J.T., o să te căsătoreşti cu Cori?

Jake îşi înălţă capul şi îl scoase de sub *Porsche*-ul lui.

– Fir-ar să fie, vreau să spun... pe dracu'.

Cu mîinile pe amortizor se tîrî pe podeaua garajului pînă cînd fixă matriţa ca lumea.

– Ei, te însori? repetă nepotul său de şase anişori.

– Ar fi destul de greu acum, replică Jake avînd în vedere că doamna nici măcar nu-mi vorbeşte.

– Grea treabă, amice. Se vede că e friptă. Rick mai puse ceară pe cîrpă şi reluă de unde rămase cu lustruitul pe aripa din faţă.

Jake îşi studie nepotul, scuturînd din cap la acurateţea concluziei pe care acesta o trase.

– Cum de ai ajuns la ideea asta aşa de repede?

Ricky pufni.

– Cunosc eu fetele. El îşi împinse bărbia în faţă cu mîinile în şolduri. Sînt aşa de furioasă, n-o să-ţi mai vorbesc niciodată, mimă el, cu vocea subţiată în mod deliberat.

Jake se aplecă înainte rezemîndu-şi coatele pe genunchi.

– Sună de parcă ai avea experienţă la lucruri de genul ăsta.

– Sigur că da. Aşa spune sora mea cînd fac ceva ce nu-i place. Urăsc cînd fetele fac asta.

Jake chicoti uşor şi se ridică.

– Şi eu.

După ce îşi agăţă cheia fixă pe cuierul din spatele băncii de lucru, Jake scotoci printre boarfe după un tricou vechi înainte să vină lîngă Ricky. Era uşurat de faptul că nepotul său nu-l întreba de ce lustruiau aripa deja terminată. Ricky era încă prea mic ca să înţeleagă dar Jake des-

coperise că cel mai bun mod de a-şi scoate din minte o femeie era să-şi îndrepte atenţia asupra problemelor de familie. Dacă se dedica muncii pe care o făcea nu va mai avea energie ca să gîndească. Tehnica lucrase minunat în trecut.

Spera ca şi azi să funcţioneze la fel de bine.

Apropiindu-se de maşină, Jake se concentră asupra aranjării ei.

– Probabil că va trebui să-i duci lui Cori nişte flori.

Mîna lui Jake îngheţă în mişcare.

– Crezi că va merge?

Ricky dădu din cap entuziasmat.

– Mda. Aşa s-a întîmplat într-un film pe care l-am văzut eu odată. O fată s-a supărat pe băiatul ei aşa că el i-a luat flori. L-a început a ţipat, apoi l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat. A fost o ceartă mică, dar în final s-a rezolvat. Pocni din degete. Uite aşa.

Uite aşa. Jake îşi dori să fie atît de simplu.

Scuturînd din cap, merse în colţul garajului şi luă o cîrpă curată înainte să se reîntoarcă la maşină.

– Mulţumesc pentru sugestie, dar cred că de data asta nu merg florile, băiete.

Ricky se dădu în lături şi luă şi el altă cîrpă.

– Cum aşa?

– Cori a fost ofensată tare.

– Oh! Ricky îşi împreună sprîncenele şi îşi încrucişă braţele la piept. I-ai putea cumpăra un ursuleţ. Animale pentru fete.

– Nici asta nu va merge.

– De ce nu?

– Fiindcă atunci cînd m-a dat afară a vorbit ca şi cînd nu ar vrea să mă mai vadă.

– Uau! Chiar că a fost ofensată.

Jake încuviinţă din cap, gîndindu-se că şi el a fost supărat. Fiindcă mecanicul pusese mîinile pe Cori, fiindcă Cori luase apărarea tipului cînd Jake pusese la îndoială abilitatea mecanicului, pe modul în care-i spusese că încerca să-i conducă viaţa cînd tot ce dorea el era să-i repare maşina blestemată.

Încă iritat, trase de colţurile maioului pînă cînd îl făcu cîrpă de şters.

– Da, mi-e teamă că e ceva serios, Ricky, şi nu cred că mă va plăcea din nou dacă îi voi cumpăra ceva.

Ricky îşi făcu cîrpa pătrăţel.

– Poate că ar trebui să-i spui că îţi pare rău.

– Grozavă idee, dar nu cred că mă va asculta.

– Serios? Ce i-ai făcut?

– Nu i-am făcut nimic. *Încercam doar s-o ajut.*

– Atunci de ce s-a înfuriat aşa de rău?

– Nu ştiu! Jake închise ochii şi numără încet pînă la trei, se uită la nepotul său întrebîndu-se dacă puştii aveau un instrument special care să te aducă la un subiect pe care nu doreai să-l discuţi.

– Uite, zise el răbdător, am putea discuta despre altceva?

– Sigur. Eu şi cu Jason am găsit o broască moartă în piscină ieri. Ricky îşi încreţi nasul. Era grasă.

Jake reuşi să rîdă.

– Îmi imaginez. Deşi subiectul ăsta trebuia să fie mai uşor decît celălalt, nu era. El spusese adevărul cînd îi zisese lui Ricky că nu ştia de ce Cori era supărată. Ştia, în regulă, că nu o putea învinui nici un pic pentru modul în care ţipase la el. Doamne, acţionase ca un prost, nebun de gelozie.

Dar cînd îl văzuse pe domnul Curat aşezîndu-şi braţul peste umărul femeii cu care îşi petrecuse noaptea făcînd dragoste, ceva din interiorul lui răbufni. De parcă fiecare hormon venise la viaţă. Scuturînd din cap, decise că nu fusese o idee bună să-şi urmeze instinctele de data asta.

– Facem o pauză? spuse Ricky, întrerupînd gîndurile lui Jake.

Jake se uită în jos spre Ricky. Cîrpa îi atîrna în mîna dreaptă şi el clipi din ochi somnoros.

– Bună idee.

– Te întrec pînă în casă, ţipă Ricky venind din nou la viaţă şi luînd-o la fugă, lăsîndu-l pe Jake în spatele lui. Erau aproape de uşă cînd Ricky se împiedică.

Automat, Jake se întinse şi îl prinse înainte să cadă.

– E-n regulă?

Ricky făcu semn din cap că da. Uitîndu-se în jos, Jake descoperi problema.

– Mai bine am lega şiretul ăla, băiete.

– Îl leg eu.

– Nici o problemă. Jake îngenunche şi luă şireturile.

Ricky îi dădu mîinile deoparte.

– Îl pot lega eu, unchiule J.T.

Jake se ridică în picioare şi îl privi pe Ricky luptîndu-se să-şi lege şireturile, gîndindu-se că semăna mult cu mama lui. Mary avea aceeaşi expresie a feţei cînd era hotărîtă să demonstreze că putea face ceva fără ajutorul lui. Jake zîmbi. Nu se schimbase prea mult. Încă refuza să-l lase

să facă ceva pentru ea.

Mulţumesc pentru ofertă, dar sînt obişnuită să mă descurc singură, îi spusese ea ferm.

La fel de hotărîtă fusese şi Cori în acea dimineaţă.

Cori.

El şi-o imagină aşa cum stătea în stradă lîngă maşina lui, cu o expresie de luptătoare pe faţă, apoi o compară cu expresia independentei Mary de acum cîteva zile cînd se oferise să o ajute să schimbe robinetele la bucătărie. Nu era diferenţă între ele. Deloc chiar.

Vîrîndu-şi mîinile în buzunarele din spate ale blugilor săi, îşi dădu seama că şi Ricky era independent.

Cu alte cuvinte, era înlăturat.

Jake se aşează pe treptele verandei. Aşa bune cum îi erau intenţiile, trebuia să recunoască că reacţiile îi erau văzute, de cele mai multe ori, ca nedorite. La dracu', în final va accepta faptul că Susie nu avea nevoie ca el să-şi bage nasul în treburile ei, apoi se întorsese şi făcuse acelaşi lucru cu Cori. Şi ea fusese cea care îi deschisese ochii asupra relaţiei cu sora sa.

Doamne, o făcuse lată de data asta. De ce nu fusese atent cînd Cori încercase să-i spună că se

putea descurca singură? se întrebă el. Răspunsul veni rapid: el fusese prea ocupat ca să facă pe deşteptul din cauza unui remorcagiu care îi atinsese femeia.

Acum îşi tăiase craca. Cumva, trebuia să găsească un mod de a o face pe Cori să ştie că înţelesese ceea ce-i spusese.

Cori îşi folosi cotul ca să ţină în loc jaluzeaua la care făcuse ultimul tuşeu. Apoi se dădu un pas înapoi şi îşi admiră lucrul de mînă, mulţumită că reuşise să instaleze jaluzelele într-o singură zi.

Şi o noapte, adăugă ea, amintindu-şi că era noapte cînd începuse să lucreze la ele şi le terminase dimineaţa. Încă de cînd se certase cu Jake şi-l trimisese acasă.

Îşi roti ochii prin magazin gîndindu-se ce să mai facă, şi se întinse după ceaşca cu ceai. Sorbi cu grijă, dorindu-şi ca lichidul negru să se răcească ca să-l poată da pe gît dintr-o înghiţitură şi să se poată răcori.

Telefonul sună.

Sări, vărsînd ceai fierbinte în farfurie.

– Fir-ar să fie.

Telefonul continuă să sune. Îşi şterse mîna pe fundul blugilor şi făcu o remarcă oribilă la invenţia lui Alexander Graham Bell, refuzînd să ridice receptorul doar din cauza zgomotului pe care îl făcea.

Era duminică, aşa că nu avea chef să primească telefoane de serviciu. Deschise robotul, ca să nu trebuiască să discute cu nimeni. Cînd va mai suna cineva maşina ei va înregistra şi i-l va transmite.

În timp ce descifra cum să monteze jaluzelele, Bobby sunase ca să-i spună că şareta mergea şi că o putea lua oricînd. Venise la ea acasă, a doua oară, la scurt timp după plecarea lui Jake, şi fără un cuvînt la cele întîmplate, ridică maşina. După ce o lăsase la atelier promise să o facă nou-nouţă şi plecă.

Sunase Marsha. De patru sau cinci ori.

Bună, Cori. Ce mai e nou? Sună-mă cînd poţi. Ţac.

Amice. Ce mai faci? Ai uitat cum să suni? Ţac.

Hei, McLaughlin, nu mai ştii să suni? Ţac.

Nu mersese la ţintă ca să întrebe detalii despre legătura lui Cori cu Jake, dar pentru asta sună. Cori nu era gata să discute ceva despre

ceea ce se întîmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. De aceea deschisese robotul.

Cori se strîmbă. Pe cine încerca să prostească? O deschisese din cauza lui Jake.

Nu ştia ce să-i spună dacă sună. *Cînd* va suna, se gîndi ea, convinsă că nu-l va mai vedea.

Ţac. Încă un telefon.

Vorbitorul trebuie să se fi decis că nu avea sens să-i lase vreun mesaj. Sau se încăpăţîna să-i vorbească ei, şi nu maşinii. Se uită la telefon. Jake avea această încăpăţînare. Plecase furios ca vijelia dar îl cunoştea destul de bine ca să ştie că nu se terminase totul între ei, că el nu va renunţa fără luptă. Şi fiindcă se calmase şi ea după mai multe ore, îşi dădu seama că nu dorea să se termine, cel puţin nu din cauza unei neînţelegeri.

Gîndind mai limpede acum, îşi aminti că ştiuse de la începutul relaţiei lor că Jake avea o personalitate care îl făcea să-i conducă pe toţi. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru această dimineaţă şi să raţioneze logic, în loc să se supere.

Dar el se purtase ca un stăpîn, se contrazise ea, cînd o sărutase şi o trimisese în casă, ca să aştepte pînă discuta problema maşinii. Doamne, era prea mult. Şi modul nebunesc în care reacţionase cînd îl apărase pe Bobby, de parcă îi era

vreun rival în turnir şi ea îl alesese campion pe Bobby Mecanicul în loc de Jake Magnificul. Vai, trebuia să se fi gîndit că era gelos.

Încet, Cori aşează ceaşca jos. Sprijinindu-se într-un cot pe masă, se mai gîndi o dată. Ea şi cu Bobby fuseseră prieteni încă din şcoală, dar Jake nu avea de unde să ştie asta. Bobby o înconjurase cu braţul cînd Jake ieşise din casă ca un taur care văzuse steagul roşu. E foarte posibil să fi avut impresia greşită despre ceea ce era între ea şi Bobby. Poate că *fusese* gelos.

Asta îi va explica, în mod sigur, comportamentul, poate că i-l va şi scuza.

Şi el nu era complet ţicnit încît să creadă că avea nevoie de el sub pretextul maşinii. Îi spusese toate problemele pe care le avusese cu ea şi că nu mai spera să o scoată la capăt cu maşina. Iar ea sărise pe el cînd încercase să o ajute.

Bună treabă, McLaughlin.

Telefonul sună din nou. În timp ce ascultă propriile instrucţiuni date interlocutorului, bătea din degete pe masă, nerăbdătoare să afle cine suna de data asta.

– Dacă nu ridici receptorul chiar acum o să-l trimit pe soţul meu acolo să vadă ce e cu tine, şi va fi foarte furios dacă îl voi determina să plece în

mijlocul celor şaizeci de minute, o auzi pe Marsha spunînd. Ai timp pînă număr la trei. Unu... doi... doi şi jumătate...

Cori smulse receptorul din furcă.

– Bine, bine, sînt aici.

– Vai, măi fată. Chiar eram îngrijorată pentru tine, spuse Marsha.

– Îmi pare rău. N-am vrut...

– Eşti bine? Unde ai fost? De ce nu m-ai sunat?

– Sînt bine. Serios. Cori respiră adînc. Nu aveam chef să discut cu nimeni azi.

Marsha scoase un zgomot nazal, apoi începu să ceară toate detaliile despre întîlnire şi după aceea.

Cîteva minute mai tîrziu, Cori se pomeni recunoscînd în silă că ea şi cu Jake folosiseră echipamentul dăruit de Marsha.

Marsha scoase un oftat de uşurare.

– Atunci totul este bine între voi.

– Bine ar fi, murmură Cori.

– Ce e? Ce ai spus?

– Am spus că bine ar fi... O bătaie în uşă întrerupse discuţia. Cori surîse, se uită în sus şi trimise mulţumiri cerului. Trebuie să închid. E cineva la uşă.

– La ora asta din noapte? Cori, fii atentă. Mă auzi? Eşti singură acolo?

– Relaxează-te, Marsha. Nu deschid uşa pînă ce nu sînt sigură.

Închise.

Bătaia se înteţi.

Se duse şi deschise vizorul, şi văzu ceva care arăta suspicios, cu un nas mare şi roşu. O secundă mai tîrziu obiectul roşu se ridică uşor, aducînd în vizor o pereche de dinţi perfecţi, înconjuraţi de buze roşii, proporţionale cu nasul uriaş.

Trase vizorul cu o mînă şi verifică yala cu cealaltă. Încuiată. Era perfect. O făcuse mai devreme.

– Cine-i acolo? îşi apăsă urechea de uşă şi aşteptă o replică.

– Domnişoară Cori McLaughlin?

Ea redeschise vizorul în silă.

– Da?

Nasul se mişcă în sus şi în jos.

– Minunat. Absolut minunat, spuse vocea înfundată. Am un mesaj pentru tine.

Aşa cum se uita, musafirul ei se dădu un pas înapoi şi ţinu un plic mare în faţa vizorului. Numele şi adresa ei erau înscrise în litere îngroşate. Cu cîtva timp în urmă scrisese la *Clown-o-Grams. Inc.,*

gîndindu-se că ar fi amuzant.

– Cine te-a trimis?

Clovnul se mai dădu doi paşi înapoi şi ea îl putu vedea mai bine. Purta o vestă mov-cardinal peste un costum închis la culoare. Avea faţa vopsită în alb, cu lacrimi arigintii pictate pe fiecare obraz şi o frunte ridicol de înaltă, o cunună de bucle de nylon galbene, verzi, albastre şi albe.

– Domnişoară McLaughlin, spuse el pe un ton înăbuşit, sînt aici cu afaceri. Deschide.

Cori îngheţă.

– Ia stai uşurel. Nu deschid uşa oricărui clovn care bate. De unde să ştiu eu că nu eşti un hoţ sau un criminal deghizat?

Umerii clovnului părură să se cutremure.

– Doamnă, arăt ca şi cînd aş vrea să te atac?

Într-o mînă ducea un buchet de flori la fel de mari şi colorate ca cele pe care le adusese ea din excursia în Mexico, şi în cealaltă mînă un ursuleţ cafeniu cu turcoise, cam de un metru jumătate, şi o sticlă de vin împreună cu vreo şase baloane. Părea inofensiv, în regulă, şi probabil fusese trimis de cineva care dorea să o felicite pentru magazin.

Cori lăsă lacătul şi deschise uşa.

– Bine. Poţi intra. Dar fără bancuri.

Clovnul intră şi se plantă în mijlocul camerei, costumul jucînd pe el în timp ce se bîţîia pe ritmul unei melodii. Întinse mîna stîngă şi îi oferi florile de hîrtie.

– Pentru tine, draga mea.

– Mulţumesc. Intrînd în joc, ea acceptă buchetul cu o plecăciune.

Clovnul începu să danseze. Cori se învîrti în cerc în timp ce el dansa pe lîngă ea bătînd din palme, acceptînd cu graţie un dar după altul, pînă ce nu le mai putu ţine în braţe. Rîzînd, se gîndi că tipul era bun în meseria lui. Se simţi mai bine decît... decît de dimineaţă.

După ce execută o plecăciune, clovnul îi înmînă darul final.

Cori făcu vraf cadourile ca să ia plicul mare. Examină scrisoarea timp de cîteva secunde, îl deschise şi scoase o singură foaie.

Am crezut că dacă o să fac pe clovnul, o să mă pot îmbrăca astfel. Te rog, iartă-mă. Am fost un prost. J.T.

Clovnul se ridică şi îşi scoase masca.

– Jake? El se ridică în mijlocul magazinului purtînd peruca colorată şi o expresie serioasă.

– Doar ascultă-mă, zise el. Da?

Ea deschise gura ca să vorbească. Nu ieşi

nimic. În final trebui să dea din cap.

El oftă din greu, şi făcu un pas către ea, pantalonii fluturîndu-i în timp ce se mişca.

– Ai avut dreptate, nu trebuia să mă amestec cînd discutai cu Bobby. Cuvintele îi ieşiră în grabă, de parcă, se aştepta s-o audă dîndu-l afară în orice clipă. Eşti perfect capabilă să-ţi porţi de grijă şi nu ar fi trebuit să te tratez ca pe un copil. Şi... Am fost gelos, pentru că te-a atins tipul. Am acţionat ca un idiot. Iartă-mă. Pentru tot. El clipi din ochi, ascunzîndu-şi privirea albastră, strălucitoare, de ea. Vorbesc serios.

Ea îşi coborî privirea şi îşi trecu degetele peste numele de pe plic. O surprinsese încă o dată. După modul în care îl tratase nu-l putea învinovăţi dacă nu i-ar mai fi vorbit vreodată. Dar el venise la uşa ei îmbrăcat ca un clovn, cu daruri imense, prosteşti, care îţi sfîşiau inima.

Jake îşi ţinu respiraţia pînă cînd ea îşi ridică privirea şi o întîlni pe a lui. El privi cum buzele i se întindeau într-un zîmbet, şi nodul din stomac i se dizolvă imediat.

Meritase tot efortul prin care trecuse învîrtindu-se cu atîtea daruri, rugîndu-l pe un coleg de şcoală să-i împrumute costumul tîrziu, într-o duminică. Meritase foarte mult.

Se întinse şi trase de o aţă care atîrna din tricoul ei roşu.

– Ţi-a înghiţit pisica limba?

Cori simţi lacrimi în ochi, dar nu le putea opri. Clipi, şi una dintre ele se scurse pe obraji.

– O, iubito. Jake o trase în braţele lui. Te rog, nu plînge.

Dar nu voia să o oprească. O ţinu strîns la piept, cu o mînă pe sub talie, strivindu-i pieptul de al lui.

Inimă peste inimă, coapsă în coapsă, el o lăsă să plîngă. O frecă pe spate şi o mîngîie pe obraji. Murmura cuvinte tandre de dragoste şi făcu sugestii răutăcioase despre ce ar putea face ca s-o înveselească.

Lacrimile udaseră pieptul costumului lui.

Nu fusese niciodată mai fericită.

– Ai de gînd să mai dai apă la şoareci mult? Cred că mă înec, remarcă Jake.

Ea chicoti, apoi rîse şi începură să se sărute.

Încă purtînd nasul roşu, Jake o strînse de umeri pînă cînd nu mai putu să respire, apoi o luă de mîini şi o îndepărtă de el.

– Ţi-e bine? Ea dădu din cap că da.

El o trase spre el şi îşi propti bărbia în creştetul capului ei.

– Pot să-ţi spun o poveste?

Ea dădu din nou din cap şi îşi încolăci braţele în jurul taliei lui, gîndindu-se că se simţea bine în braţele lui.

– Cînd Susie avea cam şapte anişori, începu el, a primit o bicicletă nouă de Crăciun. Era pe două roţi, şi pentru un timp a fost mulţumită să meargă cu încă o roată la spate. Dar curînd m-a pus să i-o scot. În cele din urmă am încuviinţat. Toată familia se aliniase pe verandă ca să o vadă pe Susie. Mama, Mary, Elizabeth. Erau cu toate acolo.

Cori, zîmbi, gîndindu-se la prima ei aventură pe două roţi. Trebuise să împrumute bicicleta unei prietene, fiindcă ea nu avea şi căzuse de atîtea ori încît era zgîriată toată în coate şi în genunchi. Dar fusese mîndră de succesul ei.

– Susie trebuie să fi fost încîntată.

– A fost. Dar pot spune că a fost speriată. A fost greu drumul pînă pe ciment.

Cori se încruntă.

– Susie a căzut?

– Nu. Am fugit după ea tot timpul. În timp ce vorbea o mîngîia pe păr, pe umeri, pe spate. La început am ţinut bicicleta ca să o echilibrez, continuă el. Cînd părea că a început să o simtă, i-am

dat drumul dar tot fugeam după ea în caz că-şi va pierde echilibrul. Susie rîdea şi ţipa la toată lumea că mergea singurică, şi am lăsat-o să creadă asta. Aşa a fost în fiecare zi, pînă cînd m-am convins că nu va cădea.

– Nu i-ai dat niciodată şansa să cadă, şopti ea.

El o îndepărtă uşor ca să o poată privi în faţă.

– Cred că aş fi fost distrus să o văd rănită.

– Dar şi asta face parte din procesul de creştere, să te zgîrii un pic.

– Sigur, dar ştiam că ea conta pe faptul că eu eram acolo, şi nu o voi lăsa. Întotdeauna mi-am făcut griji că o voi lăsa într-o zi. El îşi concentră atenţia spre perete un timp, apoi înapoi către ea. Ca şi tata. El ne-a lăsat pe toţi.

– A fugit de voi, Jake. E diferit. Ea se întinse şi îi atinse obrazul cu mîna.

– Acum înţeleg asta. Şi mi-am dat seama că timp de douăzeci de ani am încercat să-i conving pe toţi că nu eram ca tata. Voiam ca toţi să ştie că puteau conta pe mine. El scoase un chicotit decisiv. La naiba, eram aşa de hotărît să fiu acolo la nevoie, încît eram şi cînd nu era cazul. La fel ca şi cu tine.

– Jake, regret...

– Ei, e rîndul meu să mă căiesc. Nu încerca să

mă ridici în slăvi, bine?

– Dar am exagerat şi nu mă pricep la maşini şi dacă...

– Ei, gata cu asta. M-am gîndit destul la asta, şi am primit un sfat semiprofesional, spuse el ştiind că Ricky venise cu ideea cadourilor pe care i le dăduse. Şi mi-am dat seama că *eu* am sărit calul, nu tu. Aşa că nu te scuza. El se uită pe cît de sincer putu. Sau îmi iau darurile şi plec acasă.

Cori se întinse şi îi cuprinse gîtul cu braţele. Îl trase mai aproape.

– Nu te duci nicăieri, caraghios mic, şi îşi lipi buzele de ale lui.

Capitolul 9

Cori stătea înaintea ferestrei pictate a magazinului ei. Era greu de crezut că mai erau doar douăzeci şi cinci de zile de cumpărături pînă la Crăciun.

Oamenii se plimbau în şorturi, şepci de soare, simţindu-se mai mult în mijlocul verii decît la începutul iernii. Alături, mese albe de plastic şi scaune presărau trotuarul în faţa micului magazin de îngheţată ticsit de cumpărători care se opreau osteniţi să ia o gustare, cumpărători care, spera

ea, de-abia aşteptau să intre mîine în librăria ei. Mîine. Ziua marii deschideri. De-abia avea stare să aştepte, se gîndi ea întinzîndu-se şi trăgînd obloanele, hotărînd că nu dorea ca cineva să tragă cu ochiul la magazin pînă cînd nu era perfect, gata de deschidere.

– General McLaughlin, mai ai treabă sau te scot la prînz?

Îşi strînse buzele ca să-şi suprime un surîs, se răsuci uşor cu faţa către Jake, dîndu-şi seama că se putea bucura de modul în care o tachina fiindcă ştia că o făcea în glumă.

Lunga discuţie pe care o avuseseră în seara în care el venise îmbrăcat ca un clovn fusese un macaz important pentru ei. Reuşise să-i explice nevoia ei de independenţă fără să intre în detalii, de ce era aşa de importantă pentru ea, iar el ascultase atent pînă să-i promită că nu va sări s-o ajute pînă cînd nu îl va ruga ea. Pînă acum se ţinuse de cuvînt. Timp de două săptămîni cît lucraseră împreună terminaseră magazinul, şi el nu încercase să-i submineze poziţia de şef al proiectului. Niciodată. Începea să creadă că el înţelesese, cu adevărat, nevoia ei de a-şi controla viaţa singură.

– Raftul pentru best-seller-urile cartonate este

gata? întrebă ea serioasă, jucînd rolul de general.

El o salută crispat şi îşi pocni călcîiele.

Cizmele negre din piele pe care le purta se aliniară.

– Complet, aşa cum aţi ordonat.

Ca la carte. Mulţumită iui Jake, se gîndi ea, fiindcă nu ar fi terminat în decembrie dacă i-ar fi refuzat ajutorul. Se uită de jur împrejur cu mîndrie la tot ce realizaseră în scurt timp.

Podeaua lucea proaspăt lustruită, zona acoperită cu covoare din dreapta nu mai era murdară de fişiuţe de hîrtie şi ambalaje. Cutiile de carton şi gunoaiele erau de mult dispărute, împreună cu uneltele de lucru şi cablurile electrice portocalii peste care trecea în fiecare zi.

Pe ici pe colo erau plante de decor, un ficus într-un colţ al ferestrei, palmieri de un metru în fiecare secţiune a magazinului, mai multe ghivece care atîrnau din tavan, destul de verzi ca să atenueze austeritatea cărţilor din rafturi. Şi ideea lui Jake de a pune un covoraş oriental între scaunele aglomerate, una dintre cele mai bune idei, trebuia să recunoască, dădea camerei un aer tihnit.

Întorcîndu-se roată, luînd în vizor întregul efect, îşi dădu seama pentru prima dată de cînd intrase în posesiunea unităţii că nu mai avea senzaţia că

stă în mijlocul unei camere imense şi goale. Era un magazin. Magazinul ei.

Neputîndu-şi abţine mulţumirea, hoinări de la un raft de cărţi la altul, oprindu-se în final înaintea secţiunii care conţinea lansări de carte. Îşi imagină cum va arăta locul mîine, plin de clienţi care căutau ceva de citit sau ceva potrivit pentru un cadou.

Cînd simţi două braţe înconjurîndu-i talia, ea se relaxă şi lăsă capul pe spate pe umărul lui Jake. El profită de gîtul ei expus şi îl acoperi cu sărutări. Trase de lobul urechii ei de mai multe ori înainte să meargă în josul urechii cu limba.

Ca o pisică alintată, ea se întinse, îşi ridică braţele şi îi încercui gîtul.

– Mmm...

– Nu te mai mmm... Ce avem la prînz? El o mîngîie pînă cînd ajunse la sîni.

Ea se arcui de spate, împingîndu-se în el. Degetele lui mari îi frămîntară sfîrcurile şi ele se întăriră pe loc.

– Ţi-e foame?

– Am flămînzit. Jake îşi eliberă strînsoarea destul cît să-şi vîre mîinile pe sub tricoul ei să-i deschidă sutienul.

– De mîncare? Ea se răsuci şi îi zîmbi, ştiind

care va fi răspunsul lui.

– Printre altele. El îi scoase tricoul peste cap şi îi dădu drumul pe podea la picioarele sale. Îşi apropie gura şi prinse unul dintre sînii goi în timp ce cu mîinile îi desfăcea nasturele de la blugi. Îngenunchind în faţa ei ca să-i scoată pantalonii mai uşor în stilul lui, el se pomeni uitîndu-se lung la o pereche de bikini albi cu multe buline roşii. Se întrebă dacă era posibil să sărute fiecare punct în parte, şi decise că era interesant de aflat.

Mintea nu putea să i se concentreze asupra număratului bulinelor mici aşa că nici măcar nu mai încerca. Începu doar să o sărute pe oriunde găsea o bulină, sărutări scurte, lungi, mici muşcături, vîrîndu-şi degetele pe sub banda elastică a bikinilor, ca să o găsească umedă şi gata pentru el. Cu mîinile agăţate de umerii lui, Cori încercă să rămînă în picioare dar în cele din urmă cedă. Ei o linse cu limba de la stomac pînă la buze în timp ce ea se lăsă pe podea în faţa lui. Înfigîndu-şi mîinile în părul lui deschise gura mare, luîndu-i limba în interiorul umed şi fierbinte cu un geamăt.

În clipa următoare bikinii ei dispărură. Se întinse lîngă el, pielea ei goală lipindu-se de materialul aspru al blugilor şi de tricoul de bumbac şi

se gîndi că nu se va sătura niciodată de senzaţiile contrare pe care le încerca alături de acest bărbat.

De fiecare dată cînd făceau dragoste era altceva, relaxată şi leneşă noaptea tîrziu în faţa unui foc cald, nespus de tandru în primele ore ale dimineţii. Cînd trăseseră maşina şi parcaseră supraveghind *Rose Bowl,* aşa cum făcuseră de două ori în la fel de multe săptămîni nemaiputînd să aştepte pînă cînd ajungeau acasă, fusese de-a dreptul nebunesc. Se simţiseră ca şcolarii care chiuliseră de la şcoală, nervoşi în primele minute, dar plini de încredere arogantă cînd scăpaseră fără să fie prinşi. Dar în zile ca aceasta...

Degetele îi tremurau cînd ajunse la nasturii cămăşii lui, deschizîndu-i unul după altul, fără grabă, ca totul să fie plăcut.

Cînd în final îi deschise pe toţi, îi scoase cămaşa şi o azvîrli. Îi desfăcu cureaua apoi se luptă cu nasturele mare din talie. El chicoti şi ea ştiu imediat la ce se gîndea, că întotdeauna ei îi luase de două ori mai mult ca să-l dezbrace. Ea nu se obosi să vadă că mîinile lui făceau tot ce puteau ca să o încurce. Nu dorea să-l descurajeze. În cele din urmă rămaseră amîndoi goi. Ea se ridică în fund şi îl încălecă, genunchii atîrnîndu-i

în lături.

– Vrei să sărbătorim înainte de prînz? fără să-i aştepte răspunsul, el o ridică uşor, apoi o coborî intrînd în ea. Ea scăpă un oftat uşor.

În zile ca astea, era un lucru special să faci dragoste, un ritual de indulgenţă pe care îl începuseră în prima zi cînd lucraseră împreună în magazin, după ce puseseră ultima fişie de tapet în spatele casei de marcat.

Dar sentimentul de împlinire pe care îl experimentă în răstimpuri ca acestea nu avea nimic de-a face cu faptul că mai avea un pas şi îşi îndeplinea visul, ci totul era legat de Jake.

Nu mai încercă să-şi spună că era îndrăgostită de el. Modul în care o făcea el să se simtă cînd erau împreună putea fi descris doar ca dragoste. Şi în ciuda prevederilor care îi deveniseră o a doua natură în decursul anilor, ea îşi lăsase deoparte teama de a deveni prea dependentă de bărbatul pe care îl iubea. Era prea fericită să fie cu Jake, să sărbătorească cu el, să-şi înlăture vechile îndoieli.

Îi cuprinse umerii cu braţele apăsîndu-l în ea o secundă, uşurînd drumul. Ca o vampiră nemiloasă, îl necăji fără milă, repetîndu-şi acţiunea şi după ce el îi prinse coapsele şi o ţinu calm.

Îl simţi explodînd cu o secundă înaintea ei. Eliberată şi fericită, căzu peste el.

Cori se trezi cu nişte degete care băteau ritmul pe spinarea ei. Simţindu-se leneşă ca un cîine vagabond într-o după-amiază toridă, îşi înălţă capul, apoi deschise un ochi.

– Ai dormit bine? Jake se uită la ea, surîzînd ca un prostănac.

Încă stînd întinsă peste el, ea coborî şi pipăi pînă cînd găsi mîna, apoi îi ridică braţul şi se uită la ceas. Doar unsprezece şi jumătate. Bun, se gîndi ea, ştiind că ar fi intrat în panică dacă ar fi aţipit mai mult de cîteva minute.

– Bun somn, replică ea.

Trezindu-se complet, Cori lunecă de pe el şi se dădu în lături.

– Ştii, ar trebui să ne reluăm lucrul, spuse ea dîndu-se mai aproape, căutîndu-i căldura, fiindu-i imposibil să se scoale.

– Într-o clipă. Jake îi luă o şuviţă şi îi gîdilă nările cu vîrful. Sînt prea obosit ca să stau în picioare.

– O să-mi fie dor de asta, spuse ea.

– De asta? *El* se concentră asupra *urechii ei* de data asta, gîdilînd-o pînă cînd ea se ridică şi îi dădu mîna în lături.

– Nu... *de asta*. Să poţi face dragoste în mijlocul zilei, îi explică ea rîzînd.

Dar nu va trebui să o facem dacă ne vom căsători şi vom cumpăra o casă la jumătatea drumului între casă şi biroul meu, vru Jake să spună, gîndindu-se cît de drăguţ ar fi să se întîlnească aici cîteodată şi să se iubească în loc să mănînce pîine cu unt.

Dar îşi ţinu ideea pentru el, gîndindu-se că în final învăţase să nu meargă prea departe, prea repede. Simpla sugestie a căsătoriei, chiar aruncată şi în glumă, o putea înspăimînta pe Cori. Jake îi luă mîna şi o sărută.

– Şi mie, zise el în schimb, întrebîndu-se ce o speria într-un angajament. Şi mie.

Telefonul sună, iar Cori orbecăi pînă cînd găsi receptorul.

– *Cumpăraţi Cartea,* Cori la telefon.

– Alo, aveţi o cutie de chibrite? Mor după o ţigară.

– Foarte amuzant, Marsha. Tu nu fumezi.

– Mă gîndesc să mă apuc. Noaptea trecută

m-am gîndit să-mi fac un hobby mai trainic decît să fac sex cu bărbatul meu. Ceva care să nu rezulte în nouă luni de sarcină şi o naştere de douăzeci şi patru de ore.

– Oh, Doamne! Cori sări în fund şi strînse braţul lui Jake. Ai un copil nu? Ce face? Cum e ăla mic? O, Marsha, de ce nu m-ai sunat?

– Te sun.

– Aş fi putut veni noaptea trecută la spital. De ce nu m-ai sunat *noaptea trecută?*

– Am fost prea ocupată să-i întreb pe toţi din sala de naştere nume haioase.

Imaginea lui Marsha întrebînd doctorii şi asistentele o făcu pe Cori să rîdă.

– Cred că i-ai dat un nume ca lumea.

– Da. A venit Kevin.

Jake îi făcu semn lui Cori să-i dea telefonul.

– Stai aşa, Marsha. Jake vrea să-ţi vorbească.

– Felicitări, Marsha. Am auzit veştile... Îhî, e minunat. Cînd sînt ore de vizită? Bine, Cori se va opri în după-amiaza asta. Stai o clipă. Cori face semne caraghioase cu mîinile. El lipi receptorul de piept. Ce e, iubito?

– Nu mă pot duce în după-amiaza asta, am mult de lucru aici.

– Ei, ce zici să fac eu ce a mai rămas şi tu te

duci să o vezi pe Marsha. La încuviinţarea lui Cori, duse receptorul iar la ureche.

– Vine cam într-o oră. Ai grijă. El aşează receptorul în furcă.

– Sigur nu te superi? întrebă ea. Nu vreau să te las aici.

Jakse se aplecă şi o sărută scurt. Cînd îşi înălţă capul, surîdea.

– Fă-mi o listă şi o să termin totul cît îţi vizitezi prietena. Nu e mare lucru. În afară de asta, trebuie să fac cumva să te scot de aici după-amiază. Îmi face munca mai uşoară.

– Să mă scoţi de-aici? De ce?

– Surpriză.

– Urăsc surprizele, îţi aminteşti?

– Ai încredere. Asta o să-ţi placă.

Ea se uită lung la el, dar înainte să-l chestioneze din nou el o sărută de data asta lung încît îi trimise fiori din creştet pînă în tălpi.

Era întuneric cînd Cori se întoarse la magazin. O lumină galbenă pală, care de-abia se zărea de sub obloane. Pentru o clipă crezu că nu era ni-

meni acolo, şi se întrebă dacă înţelesese greşit instrucţiunile lui Jake. El îi spusese să stea cît voia la Marsha apoi să se ducă direct acasă. Se va bucura de o baie pe cinste, va dormi bine şi se va îmbrăca într-un neglijeu care îl va scoate din minţi.

Respirînd adînc, îşi pescui cheile din geantă şi, amintindu-şi promisiunea lui cum că îi va plăcea surpriza, descuie uşa şi păşi înăuntru, închizînd uşa în urma ei.

Îşi ţinu respiraţia.

Lumina palidă venea de la sfeşnicele aprinse. Erau douăsprezece, poate mai multe, aliniate de pervazuri, pe tejghea, oriunde era o suprafaţă plană. Jake lustruise tejghelele şi le dăduse cu ulei de lămîie, şi ele străluceau în lumina candelelor.

Locul era curat lună, gata de deschidere.

O pocnitură puternică o făcu să tresară şi îl văzu pe Jake aducînd o sticlă de şampanie şi două pahare. Gura i se adînci într-un zîmbet masculin, aprobator cînd îi privi fusta roz-pal şi bluza înflorată care îi puneau în valoare silueta sexy. Ea observă că el avusese timp să-şi schimbe hainele, alegînd un sacou sport verzui, o cămaşă roz cu mîneci scurte şi pantaloni gri-închis. Arăta bine, incredibil de bine.

– Surpriza. El turnă lichidul într-un pahar cu picior şi i-l întinse. Acceptînd paharul, ea aşteptă pînă cînd îşi turnă şi el.

– Aş vrea să propun un toast, zise el, ridicînd paharul. Pentru Cori McLaughlin, singurul proprietar al magazinului *Cumpăraţi Cartea.* Să aibă un succes răsunător şi imediat.

Ciocniră paharele. Lacrimi îi veniră în ochi în timp ce sorbeau şampania.

– Ai făcut totul. Eşti uimitor.

– Hei, aveai îndoieli? întrebă el în glumă.

Zîmbind, ea mai luă o înghiţitură de şampanie.

– Vreo două, trei.

– Ei, el arătă cu braţul în jur, ce crezi? Nu e grozav?

Ea se uită în jur neputîndu-şi opri lacrimile. Merse şi îşi puse paharul pe tejghea, apoi se întoarse la Jake şi îl înconjură cu braţul.

– E minunat. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– O, vedem noi, zise el, aplecîndu-şi gura spre a ei. Un ciocănit în uşă îl făcu să tresară.

– Nu pleca.

Se grăbi spre uşă şi făcu loc unui bărbat.

Tipul aduse înăuntru o măsuţă cu rotile apoi începu să pregătească cina pentru doi, completă, cu faţă de masă, tacîmuri strălucitoare, înainte să

dispară.

– Drăguţă surpriză, dar cum de ştiai că îmi va fi foame? întrebă ea cu un zîmbet răutăcios, amintindu-şi cum îşi petrecuseră prînzul.

El trase un scaun.

– Am ghicit.

În timp ce mîncau, Jake reumplu paharele din sticla din frapiera de lîngă ei. În cele din urmă deciseră să nu mai mănînce, şi îşi împinseră farfuriile deoparte.

Arătînd complet satisfăcută, Cori se aşeză în scaun, ridicîndu-şi leneşă părul de pe ceafă şi ţinîndu-l în vîrful capului.

Jake observă modul în care sfeşnicul îşi arunca lumina roşiatică şi se gîndi că ar fi mulţumit să-şi petreacă restul vieţii aşa ca acum, privind femeia pe care o iubea. Mai mult ca oricînd îşi dori să nu o fi dezamăgit. Reumplînd paharele, decise să o mai lase două, trei minute.

– Încă un toast, zise el, ţinînd ridicat paharul de şampanie. Pentru viitor.

Cori ciocni cu el şi luă o gură de şampanie.

– Pentru viitor, repetă ea. Pentru deschiderea mea, pentru ca magazinul să fie un succes pentru... o, pentru tot. Ea aşeză paharul la loc pe masă apoi îşi împreună mîinile în faţa ei şi închise

ochii timp de-o clipă.

– Sînt aşa de emoţionată, ştiu că va fi bine, şi dacă va fi, îmi voi mai deschide încă un magazin în Pasadena, poate în Arcadia sau în Valley, zise ea, întinzîndu-şi braţele larg. În următorii cinci ani aş putea deveni Mrs. Fields a cărţilor. Jake îi ascultă emoţia din voce, observă modul în care ochii ei străluceau cînd vorbea de proiectele ei de viitor, visuri care nu includeau casa, soţul, copiii. Se întreba cît va mai dura pînă cînd îşi va da seama că Mrs. Fields nu era numai o femeie de afaceri plină de succes, ci şi o soţie şi o mamă bună.

– Se pare că o să fii ocupată.

– Incredibil. Începînd de mîine. O să lucrez douăsprezece sau cincisprezece ore pe zi minimum pînă la Crăciun. Voi fi aşa de ocupată încît n-o să mai pot gîndi bine.

Jake se sprijini în scaun.

– Prea ocupată ca să-ţi fie dor de mine?

Cori se îndreptă şi se încruntă.

– Ce vrei să spui?

El respiră adînc, sperînd ca veştile să nu-i strice bucuria complet.

– Cînd m-am dus acasă azi, am găsit un mesaj de la un client, Sam Kennedy. Îţi aminteşti că am

discutat cu el?

Ea încuviinţă din cap.

– Este cel cu proiectul din San Diego, cel care ţi-a dat de furcă în ultimul timp.

– Aşa e. A programat o conferinţă ca să stabilească schimbările pe care le-am discutat. El se opri şi respiră adînc. Mîine.

– Spui că...

– Dacă aş fi putut amîna treaba asta aş fi făcut-o, dar dacă amîn pentru altă dată trebuie să închid proiectul şi voi fi forţat să concediez o sută de oameni. Nu pot face asta. Nici nu o pot evita.

Dură doar o clipă ca impactul mesajului să o pocnească, dar cînd o făcu, simţi ca şi cînd cineva ar fi lovit-o în stomac.

Jake va pierde deschiderea magazinului.

Ea aşeză serveţelul pe masă şi se ridică, apoi se duse către fereastră şi ridică oblonul ca să poată vedea afară, sperînd că această activitate o va distrage destul cît să nu se facă de rîs plîngînd în faţa lui Jake. Nu dorea ca el să ştie cît de dezamăgită era, nu-l putea lăsa să vadă că ea contase pe faptul că el va fi cu ea.

La dracu', voia să ţipe. Nu conta că el va pierde deschiderea. Ăsta era magazinul ei. Nu ar trebui să simtă nevoia ca el să-i stea alături, ţinînd-o

de mînă, spunîndu-i cît de bine mergea. Şi nici nu crezuse că va fi aşa.

Avea şi el responsabilităţile lui, către clienţii lui, către o *sută* de oameni plus familiile lor. Monopolizase tot timpul lui în ultimele două săptămîni. Era complet egoistă să nu-şi dea seama că el şi-ar putea neglija afacerile lui ca să o ajute.

Sigur că se va duce la San Diego mîine. Şi ea se va descurca fără el.

Un scaun se izbi de podea şi ea auzi zgomotul pantofilor lui pe cînd traversa încăperea şi se apropie de fereastră. Cu un zîmbet hotărît pe faţă se răsuci.

– Nu mă aşteptam să fii aici pentru deschidere, îi spuse ea forţîndu-se să abordeze un ton vesel. Ai stat atît de mult aici în ultimele două săptămîni şi ţi-am apreciat ajutorul dar începusem să mă întreb dacă ai uitat de *Constrcţiile Tanner.*

Încruntîndu-se, Jake o privi pe Cori. Toată după-amiaza se îngrijorase că acest anunţ va strica seara, dar ea suportase bine veştile. Aşa că, de fapt, reacţia ei veselă îl surprinse ca naiba.

Lucraseră cot la cot în fiecare zi timp de două săptămîni pregătind totul pentru ziua cea mare. Se aşteptase ca ea să fie cel puţin dezamăgită că el trebuia să plece din oraş şi să piardă ocazia

cea mare.

– Iubito, ştiu cît de mult înseamnă ziua de mîine pentru tine şi aş dori... ea îi închise gura cu un sărut. El îi gustă vinul de pe buze, vinul de la sărbătorirea de mai devreme.

– Sss, zise ea. Nici un cuvînt despre asta. Tu te duci la întîlnirea ta, rezolvi lucrurile ca să te poţi ţine de programări. Te înţeleg. În afară de asta, tu ai spus-o, sînt Cori McLaughlin, singurul proprietar al magazinului *Cumpăraţi Cartea.* O să mă descurc. Serios.

O să mă descurc, repetă ea în sinea ei, îndepărtînd-şi lacrimile care ameninţau să ţîşnească.

Capitolul 10

Cori puse bancnota de douăzeci de dolari în casa de marcat scoase restul şi i-l dădu clientului care stătea de cealaltă parte a tejghelei.

– Sper să vă placă cartea, îi spuse ea, apoi vîrî romanul într-o pungă şi i-l înmînă.

– Sînt convins de asta, replică el, zîmbind, aşezînd pachetul sub braţ.

În acel moment Max sări pe tejghea. Se plimbă pe masă, fără probleme şi se îndreptă către bărbat. Se uită lung la el aşezîndu-se comod pe

tejghea.

– Ce-i ăsta? Încă un client? întrebă domnul, chicotind în timp ce se întinse să-l scarpine pe Max pe după urechi. Max începu imediat să toarcă. Probabil că a venit să cumpere o copie după *Pisica de Crăciun,* a lui Cleveland Amory.

Cori îi zîmbi bărbatului scuturînd din cap de cîtă atenţie se bucura Max.

– Ei, trebuie să fug. Mult noroc cu magazinul. E un loc plăcut, zise el arătînd către peretele din spatele ei la tabloul pe care Jake sugerase să îl pună acolo ca toată lumea care intră în magazin să îl poată vedea. Întotdeauna mi-a plăcut pictura aia. Este una dintre favoritele mele.

– Şi a mea, mormăi ea cînd bărbatul trase uşa după el.

Simţindu-se brusc obosită, se uită la ceasul de perete. Nu era de mirare, fiindcă era trecut de nouă seara, şi era vremea să închidă. Lucrurile fuseseră aşa de precipitate încît nu-şi dăduse seama că era aşa de tîrziu. Deschiderea decursese bine şi dacă ziua de azi îi indica ceva, se îndrepta către succes.

Reclama pe care o dăduse în ziarele locale mersese mai bine decît se aşteptase, aducîndu-i un val mare de clienţi, şi se gîndi să angajeze

imediat nişte vînzători cu jumătate de normă. Şi numărul prietenilor şi al negustorilor care se opriseră să-i ureze succes era uimitor.

Kevin Simpson se oprise în drum spre spital unde erau Marsha şi copilul său. Sean avea doar două zile, dar Kevin insistase că nu era prea devreme ca să înceapă să-i citească şi luase vreo şase cărţi, prima vînzare a lui Cori.

La scurt timp sosi un imens buchet de flori din partea doamnelor cu care lucrase la bibliotecă. Doamna Wilson, fosta ei şefă se oprise la ora prînzului plină de încurajări şi dornică să-i împărtăşească modul în care să-şi ţină angajaţii de a lua pauze lungi de cafea. Chiar şi Harriet, chelneriţa ei favorită de la *Butch's Barbecue Pit* se oprise în drum spre lucru.

Singură pentru prima dată după atîtea ore, ea încuie uşa şi stinse marea majoritate a luminilor, apoi traversă către centrul magazinului şi se cufundă într-unul din scaunele uşoare. Descoperise cu o imensă satisfacţie zona pentru lectură, spaţiu destinat să ofere un loc confortabil, folositor după o zi grea de muncă. Scoţîndu-şi pantofii, îşi cufundă degetele în covoraş.

Acum că se aşezase jos în cele din urmă îşi dădu seama cît de obosită era. O jumătate din ea

tînjea să meargă acasă, dar pe de altă parte era prea emoţionată ca să poată dormi. Îşi strînse picioarele sub ea.

Ani de zile de planuri şi de muncă asiduă erau acum răsplătiţi. Era acum mîndra posesoare a propriei ei afaceri. Va mai dura pînă cînd va fi pe roţi, dar făcuse un pas mare în realizarea acestui vis.

Ciudat, dar ori de cîte ori se gîndise la deschiderea magazinului îşi imaginase că va simţi o satisfacţie totată şi completă. Ceva lipsea.

Se gîndi pentru a suta mia oară la Jake.

De fiecare dată cînd suna clopoţelul de la uşă anunţînd venirea sau plecarea unui client, Cori se uitase să vadă cine era. Cînd el nu se arătase după-amiază, îşi spuse că era prea devreme ca să se îngrijoreze. Întîlnirea lui trebuia să ţină cîteva ore bune şi cu tot cu transportul nu se putea întoarce înainte de ora patru. Dar după ora cinci începuse să-şi facă griji.

Avusese vreun accident? Nu voia să se gîndească la această posibilitate, îşi spuse că întîlnirea durase toată ziua şi că traficul era aglomerat de la San Diego pînă aici. Dar de ce nu o sunase? se întrebă ea, apoi îşi aminti că telefonul sunase toată ziua, prietenii îi uraseră mult noroc,

clienţii sunau ca să întrebe de vreo carte anume. Probabil că nu reuşise. Sau poate nici nu încercase.

Poate că spectacolul ei cu o noapte înainte îi dăduse senzaţia că nu avea nevoie de el. Dacă era aşa, îi venea să plîngă. Fiindcă exact asta încercase să-i provoace.

Cori scutură din cap, gîndindu-se la cît de proastă fusese. Încercase aşa de mult să-şi dovedească ei, şi lui Jake, că nu avea nevoie de nimeni, încît niciodată nu observase cît de dependentă era de el. Şi se gîndise la munca pe care o depusese el de bună voie. Sprijinul emoţional pe care i-l oferise merita mai mult.

Oricînd se descuraja, el îi ridica moralul şi o susţinea, insistînd că erau probleme curente, la care vor găsi o soluţie împreună.

Şi sărbătoririle lor... Mîinile ei atîrnau pe lîngă scaun, oftă şi îşi aminti orele pline de dragoste pe care le petrecuseră, bînd şampanie. Nu conta cît de mare sau de mică era realizarea, el fusese aici, alături de ea ca să sărbătorească. Pînă azi.

Dar avusese o şedinţă importantă îşi aminti ea, gîndindu-se la mulţii oameni care depindeau de el şi care ar fi rămas fără de lucru dacă ar fi amînat construcţia. Făcuse ce trebuia ducîndu-se la San

Diego. Dar încă era tulburată. Voise, nu, *avusese nevoie,* să fie cu el azi, să împărtăşească emoţia. Să sărbătorească.

Cori clipi din ochi, dîndu-şi seama pentru prima dată în mai mult de douăzeci de ani că nu se simţea disperată la gîndul că avea nevoie de cineva. Şi Jake era cineva de care avea nevoie. Nu ca să-i conducă viaţa aşa cum îl acuzase cu cîteva săptămîni în urmă, ci ca să fie cu ea şi să împartă fericirea amîndoi. Acum ştia asta.

Uitîndu-se în sus, văzu figurina aşezată pe tejghea cu o seară în urmă. Jake i-o făcuse cadou. Erau o pereche de clovni aşezaţi într-un scaun uriaş, care citeau o carte. Împreună.

Nu-i de mirare că simţea că lipseşte ceva. Şi că acel ceva era Jake. Devenise parte din viaţa ei, la fel de mult ca şi librăria şi era la fel de important.

Jake stătea pe marginea băncii de lemn roşu cu coatele sprijinite pe genunchi, cu mîinile împreunate aşa de strîns încît vîrfurile degetelor erau albe. Îl văzuse pe ultimul client al lui Cori părăsind magazinul cu cîteva minute în urmă, o privi trăgînd obloanele şi micşorînd lumina. Nu mai rezista, trebuia să intre şi să discute cu ea.

Dar de data asta nu mai purta un costum de

clovn. Nu se potrivea să o atragă cu baloane şi animale mari în ceea ce avea să-i spună. Şi nu va pleca pînă cînd nu va şti cum stătea.

Se gîndise mult la asta. Drumul înapoi de la San Diego fusese de zece ori mai rău decît de obicei, cu autostopiştii şi şosele aglomerate, cu accidentele numeroase care încetineau traficul atît de des încît se întreba dacă va mai ajunge în oraş. Dar întîrzierile îi dăduseră răgaz de gîndire şi se hotărî că nu mai putea continua aşa, întrebîndu-se dacă lui Cori îi păsa de el sau dacă însemna ceva pentru el.

El o iubea. Şi pînă noaptea trecută fusese convins că şi ea îl iubea. Acum nu mai era sigur. Dacă îl iubea, se întrebase el iar şi iar, de ce nu-l rugase să asiste la deschidere? De ce nu arătase nici cea mai mică urmă de dezamăgire în faptul că el avea să piardă acea zi mare, ziua pentru care lucraseră amîndoi?

Dacă îl iubea, de ce visele ei de viitor nu-l includeau şi pe el?

Oare îl părăsise din cauza picturii roz pe care şi-o făcuse fiindcă nu dorea un viitor alături de el? Sau fiindcă nu-şi dorea nici un bărbat în viaţa ei? Avea probleme cu angajamentele, ştia asta de-acum. Dar nu ştia de ce, şi nu ştia dacă sentimen-

tele ei se vor schimba vreodată, şi crezu că era o ocazie bună ca să-i explice de ce o înspăimînta aşa de mult o relaţie pe viaţă, de ce nu îl includea în planurile ei, de ce nu avea încredere în el. Era ca şi cînd ea credea că el nu a înţeles de ce simţea aşa, de ce nu-i putea încredinţa secretele ei. Poate că asta îl durea cel mai mult.

Jake se ridică şi merse către uşă. Aşa de multe întrebări, se gîndi el, scuturînd din cap. Şi un singur mod de a afla răspunsurile. Ridică mîna şi bătu.

Cori tocmai terminase de lucru la registre cînd auzi bătaia în uşă. Se duse spre uşă şi se uită pe sub obloane. La început crezu că îşi imaginează, dar apoi el zîmbi timid şi ei i se păru că recunoaşte acei zîmbet. El stătuse acolo afară purtînd acel costum de clovn, cu braţele pline de daruri. Azvîrli lacătul în lături şi deschise uşa.

Jake? El părea extenuat. Cămaşa lui odată apretată era boţită şi părul îi arăta de parcă îşi trecuse degetele prin el tot drumul din San Diego.

– Am încercat să vin mai devreme, dar...

– Nu contează, spuse ea încuind uşa după el.

Jake îşi simţi inima în stomac. Avea dreptate. Nu ţinea la el.

Apoi ea îl luă de mînă şi îl conduse în zona de lectură. Aşezîndu-şi mîinile pe umerii lui îl împinse pînă cînd el căzu în scaun. Timp de o clipă avu senzaţia că ea îl va dojeni, dar spre surprinderea lui, ea i se aşeză în poală, îi luă faţa în mîini şi îl sărută în cel mai dulce chip posibil.

– Tot ce contează, spuse ea închizînd ochii, este că acum eşti aici.

El se simţi uşurat şi pentru o clipă, Jake îşi uită temerile, întrebările care îl frămîntaseră tot drumul. Se gîndea doar că ea ţinea la el, şi că dacă era vreo şansă ca ea să înveţe să aibă încredere în el, el era dispus să aştepte, indiferent de cît va dura asta.

El se legăna în braţele ei, ţinînd-o strîns, mîngîind-o prin rochia de jerse care se mula pe ea şi dorindu-şi să facă dragoste chiar acolo, pe podea aşa cum făcuse şi altă dată în săptămînile trecute. Dar mai întîi aveau de discutat. O trase din braţe, şi o îndepărtă ca să-i poată vedea faţa.

– Mi-ai lipsit azi, îi zise el. Temîndu-se, el îşi ţinu respiraţia şi aşteptă răspunsul.

Cori se gîndi la multele dăţi în care voise să-l ia

de mînă, să-i împărtăşească bucuria acelei zile. Se gîndi la complimentele care i se făcuseră în legătură cu magazinul şi la faptul că multe dintre idei îi aparţinuseră lui Jake. Şi se gîndi la singurătatea pe care o simţise ştiind că el era la zeci de mile depărtare de ea într-o zi aşa de importantă. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Şi tu mi-ai lipsit, îi spuse ea, mîngîindu-l pe obraz. Ar fi trebuit să fii aici. A fost aşa de emoţionant.

Ea deschise gura să-l sărute, apoi decise că se întîmplaseră atît de multe încît nu-l putea săruta chiar atunci. În afară de asta, avea timp destul să-i povestească... dacă mai voia să asculte după ce ea îi va spune ce avea de zis.

Respira adînc sperînd că el o va asculta.

– Jake, trebuie să-ţi spun ceva.

Jake încremeni, întrebîndu-se oare ce avea să-i spună. Apoi îşi aminti ca şi el fusese hotărît să pună lucrurile la punct în seara asta, indiferent de cît le va lua.

– Nu am fost cinstită aseară faţă de tine.

El îşi împreună sprîncenele.

– În legătură cu ce?

– Aşa cum am reacţionat cînd mi-ai spus despre conferinţa de azi. Ţi-am spus că nu mă aştep-

tam să fii aici, şi nu era adevărat. Deloc.

– Atunci de ce ai spus-o?

Legănîndu-se, Cori se jucă cu nasturele de la bluză.

– Fiindcă am fost răvăşită că îmi vei pierde deschiderea şi mă gîndeam doar că pentru tine nu însemna mare lucru. Că eu nu trebuia *să am nevoie* de tine aici. Dar a contat. Aveam nevoie de tine. Şi îmi era teamă de acea nevoie.

Jake o trase mai aproape, frecînd-o pe spate, dorindu-şi să-i îndepărteze toate temerile.

– După ce tata a murit, continuă ea, am privit-o pe mama descurcîndu-se de una singură. Dar întotdeauna avea un bărbat pe care să se bazeze şi nu a învăţat niciodată să-şi poarte singură de grijă. De-abia reuşeam să avem mîncare şi un acoperiş deasupra capului. În cele din urmă a renunţat să se mai zbată pentru noi. S-a căsătorit cu un bărbat pe care l-a întîlnit la coadă la un supermarket doar fiindcă avea o slujbă ca lumea şi voia să aibă grijă de noi. Nu l-a iubit, el nu a încercat să fie drăguţ cu noi şi în final ne-a părăsit. Cîteva luni mai tîrziu s-a căsătorit cu altul.

Cori închise ochii încet înainte de a continua.

– Mama s-a căsătorit cu soţul numărul şase acum un an. Ăsta e tiparul ei. Cînd unul pleacă,

iese şi găseşte un altul, fiindcă nu poate fără bărbat.

– Şi tu nu vrei să ţi se întîmple una ca asta, spuse Jake, înţelegînd în cele din urmă motivul pentru care nu voise să depindă de cineva.

Cori scutură din cap.

– Mi-era aşa de teamă să nu fiu abandonată încît preferam să nu mă leg de nici un bărbat. Pînă cînd te-am întîlnit pe tine.

– Un tip care ia totul asupra sa şi te calcă pe bătături. Cum de m-ai suportat în tot acest timp?

– Fiindcă eşti un om bun, Jake şi nu eşti ca cei cu care s-a căsătorit mama mea. Ea eliberă nasturele cu care se juca apoi trecu la celălalt. Şi fiindcă te iubesc.

Jake surîse. Îl iubea, şi faptul că o auzise spunînd-o făcea lucrurile diferite. Se simţi relaxat pentru prima dată de cînd intrase pe uşă.

– Şi mai trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

– Ce anume? spuse el, neîngrijorat de ceea ce avea să-i spună acum.

Se iubeau şi asta conta, indiferent de ce se întîmplase. Era mai îngrijorat de faptul că era absorbită de el, îşi descheiase nasturii de la rochie fără ca măcar să-şi dea seama. Rochia era lungă şi nasturii erau mulţi şi mici ca perlele. Se întrebă

dacă el îi va descheia pe toţi înainte să-şi piardă răbdarea.

– Tot timpul de cînd sîntem împreună, spuse ea, mi-a fost frică să mă îndrăgostesc de tine ca să nu te pierd într-o zi.

Degetele lui îngheţară pe al patrulea nasture de jos.

– Cori...

– Nu cred că aş putea trăi fără tine.

– Nici nu va trebui. Ca să-şi sublinieze cuvintele, el îşi aşeză mîinile pe umerii ei şi o strînse cu putere. Sînt eu, Jake Tanner, omul pe care poţi conta oricînd. Încă nu ştii asta?

Cori zîmbi.

– Ştiu, spuse ea. Dar adevărul este că încă mi-e frică de ce se va întîmpla dacă te voi pierde. Dar vreau să risc. Fiindcă te iubesc, vreau să fiu cu tine, pe cît de mult posibil.

Pe cît de mult posibil? Jake se ridică luînd-o cu el şi o aşeză în picioare.

– Cori, asta înseamnă că ai dori să te căsătoreşti cîndva?

Zîmbind, Cori aprobă din cap, îi scoase cămaşa şi o aruncă pe podea.

– Cîndva, spuse ea desfăcîndu-i cureaua. Curînd.

– Cît de curînd? întrebă el, părîndu-i-se greu să se concentreze asupra nasturilor cînd ea îi desfăcu pantalonii.

– Foarte curînd. Un minut mai tîrziu el era golgoluţ. Şi de-abia începuse să o dezbrace. Eşti în urmă, Tanner.

El se aplecă şi îi apucă rochia de tiv, i-o trase peste cap apoi o aruncă în spate. Ateriză pe o pornă albastră în faţa raftului cu cărţi. O secundă mai tîrziu fu urmată de desuurile ei şi rămase şi ea dezbrăcată.

El o luă în braţe şi o sărută. Fu un sărut lung, plin de promisiuni. Cînd în cele din urmă, îşi ridică buzele de pe ale ei, spuse:

– Te iubesc, şi promit să nu te părăsesc niciodată. Va trebui să mă crezi.

– Te cred.

Jake zîmbi şi îi luă faţa în palme. Acum două săptămîni căsătoria ar fi speriat-o ca naiba. Azi părea ceva natural să-şi petreacă restul zilelor cu bărbatul pe care îl iubea.

– Da, zise ea, te cred cu adevărat.

El îşi puse ambele mîini pe fundul ei şi o trase către el.

– Speram să spui asta. Luînd-o de mînă îngenunche pe covoraş, luînd-o după el. El se întinse

lîngă ea, proptindu-şi capul într-o mînă. Îi prinse un sîn în palmă şi se aplecă uşor ca să se joace cu sfîrcul.

– Cred că ar trebui să sărbătorim marea ta deschidere, spuse el înainte ca să se ocupe la fel de delicios şi de celălalt sîn.

Ea îi înconjură gîtul cu braţele şi îşi apropie gura de a lui.

– Cred că deja sărbătorim.

Sfîrşit